

Giới thiệu Dương Oa Oa Vô Địch

Bạn đang đọc truyện Dương Oa Oa Vô Địch của tác giả Diên Tâm trên trang đọc truyện online. Vì để thắng được mãnh nam, Dương Oa Oa nhọc lòng chuẩn bị nhiều năm, Theo uy phong lẫm lẫm đại ti, hóa thân thành một tiểu mỹ nhân mềm mại, Đáng tiếc hoa rơi cổ ý, nước chảy vô tình, truy phụ hành động vừa mới bắt đầu liền chịu khổ. Vì vấn đề hoàn cảnh xấu, nàng cùng Lăng Vân nhả nhận tuần tú kết thành minh hữu, Tưởng lấy “Lao động phục vụ” Đổi lấy cơ mật tư liệu người trong lòng. Làm sao hiểu được, nàng hoàn toàn xem mắt, Sai đem xảo trá nguy hiểm nham hiểm, xem thành vô hại nhuyển chân tôm, nam nhân này bề ngoài nhả nhận thiện lương, kỳ thật bụng dạ khó lường, mưu đồ gây rối! Chẳng những dụ dỗ nàng đắm đuối tận tâm, còn đem nàng vây ở tuần trăng mật phòng lý, Nói cái gì muốn dạy nàng nguyên bộ “chương trình học tân nương”, người này đối với nàng thân ái, chỗ sờ sờ, hôn nàng đầu óc choáng váng —— Ô ô ô, xong đời, bảo hồ lô da nàng, có phải hay không nhất định bị hán ăn hết!??

Bạn đang đọc truyện *Dương Oa Oa Vô Địch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Mặt gương tròn bóng, phản chiếu một dung nhan kiều mị.

Mùa hạ nóng nực, bụi bám dày lên gương, ánh mặt trời hắt vào bên trong chỉ còn lại ánh sáng nhu hòa. Một cô gái trẻ tuổi đáng yêu kiều, đang đứng dưới ánh mặt trời, chuyên chú nhìn hình ảnh của mình phản chiếu trên tấm gương.

Ở dưới ánh mặt trời, da thịt của cô nhìn càng nhắn nhủ như tơ, mái tóc mềm mại mà đen nhánh, đôi mắt to ngập nước, như hai hồ thu trong suốt, người đàn ông nào bị nàng ngưng mắt nhìn, có lẽ cũng đều cam tâm tình nguyện sa vào trong đó.

Thời gian một phần một giây đi qua, ánh nắng lạng lẽ lui gót, cô gái vẫn đứng ở trước gương, giống bị ma rủa, không nhúc nhích.

Một lúc lâu sau, cô hít vào một hơi thật sâu.

Đây chính là lúc biến giấc mộng đẹp trở thành sự thật!

Hai tay cô đang run nhè nhẹ, lấy ra một cái túi xinh xắn, bên trong đổ ra toàn đồ trang điểm rực rỡ muôn màu, động tác thuần thục bắt đầu trang điểm...

Về mặt phấn hồng nhu hòa, làm cho mắt của cô càng có vẻ mơ mơ màng màng mê người; má hồng thần nhiên càng làm cho màu da thêm phấn nộn; Mà đôi môi đầy đặn kia xem ra rất ngọt, về ngọt ngào tươi mát như thạch hoa quả, làm người ta nhìn không được muốn âu yếm.

Khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn trong gương càng khả trường, bởi vì cổ ý chải chuốt trang điểm, nên đã tăng thêm vài phần quyến rũ. Trang điểm xong, dù tinh thần đã dần dần trấn an xuống dưới nhưng đôi tay nhỏ bé vẫn còn run nhè nhẹ.

“Bình tĩnh, ta phải tỉnh táo lại.” Dương Oa Oa nhìn gương, liên tiếp hít sâu, đường cong mềm mại uốn lượn, cánh xuân trước ngực càng thêm phập phồng. “Mẹ đã nói, hết thấy đều sẽ thuận lợi.” Cô thì thảo tự nói, cố gắng thôi miên chính mình.

Thu thập đủ đồ trang điểm, cô lại liếc gương một cái, xác định dung nhan hoàn mỹ không sót mẻ, xong xuôi mới rời khỏi toilet, chậm rãi trở lại văn phòng.

Giấy tờ lớn bé tất cả đều chưa sắp xếp, các loại đường dẫn chưa được sử dụng, một vài người trẻ tuổi ngồi tập trung vào góc, cầm cái tuavit ở trên đó quay quay, cùng đôi đường dẫn kia chiến đấu hăng hái, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ lão bản đưa ra là trong một tuần phải thiết bị lắp đặt xong.

Đây là tòa nhà kinh doanh bậc nhất ở đây, mỗi một tầng, đều cho các công ty thuê. Vừa thuê hạ tầng này không lâu, là một công ty chuyên sản xuất đồ dùng, kinh doanh ở Châu Âu nhiều năm, có được thành tích tốt bậc, có thể nói là có khẩu giai bi. (tớ để nguyên văn vì không hiểu, bạn nào hiểu giúp tớ với)

Đề vào làm việc tại công ty này, Dương Oa Oa đã mất không ít công sức để thắng được phần đông những tài năng về đây dự tuyển. Tuy rằng nói thế, nhưng vì còn đang ở thời kì sáng lập nên lượng công việc nặng nề kinh người, thế nhưng cô lại vui vẻ chịu đựng, chưa từng có nói qua một tiếng mệt.

Ánh mắt trong suốt, lạng lẽ chuyển hướng tới phòng họp, hai con mắt ngập đầy khát vọng. Đó là phòng họp công ty, thiết bị bên trong đại khái đều đã đầy đủ hết, ba vị cổ đông quan trọng nhất cũng đã ngồi ở bên trong chuẩn bị họp.

Người đàn ông mà cô thầm mến, đang ở ngay phía sau cánh cửa kia!

Nghĩ đến đây, Dương Oa Oa liền như nhũn ra, tim ở trong lồng ngực gấp gáp đập mạnh, khuôn mặt phấn nộn đột nhiên đỏ bừng, vẻ kiều diễm so với lúc trước càng đẹp hơn.

Cô tựa vào tường lấy lại bình tĩnh, một tay vuốt vuốt ngực, một lần nữa bình ổn tâm lý.

Hồ, cô phải trấn định! Cô xinh đẹp, cô nhu nhược, cô là kiểu người mà nam nhân vừa gặp, sẽ gìn giữ trong lòng bàn tay mà hảo hảo bảo vệ yêu thương, cô, cô, cô, cô, cô, cô, cô, cô – cô muốn nhìn thấy anh ấy!

Máy pha cà phê phát ra tiếng vang rất nhỏ, đèn báo hiệu chuyển từ màu đỏ sang xanh, mùi hương nồng đậm từ trong tỏa ra. Cô lấy ra bình lớn, lấy thêm ba ly cà phê, lại cầm một ít đường viên, sau đó lấy hết dũng khí, hướng phía cửa lớn đi tới.

“Quản lý, tôi là Oa Oa.” Nàng lễ phép gõ cửa, nghe được tiếng bên trong trả lời, xoay nắm cửa, rồi đi vào.

Oa oa đang mãi mê chăm chú nhìn thì bất gặp ánh mắt Trương Triệt Nhất, trong nháy mắt, khuôn mặt cô đã hoàn toàn hóa thành sắc phấn hồng, nhanh chóng ngưng ngừng. Mặt nóng lên, lại thêm chút khó thò, đôi mắt to tròn xinh đẹp của cô đã kích động cơ hồ muốn rơi lệ.

Trương Triệt Nhất ở trước mắt, so với trong trí nhớ của cô càng cường hãn lỗ mãng hơn, hình dáng tuấn suất ngày xưa, trải qua năm tháng, càng trở nên cứng rắn mà tục tằng, còn thêm vẻ nguy hiểm khiến biết bao nữ nhân mê muội, cô cảm thấy anh quả thực là một nam nhân hoàn mỹ điển hình.

“Tôi đã sớm nói qua, mặt của anh thật sự rất đáng sợ!” Hường Cương cười khế, đem biểu tình cảm động của cô hiểu lầm thành sự sợ hãi.

Trương Triệt Nhất thoáng liếc mắt một cái nhìn Oa Oa, thần thái vô cùng lạnh lùng, làm cô cảm thấy trong tim mình gấp gấp đập loạn nhịp, toàn thân mềm yếu muốn rũ xuống.

“Đừng sợ, anh ta sẽ không cắn người đâu.” Hường Cương mỉm cười cam đoan, ngón trỏ chỉ mặt bàn. “Đem đến đây đi, đừng đứng đó nữa, kéo cả phê nguội hết bây giờ.”

“Ách, thật xin lỗi ——” Cô xấu hổ giải thích, che giấu thất thố của bản thân, vội vàng cầm khay đi đến bên cạnh bàn, thay cốc cà phê.

Phòng họp có ba người đàn ông, Hường Cương thân là quản lý, cô lúc trước chỉ mới thấy qua, người đang ngồi ở góc, hai chân gác trên bàn, nam nhân có dáng vẻ lỗ mãng, là người tình trong mộng của cô. Còn về người còn lại, đại khái chính là người cộng tác mà ông chủ từng nhắc đến, từ lúc vào cửa đến giờ, cô cũng chưa từng liếc đến một cái.

Hội nghị tiếp tục tiến hành, tiếng nói trầm thấp của các nam nhân quanh quẩn ở bên trong, Oa Oa si mê mãnh liệt nhìn Trương Triệt Nhất, căn bản không hề chú ý bọn họ đang nói về cái gì, bộ dáng kia thật sự giống mèo con nhìn thấy chim hoàng yến.

Nha, cô rốt cục đã nhìn thấy anh ấy!

Vì Trương Triệt Nhất, Oa Oa đã tìm trăm phương ngàn kế để trở nên xinh đẹp, trăm phương ngàn kế thay đổi chính mình, trăm phương ngàn kế thi được vào công ty. Những hành động của cô, đều là vì muốn dùng bộ dáng đẹp nhất, xuất hiện ở trước mắt anh, làm cho anh hoàn toàn kinh diễm.

Nay, cô đã gặp được anh, mộng đẹp sắp trở thành sự thật, bọn họ sẽ...

“Quyết định như vậy đi, tôi xuống nhà xưởng, giám sát dây chuyền dụng cụ mới.” Trương Triệt Nhất kết luận lại, tuyên bố chấm dứt hội nghị, chân gác ở trên bàn ruột cuộc cũng đặt xuống đất. Anh đứng dậy, từng bước một tiêu sái hướng phía cô mà đi đến.

A, ông trời ơi, anh ấy đang đi tới! Anh ấy sẽ nói gì với cô à? Là muốn khen sự xinh đẹp của cô, hay là muốn hỏi số điện thoại? Hay là muốn mời cô cùng ăn bữa tối??

Các loại ảo tưởng ở trong đầu Oa Oa đều lướt qua uyển chuyển như đèn kéo quân, mà trong mỗi một ảo tưởng, cô đều thấy anh mặc lễ phục bằng lụa trắng, cùng với cô kết thành một đôi cho đến khi kết thúc. Cô khẽ cắn cánh môi, khẩn cấp tiến ra đón, đột ngột vọt tới trước mặt anh.

Chỉ thấy khi Trương Triệt Nhất hướng phải, cô cũng theo hướng phải; Trương Triệt Nhất đi phía trái, cô cũng đi theo phía trái. Chỉ cần anh hơi có động tác, cô liền giành trước từng bước, tiến đến trước mặt, hai người nhìn như điều hầu đang bắt con gà con, giằng co lẫn nhau.

Trương Triệt Nhất khẽ nhủ mày, bạc môi hé mở.

“Em nguyện ý!” Cô xúc động nói, mãnh liệt gật đầu.

Con người đen nhủ lại, lời nói đầy vẻ không kiên nhẫn bật ra.

“Tránh ra.”

“Em nguyện ——” Cái gì, anh ấy nói gì đó?

Oa Oa nháy mắt không tin, hoài nghi chính mình nghe lầm.

Tránh ra? Anh ấy nói tránh ra? Ách, không đúng a, anh ấy không phải nên nói “Gà cho anh” sao?

“Cô, nếu không còn việc gì nữa, thì đứng sang một bên, đừng cản đường đi của tôi.” Trương Triệt Nhất lạnh lùng nói, không nghĩ đến sự khiếp sợ trên mặt cô, đi đến trước cửa.

Có vì câu ngăn ngủn mà đã làm cô như là từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Ô ô, tại sao có thể như vậy? Sự tình như thế nào lại hoàn toàn bất đồng với suy nghĩ của cô? Cô vốn tưởng tượng là, khi chính mình trở nên xinh đẹp, hết thủy nước sẽ chảy thành sông, Trương Thiệt Nhất thấy cô, sẽ nóng bỏng điên cuồng yêu thương cô, sau đó cầu hôn cô, hai người lại mau chóng kết hôn, sau đó sinh hai đứa bé dễ thương, cuộc sống từ nay về sau sẽ vô cùng hạnh phúc.

Nhưng ngược lại, trên thực tế, anh căn bản đã mặc kệ cô!

Trương Thiệt Nhất rời khỏi phòng họp mà không thèm ngoảnh đầu lại lấy một lần, anh cùng Hướng Cương sóng vai mà đi, thỉnh thoảng ngẫu nhiên quay sang nói với nhau vài câu, thảo luận về đủ loại dụng cụ mới ra mắt, bóng dáng cao lớn dần dần rời đi, cách cô càng lúc càng xa.

Oa Oa nắm chặt tay, vội vàng muốn đuổi theo. Nhưng khi cô vừa chạy tới cửa, một thân ảnh cao lớn cũng chậm bước thông thả đi đến, đứng chắn ngang cửa, cản trở con đường “truy phu” của người nào đó.

“Thực xin lỗi, xin cho qua.” Oa Oa lòng nóng như lửa đốt, nhịn xuống việc muốn dùng nắm đấm để loại bỏ cái tên đáng ghét đang đứng chặn trước mặt.

Đối phương lại ngoảnh mặt làm ngo, cự tuyệt nhường đường, thậm chí còn không biết sống chết mà phát ra tiếng cười khê.

Tiếng cười có vẻ đơn thuần chất phác kia lại làm cho tất cả lo lắng của cô đều hóa thành lửa giận hừng hực. Hai tay không tự chủ nắm chặt lại thành quyền, cô mãnh liệt ngăn đầu, muốn coi một chút xem rốt cuộc là người nào đã không nhìn đường, cư nhiên lớn mật dám chặn đường của cô!

Ồ! Đó là một nam nhân tuấn nhã phi phàm.

Hắn rất cao, cơ hồ cao lớn hơn cả Trương Thiệt Nhất, nhưng khí chất lại hoàn toàn bất đồng. Nếu Trương Thiệt Nhất lỗ mãng, nam nhân này lại nhã nhặn hiền lành, khỏe miệng ôn nhu mỉm cười, quả thực có thể làm xiêu lòng biết bao phụ nữ.

Nhưng vấn đề là, khi anh ta khê nhếch miệng, cười yếu ớt đánh giá Oa Oa, một cỗ cảm giác kỳ dị thoáng xuyên thấu thân thể của cô.

Hắn tươi cười thực ôn hòa, ánh mắt thực ôn hòa, ngay cả hơi thở nam tính trên người hử cũng truyền đến ôn hòa không chút xâm lược nào. Nhưng là, dưới biểu tượng vô hại kia, chính là có một lực lượng nào đó, làm cho cô không tự giác căng thẳng thần kinh, theo bản năng cơ hồ muốn bày ra tư thế chiến đấu.

Nếu là bình thường, Oa Oa có lẽ còn có hứng thú tìm tòi đến tột cùng, cùng với anh ta so đo, nhưng chỉ được một lát là đôi mày đã bắt đầu nhíu lại khẩn cấp yêu cầu, cô đang muốn đi tìm người gặp, làm sao có thời gian ở lại nơi này tiếp bồi hắn được?

“Thật có lỗi, mời anh tránh ra, tôi thật sự có việc gấp.” Nha, nếu anh ta không tránh ra, cô thật sự sẽ nhịn không được mà động thủ đánh người!

Người con trai kia vẫn cự tuyệt không chịu tránh ra, thậm chí còn cúi đầu xuống, đánh giá cô càng thêm cẩn thận.

Ngôn từ nào có thể sáng rọi, ở trong chỗ sâu con ngươi đen của hắn chợt lóe lên, hắn khê mỉm cười, rồi kẻ môi sát tai cô, nhẹ nhàng nói ra ba chữ.

“Tiểu béo béo.”

Ba chữ đơn giản này, nhưng khi nghe vào trong tai Oa Oa, quả thực so với sấm sét càng vang dội hơn.

Huyết sắc dồn lên, suy nghĩ khi nhìn thấy mặt hắn bay biến hết không còn một mảnh, Oa Oa kinh ngạc chân rét run, trong đầu trống rỗng, thân mình nhỏ bé đang duy trì tư thế xuất phát chuẩn bị chạy, bỗng chốc cứng đờ không thể động đậy.

Cái gì? Tên này vừa mới nói cái gì đó?

“Tểu dương béo, đã lâu không gặp.” Hắn nhẹ giọng nói, thong dong mà kiên định tự giới thiệu. “Cô không nhận ra tôi sao? Tôi là Lăng Vân, hai năm làm học trưởng của cô đó.”

“Ách, tôi, tôi không biết anh. Anh, anh, anh nhất định là nhận sai người ——” Oa Oa cứng rần nói dối, cái đầu nhỏ nhần lắc lắc mà phát hoảng, cả người không ngừng lui về phía sau.

“Không, trí nhớ của tôi tốt lắm, tuyệt đối sẽ không nhận sai người.” Lăng Vân ôn hòa phân bác, neho mắt, thân hình cao lớn chậm rãi đem Oa Oa bức đến sát tường, làm cho cô rốt cuộc không tìm được đường thối lui.

Oa oa sợ tới mức ngay cả hô hấp cũng ngừng, không thể tin được bản thân vất vả che dấu bí mật, nhưng lại khinh địch, nhanh như vậy đã bị người ta vạch trần.

Điều này sao có thể xảy ra chứ? Cư nhiên còn có người có thể nhận ra cô? Cô rõ ràng đã thay đổi nhiều như vậy, bộ dáng bây giờ cùng trước kia phải nói là cách biệt một trời một vực, mà nam nhân này, chỉ cần nhìn cô một cái, đã có thể gọi ra biệt danh vốn đã được D _ E _ L _ E _ T _ E nhiều năm

“Tiểu béo béo.” Lăng Vân khê gọi.

“Ân...ân? Cái gì, chuyện gì?” âm thanh thuần hậu dễ nghe, làm cô không tự chủ được đáp lại, hoàn toàn không phòng bị kịp, thật là chưa đánh đã khai.

Hắn lại càng cười ôn nhu, khuôn mặt tuấn nhã có vẻ khấn trương, ngày càng sát lại trước mặt Oa Oa, con người đen chiếu thẳng cường chế ánh mắt của cô.

“Cô thật chẳng thay đổi một chút nào.”

Chín năm trước.

Ánh ban mai tràn ngập khắp nơi.

Thần hi bao phủ cả thị trấn, kim quang tỏa ra bốn phía, gió lạnh gào thét quét qua, tán loạn ở phố lớn ngõ nhỏ. Mọi người mặc quần áo mùa đông rất nặng nề, ăn cần thăm hỏi lẫn nhau, hơi thở ẩm áp phả ra, bị gió đông lạnh thành sương trắng nhẹ phiêu phiêu.

Trong "Dương thị quốc thuật quán" vang lên tiếng chuông, đại chung treo trên tường từ xưa làm hết phận sự, ngoan ngoãn chính điểm báo giờ. Cùng với tiếng chuông vang, là từng trận tiếng hô quát vang dội.

Thanh âm hô quát cực kì vang dội, cách mấy phố đều nghe rõ ràng, hàng xóm tả hữu đã sớm tập mãi thành thói quen. (*Ri: ha ha ha hay ghê á*)

Láng giềng gần quốc thuật quán, là nhà trệt kiểu Nhật của Dương gia. Từ phòng bếp đưa ra hương vị của đồ ăn, thiếu phụ mặc tạp dề rất bận rộn, bê lên nồi cháo nóng, trên bàn sớm đã bày đủ món ngon, phân lượng rất hiếm có đủ để cho một đoàn quân ăn no.

Ở một cái góc khác của nhà trệt, là phòng tắm để mọi người trong nhà rửa mặt. Nay, cửa gỗ đóng chặt, bên trong im ắng, nghe không thấy nửa điểm thanh âm.

Mặt kính tron nhẵn, ánh ngược hé ra khuôn mặt tròn tròn.

Dương Tiểu béo xưa nay chưa từng có tránh đi thần luyện, đem bản thân khóa trong phòng tắm, đứng trước gương, chuyên tâm mà soi mới xem kĩ.

Không giống những cô gái khác trắng nõn mềm mại, cô bình thường đã qua dầu, sớm bị phơi nắng biến thành đen. Trên mặt mày rộng mắt to, di truyền từ lão ba, chỉ có cái mũi, miệng cùng thân cao, là giống người mẹ đã mất.

Dương gia mở quốc thuật quán đã nhiều năm lịch sự, cũng có thể gọi là lừng danh, bốn ca ca của cô, đều là vừa mới biết đi, đã bị ném vào trong đàn tràng học võ thuật. Về phần cô, vì mẫu thân khó sinh nên mất, không có người chăm sóc, lúc còn trong tã lót đã bị mang đến đàn tràng, trong tiếng hô quát mà học lầy, học bò, học đi.

Đương nhiên, cũng học đánh !

Thân là nữ nhi duy nhất của Dương gia, cô cũng không hưởng thụ được chút gì gọi là đặc thù đãi ngộ. Lão ba là nhất giới vũ phu, không hiểu được nên nuôi nữ nhi thế nào, đành phải đem cô trở thành con nuôi, làm cho cô cùng các ca ca luyện quyền, tôi luyện ra ngạo nhân thân thủ (ngạo nhân thân thủ: thân thủ dọa người).

Không giống các ca ca nhân cao mã đại, anh khí bùng bùng phấn chấn, cô lại ục ịch rắn chắc, mỗi bước đi lộ mười phần tư thế rất giống tùy thời muốn đánh nhau, người bên ngoài đều ở sau lưng, vụng trộm xưng cô là xã hội đen triển vọng tương lai. (*Ri: ặc ặc, tương lai mấy người đi mà nghĩa coi nhá*)

Dương Tiểu béo chưa bao giờ cảm thấy bộ dáng của mình có gì không tốt. Chính là, buổi sáng hôm nay, nhìn vừa thấy hơi hột, lại có chút không vừa mắt.

Cô không biết nhìn mình không đứng ở chỗ nào, chính là biết rõ ràng, cô cùng những cô gái bình thường hoàn toàn khác nhau. Những thiếu nữ này, người người mềm mại tinh tế, giống đoá hoa nhỏ, mà cô lại trắng kiện hữu lực, so với cô đại còn mạnh mẽ hơn.

Vì cảm giác thấy sự khác nhau mãnh liệt kia, cô một mình chạy tới thị trấn cách hơn 20km, lén lút mua phấn hồng, trốn trong phòng tắm, cẩn thận xoa lên mặt.

Phấn hồng mềm mại kia, trên khuôn mặt ngăm đen của cô, xem ra không phù hợp tới cực điểm.

Ngoài cửa truyền đến thanh âm, các ca ca vừa luyện võ xong chen chúc bên ngoài, kẻ trước mặt người sau lưng, cấp muốn vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, mới nhẹ nhàng khoan khoái thích ý đi hưởng bữa sáng.

"Tiểu béo, em còn muốn ở bên trong bao lâu?" Dương Trung Quốc xả cổ họng ở ngoài cửa hỏi, tay đập cửa ầm ầm.

Cô lười trả lời, tiếp tục xem trong gương.

"Uy, em không luyện võ, ở trong đó sờ soạng hơn một tiếng đồng hồ, rốt cuộc là làm cái gì?" Dương Hiếu Quốc cũng mở miệng hỏi, lại cũng không thấy nửa điểm đáp lại.

"Như vậy không được, anh đói lắm rồi." Dương Nhân Quốc mãnh liệt lắc đầu, đưa ra phương án giải quyết. "Chúng ta động thủ!"

Bốn đại nam nhân đồng tâm hiệp lực, kẻ ra quyền, kẻ ra chân, đếm hai ba cùng đem cửa đá văng.

"Hào nha, tắm rửa tắm rửa !" (*Ri: tắm tập thể nữa chứ Y Y*) Dương Ái Quốc cao hứng phấn chấn chen vào phòng tắm, nhanh chóng cời đồ tập võ, trên thân thể tinh trắng ngăm đen, chỉ còn phủ mỗi chiếc quần lót, nhắm phía vòi hoa sen chạy tới. (*Ri: cứ làm như cả đời chưa được tắm bao giờ ấy, hự hự*)

"Các anh không thể kiên nhẫn một chút sao ?" Dương Tiểu béo xiết chặt nắm tay, nổi giận đùng đùng hỏi. "Nữ hài tử xuất môn, cần nhiều thời gian chuẩn bị a !"

Lời này vừa nói ra, bốn đại nam nhân cùng kêu lên, đều đoạt khăn mặt, vội vàng che khuất bộ vị trọng yếu, còn kinh hoàng nhìn tả hữu, chỉ sợ trong lúc vô tình lộ "cánh xuân" (*Ri: ôi ôi cười lăn lộn*)

Sau khi xác định phòng tắm không hề có người lạ, Dương Ái Quốc hoang mang đặt câu hỏi.

"Làm sao có nữ hài tử ?" Hần không phát hiện a !

"Là em a !" Cô hồn hển nói.

Tắm con mắt, không hẹn mà cùng rơi xuống trên khuôn mặt đang tức giận kia.

"Đúng nha, em là nữ."

"Thật vậy chẳng ?"

"anh đều nhanh quên chuyện này." (*Ri: chính thức bỏ tay với mấy người này =.*)

Bốn người như ở trong mộng mới tỉnh, đều tự lấy khăn mặt, người một lời nhất ngữ thảo luận, như là tới lúc này mới nhớ ra, mẫu thân trước kia có sinh hạ một muội muội.

"A, thì ra là thế, khó trách đồng phục của em cùng bọn anh không giống."

"Anh vẫn nghĩ đó là trường học phát sai đồng phục, ha ha ----" Còn không có "ha" xong, trên mũi đã trúng ngay một quyền nặng, tiếng cười lập tức chuyển thành tiếng hô đau, hần kêu rên không thôi, đau đến ngay cả ánh mắt đều đỏ.

Dương Tiểu béo nắm tay, mắt tròn tròn như là muốn phun ra lửa "Muốn chết !" Cô phun một câu, đằng đằng sát khí muốn giết người.

"Uy uy uy, em như vậy không công bằng, bọn anh chỉ mặc quần lót, muốn đánh cũng chờ ---- oa a, đợi chút !"

"Ai a !"

"Đau, đau đau đau ----" (*Ri: chết cười với anh em nhà này thôi :))*

Bị công kích tới quá mức đột nhiên, bốn đại nam nhân ngay cả thân thủ rất cao, nhưng là đối mặt với tiểu muội đang phát điên, cũng chỉ có thể giữ chặt quần lót, chặt vật tả thiêm hữu trốn (tả thiêm hữu trốn: tìm chỗ trốn khắp nơi). Chỉ trong chớp lát công phu, bốn tên quý xui xẻo đã bị đánh mặt mũi bầm dập, thất hoạch bát tung (thất hoạch bát tung: lung tung lộn xộn) nằm thẳng trên mặt đất rên rĩ không thôi.

"Hừ, tên nào cũng đáng đánh đòn !" Dương Tiểu Phi hừ lạnh một tiếng, thay ra bộ đồng phục trên người bởi vì đánh nhau mà loạn, thay một bộ đồng phục khác, còn đứng ở trước gương, nhìn lại dung nhan của mình.

"Muốn ăn bữa sáng sao ?" Trước cửa truyền đến dao động, thiếu phụ xinh đẹp đứng ngoài cửa, thân mật mỉm cười.

Dương Tiểu béo quay qua, uấn giận trừng mắt nhìn đối phương liếc mắt một cái, khuôn mặt ngăm đen hiện lên đỏ sậm, như là bị người khác nhìn thấy bí mật không nguyện ý tiết lộ nhất.

"Tôi biết người không thích ăn cháo, cho nên còn nấu cả canh tương trộn" Như Ý không nghĩ đến quang cảnh xung quanh, vẫn là cười nhẹ "Ba người nói, đây là món người thích nhất".

Tiểu béo nửa điểm cũng không cảm kích, ngay cả cổ họng cũng không ậm ừ một tiếng. Cô gợn gàng đem túi xách khoác lên vai, hé ra khuôn mặt không có biểu tình gì, hướng phía cửa đi đến, đối với Như Ý làm như không thấy.

Còn chưa đi đến ngưỡng cửa, Dương gia mọi người liền mở miệng.

"Người lỡ tai có bị điếc không vậy ? Không có nghe mẹ nhỏ của người nói gì sao ?". Dương Dịch Ninh nhũn mày hỏi, thanh âm vang dội, biểu tình nghiêm khắc có thể dọa trẻ con khóc.

Hần ở vậy hơn mười năm, thẳng đến tháng trước mới cưới Liễu Như Ý. Nữ chủ nhân tân nhiệm của Dương gia, cùng mọi người trong nhà ở chung hòa hợp, duy độc đứa nhỏ này phản nghịch thành tánh, làm cho hần vạn phần đau đầu.

Tiểu béo cự tuyệt quay đầu, giữ vững chính sách tam không: không nói lời nào, không cười, không thèm nhìn.

" Dương Tín Quốc !" Trong vòng phạm vi trăm dặm, chỉ có hân dâm hô tên của Tiểu béo. " Thái độ đó của ngươi là gì, trở về cho tôi!" Dương Dịch Ninh giận đến đỉnh đầu bốc khói, tức giận rít gào, rống đến mức cả ngoài phố đều nghe thấy.

Tiếng rống to kia làm người cô co rúm, bản năng khiêu khai, nhanh chóng rút ra tư thế chuẩn bị ứng chiến.

Chắc, cô không nên chọc giận lão ba ! Hiện tại được, một khi đấu võ, đừng nói là đồng phục sẽ bị dơ, cô có thể bảo trụ mạng nhỏ hay không, sống sót ra khỏi cửa, mới là vấn đề lớn.

Nhưng mà, sự tình lại ngoài dự liệu của cô.

Chỉ thấy lão ba tính tình hòa bạo, động huy quyền, cư nhiên thái độ khác thường, không giống bình thường như vậy, gân xanh nổi lên hướng lại đây. Một đôi tay nhỏ bé mềm mại, chính là đang gác lên vai lão ba, nhẹ nhàng ôn nhu khẽ vuốt, mềm hóa tính tình nóng nảy của trượng phu.

Nguyên bản đại nam nhân táo bạo như mãnh thú, tại kia hai tay nhỏ bé vuốt xuống, nhưng lại trở nên giống con dê nhỏ ôn thuần, một hồi cha con xung đột, trong nháy mắt bị trừ khử vô hình.

Tiểu béo hừ lạnh một tiếng, chậm rãi buông nắm tay ra. Cô tuy rằng không nghĩ nợ ân tình này, nhưng lại càng không muốn đi học muộn. Trong đầu cô, trường học còn có việc trọng yếu hơn đang đợi cô đâu !

" Là ngươi muốn xen vào việc của người khác, cũng không phải là tôi cầu ngươi nhúng tay." Cô bỏ đi không thanh minh, trước khi lão ba phát tác lần nữa, liền nhanh chóng cầm túi sách xoay người, ba bước cũng thành hai bước chạy ra cửa, hướng phía trường học chạy đi.

Tại thị trấn nhỏ lấy trồng hoa cúc làm chủ nghiệp này, Dương gia cũng có thể nói là lừng danh.

Dương gia nổi danh, không phải là Dương Dịch Ninh dạy dỗ vô số cao đồ, cũng chính không phải là Trung Hiếu Nhân Ái bốn người con trai.

Nổi tiếng nhất, chính là con gái duy nhất của Dương gia.

Dương gia có con gái mới lớn, thành trấn lân cận truyền lưu rất nhiều về " phong công đại nghiệp" của cô, cặp mắt tròn khi, chỉ cần trừng, lập tức sẽ khiến người lòng to dựng thẳng, toàn thân phát run, căn bản không dám phản kháng.

Chính là, không có người dự đoán được, đại tỉ đầu thân uy cái thể, thể nhưng cũng lâm vào vòng tình.

Cô mới lên trung học, liền bộc lộ tài năng đại triển thân thủ, vào tiểu lưu manh không chịu thua, ti bị điều đến một số đồng nhân mã, chuẩn bị trước tiêu hao thể lực của cô, rồi mới phong tỏa uy phong của cô.

Lính tôm tướng của như thủy triều vọt tới, tuy rằng người người không chịu nổi một kích, nhưng kéo dài thời gian, cũng làm cho cô đánh đến tứ chi như nhũn ra. Đang ở thời điểm nguy cấp, đội trưởng đội bóng rổ Trương Triệt Nhất trùng hợp đi ngang qua, thuận tay thay cô thu thập tàn cục.

Từ đó về sau, thân hình cao lớn uy mãnh kia liền tạc trong lòng cô, xóa cũng xóa không xong.

Vì biểu đạt ý ái mộ, cô vụng trộm viết bức thư tình, lợi dụng lúc hoảng hốt uy hiếp lấy đại phí, muốn Lăng gia huynh muội làm người trung gian, đem thư chuyển cho Trương Triệt Nhất. (*Ri: về chuyện này thì mọi người coi " Làn váy lay động" về chị Lăng Lung và Hường Cường để biết thêm chi tiết a*)

Thư tình rời tay còn không đến hai mươi tư giờ, cô đã đứng ngồi không yên, trong đầu không ngừng miên man suy nghĩ.

Trương Triệt Nhất đã thấy thư của cô chưa ? Hắn có nhớ rõ cô không ? Hắn sẽ thích cô chứ ? A, nếu hắn nguyện ý cùng cô kết giao, bằng thân thủ của hai người, tuyệt đối có thể thiên hạ không có đối thủ.

Các loại ảo tưởng đầy hoa hồng, ở trong óc cô a nhiều a nhiều, cô kéo túi xách, bước nhanh tiêu sái đến trường học, khẩn cấp muốn tiến đến phòng học cấp ba, nghe đáp án của Trương Triệt Nhất một chút.

Chính là, vừa mới đi vào phòng ngoài, cô liền phát hiện, bảng thông báo liền sớm bị chen chặt như nêm cối.

" Uy, toàn chen chúc tại nơi này làm gì ?" Tiểu béo sắc mặt trầm xuống, có chút khó chịu chất vấn, nhìn xuống xúc động đem những người này tất cả đều đá bay.

Mất thấy đại tỉ đầu giá lâm, mọi người ồn ào kinh hô, tất cả đều né sang nhường đường, chỉ sợ tránh chạm, sẽ chọc giận cô. Chính là, sau khi bọn họ thối lui đến " phạm vi an toàn" bên ngoài, liền đứng lại bất động, nghiêng cổ nhìn ra, vẻ mặt vừa không yên lại vừa tò mò.

" Đại tỉ đầu sớm" Vài nam đệ tử học cấp ba (#RI: chỉ ấy đang học cấp hai a T_T khổ thân mấy anh lớn rồi mà phải gọi người tôi là ti :))), cung kính xếp thành hàng hoan nghênh. Trong đó còn có một tên vừa chào hỏi, vừa thối lui đến phía sau, lén lút vươn tay, muốn đem gì đó trên bảng thông báo xé đi.

" Đợi chút !" Tiểu béo nheo mắt, quát ra tiếng bảo ngưng lại, người ra ra trong không khí có chuyện không bình thường. " Đó là cái gì ?"

" Không, không có gì, chỉ là có tên không biết sống chết giờ trò đùa dai"

"Lấy lại đây." Cô mở tròng hai mắt, lạnh lùng làm cho da đầu người tôirun lên.

Không giống những người khác nom nớp lo sợ, một tên hi hi ha ha tươi cười đoạt lấy tờ giấy, hai tay dâng lên đưa đến trước mặt Tiểu béo, còn quay đầu trách cứ nhóm bạn học đang ngạc nhiên.

"Ai a, đừng khần trương, đại tỉ đầu làm sao viết cái gì thư tình được?" Hắn cất tiếng cười to, như là nghe thấy chuyện vớ vẩn. Không nghĩ tới vừa chuyện qua, không ngờ phát hiện sắc mặt cô thốc biến. "Ách, đại tỉ đầu, người như thế nào ----" Còn không có hỏi xong, hắn đã bị thiết quyền vô địch đánh bay ra đi (#Ri: tránh xa chị này ra =.=)

Tất cả mọi người an tĩnh lại, phòng trong phòng ngoài im ắng, chỉ nghe được tiếng thở dốc gián dừ của Tiểu béo.

Thư tình ? Cô viết thư tình ? Đáp án được công bố lan nhanh, cư nhiên là cô viết thư tình ?

Bí mật trọng yếu như vậy, bị công khai trước mặt mọi người, so với việc mọi người nhìn thấy toàn thân trần trụi, còn làm cho cô khó có thể chịu được hơn. Phần nộ, then, không thể kìm chế, các loại cảm xúc mãnh liệt mà đến, cô tức giận đến mức trước mắt biến thành màu đen, thân mình kịch liệt run run.

Nha, cô muốn một tay giết chết Lăng gia huynh muội !

Tiếng tờ giấy bị xé toạc xuyên thấu cảm xúc phần nộ, cô cúi đầu coi, mới phát hiện giấy viết thư trong tay, cùng cái cô giao cho Lăng Lung hôm qua hoàn toàn bất đồng.

"Đại tỉ đầu" Một nam đệ tử cao giọng kêu lên, mang theo một nữ đệ tử đang giãy dụa không thôi vào phòng ngoài. "Tội tạt mắt thấy, là cô đem thư t --- -- ách, giấy viết thư kia dán lên"

"Thả tôira, buông tay !" Nữ đệ tử giận dữ kêu, không kiên nhẫn kiềm chế.

Tiểu béo nheo mắt lại, trong mắt phụt ra quan mạng, so với đao còn lợi hại (#Ri: hự hự, mau mà mình không quen không biết gì cô ấy o_O)

"Thư tình là giả" Cô đơn giản nói, thanh âm lạnh giống như lướt dao, khiến mọi người lạnh thấu xương.

Nữ đệ tử sắc mặt trắng bệch, hai chân cũng không tự chủ run run. Chính là, cũng đã làm rồi, dù sao tiến cũng một đao, lui cũng một đao, vô luận thế nào cũng chỉ còn đường chết, cô đơn giản bất cứ giá nào !

"Đừng, phong thư này là giả, là tôibịa đặt. Bất quán, người viết thư tình đưa Trương Triệt Nhất, chuyện này có thể giả sao ?" Cô cố ý nói to. "Người đem thư tình giao cho Lăng Lung, muốn cô chuyển cho Trương Triệt Nhất, đúng không ? Đây là chính tai tôi nghe thấy." Cô cũng ái mộ Trương Triệt Nhất, vì giảm bớt "đối thủ cạnh tranh", cô quyết định không từ thủ đoạn (#Ri: cuối cùng vẫn không tránh được số trời, anh Triệt ảnh thích em Thư Mi nhỏ xiu kia a :)))

Đáng chết !

Tiểu béo thấp rủa một tiếng, thầm mắng chính mình sơ sẩy, lúc đem thư giao cho Lăng Lung, đã quên kiểm tra cẩn thận trong toilet còn có người.

"Người vì sao phải làm như vậy ?" Cô nén xuống khí tức trong người, lòng bàn tay ngứa, trong lòng âm thầm thề, một khi hỏi rõ ngọn nguồn, sẽ đem mưu nhân ác độc này băm làm mảnh nhỏ.

"Chính là muốn nhắc nhở người, trước tiên xem mình cân lượng." Nữ đệ tử cười lạnh, miệng chanh chua. "Hắn sẽ không thích người. Giống người loại này ---- loại này ----" Cô nhún nhún vai, không đem lời nói cho hết, thái độ khinh miệt muốn làm người tớii nhục.

Oanh !

Lý trí đều bị nổ thành từng mảnh nhỏ, Tiểu béo bị cảm xúc phần nộ bao phủ, cơ hồ khó có thể hô hấp.

Không chỉ là phần nộ, cô còn cảm thấy thống khổ.

Những lời này giống như con dao sắc bén, cắm sâu vào ngực cô. Hơn nữa, đao này tất cả đều công bằng, tiếng vào góc tối trong lòng cô.

Đau, thật sự đau quá ! Này so với việc trúng quyền đầu của lão ba còn muốn đau hơn mấy trăm lần !

Tiếng rít gào, chỉ một thoáng vang vọng vườn trường, mọi người sợ tới mức cả kinh. Những người đang tụ ở phòng ngoài, thấy Tiểu béo tiến lên, tất cả đều nghĩ nữ đệ tử kia khẳng định xong đời.

Ngay tại một giây huyết án vườn trường bùng nổ, một nam đệ tử cấp ba xông lên, hỏa tốc đem nữ đệ tử kéo đến phía sau.

"Ách, đại tỉ đầu, bình tĩnh một chút" Hắn cố lấy dũng khí, da đầu cổ cứng rắn lên, cắn chặt hàm răng, mới không bị thiết quyền của Tiểu béo đánh kêu ra tiếng.

"Tránh ra !"

"Đại ti đầu ----"

Ai a, lại một quyền !

"Đem cô giao ra đây !" Cô bị chọc giận, ở phòng phòng ngoài phun hỏa rít gào, phá hư những vật trong phạm vi đụng chạm, những người trốn trong góc cùng ôm nhau lạnh run.

"Đại, đại ti đầu, nữ nhân này giao cho bọn anh xử lý thì tốt rồi."

Tiểu bá run run chất vấn

"Các người muốn giúp cô ?"

"Không phải, tôi đây là ---- khụ, khụ khụ khụ ----" Hắn vội vàng muốn giải thích, lại thấy một chiếc ghế lẳng không phi tới trước ngực, lập tức xoay người khụ mãnh liệt không thôi.

Ai, hắn làm sao muốn bảo hộ nữ nhân độc ác này ? Chính là, đại ti đầu tính tình hòa bạo, đã làm không để ý đến hậu quả, nếu thực để cho cô bắt được đối phương, đảm bảo xảy ra án mạng !

Tiểu bá cái gì cũng đã muốn nghe không vào.

Cô đầu vàng mặt hoa, chỉ cảm thấy bốn phía đệ tử đầu khe khẽ nói nhỏ. Thanh âm vụn vặt này, ở trong đầu cô ong ong tác hưởng, thẩm thấu vào mỗi cái tế bào. Đột nhiên trong lúc đó, một trận nhiệt khí xông vào hốc mắt, trong lúc cô không kịp phản ứng, nhiệt khí đã biến thành nước mắt, chảy xuống hai má.

Tất cả mọi người ngây như phỗng, khó tin trừng mắt, cơ hồ muốn hoài nghi, là kinh hãi quá, làm cho mọi người sinh ra ảo giác tập thể.

Trời ạ, Dương Tiểu bá khóc ? Đại ti đầu tối tráng kiện hữu lực, dũng mãnh phi thường vô địch từ trước đến nay Dương Tiểu bá cư nhiên khóc.

Vô số ánh mắt tò mò dừng ở trên người cô, cô thử lau đi, càng nhiều nước mắt lại tiếp tục trào ra. Cô không thể ngăn cản nước mắt, cũng vô pháp ngăn cản những người đó đang chú mục nhìn mình. Nếu đôi làm ngày thường, cô có thể chỉ bằng một ánh mắt, khiến cho mọi người sợ tới mức đều chuyển khai tâm mắt, nhưng hiện tại cô lại yếu đuối không thể mở miệng.

Một tiếng nức nở thốt ra, cô khó có thể chịu được xoay người, cuồng loạn muốn thoát đi hết thảy. Cô khai cước bộ, méo mó đổ về phía ngoài, mới chạy không được vài bước, liền va vào một bờ ngực rộng lớn ấm áp. Người kia phản ứng cực nhanh, thân thủ tiếp được cô, cư nhiên còn có thể ổn định thân mình, không bị cô đánh ngã.

"Người làm sao vậy ?" Thanh âm ôn hòa mà dễ nghe, đầy quan tâm ân cần.

Tiểu bá khóc giãy dụa, hai mắt đầm lệ mơ màng, căn bản không biết người ôm lấy cô là ai. Cô mãnh liệt đẩy người kia ra, mù quáng chạy khỏi trường học, giống như là phía sau có yêu ma quỷ quái đuổi theo.

Làm cho cô khóc, không phải cái thủ đoạn ngây thơ mà ác độc kia, mà là tự ti chôn sâu trong lòng, chính cô cũng không dám động chạm.

Giống như động vật sau khi bị thương, đều trốn vào sào huyết chưa thương. Cô vừa khóc vừa chạy, hai tay che kín khuôn mặt đang đầy nước mắt, một lòng muốn trốn về phòng, đem mình tự nhốt vào trong ----

Phòng khách Dương gia, mọi người đang vây quanh bàn ăn, hòa thuận vui vẻ ăn bữa sáng. Như Ý trù nghệ tuyệt hảo, làm cho mấy nam nhân ăn mặt mày hớn hờ, nhưng là thấy cảnh khóc lóc kia, bọn họ tươi cười trên mặt nháy mắt biến mất.

"Tiểu bá !" Dương Hiếu Quốc động tác nhanh nhất, bỏ đĩa lao tới, ngăn lại tiểu muội đang đi còn không xong. "Người làm sao vậy ?"

"Ô ô ô ô ----"

"Bị thương sao ?"

"Ô ô ô ô ----"

"Thương ở nơi nào ? A?"

"Ô ô ô ô ----"

"Người đừng chỉ có khóc, nói chuyện a !"

Mấy người nhanh chóng vây lại, thần sắc khẩn trương lại thúc thủ vô sách, chỉ có thể lo lắng hỏi tới hỏi lui, thậm chí cả thái sơn đồ cũng không nheo mắt một chút Dương Dịch Ninh, cũng bị nước mắt của cô biến thành chân tay luống cuống.

Từ nhỏ đến lớn, bọn họ chỉ thấy cô đánh người khác gào khóc, lại chưa bao giờ thấy cô rơi một giọt lệ.

Đang lúc các nam nhân loạn thành một đoàn, một đôi tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại đưa đến, không chút do dự đem cô gái đang khóc không thôi ôm vào lòng.

"Hừ, bé ngoan, không có việc gì không có việc gì." Như Ý nhẹ giọng dỗ, không có mở miệng hỏi vấn đề gì, chính là ôn nhu mà trìu mến ôm lấy cô, cung cấp trực tiếp nhất an ủi.

Tiểu béo bản năng giãy dụa, muốn giãy ra khỏi cái ôm của Như Ý, nhưng là hương thơm nữ tính mềm mại vây quanh cô, so với cường đại lực lượng đều khó có thể kháng cự, nội tâm của cô dần dần từng giọt từng giọt yếu đuối rơi xuống.

Rốt cục, cô thôi chống cự, dùng hai tay mập mạp ôm lấy bả vai mảnh khảnh của Như Ý, tại trong lòng Như Ý lên tiếng khóc lớn.

Bạn đang đọc truyện *Dương Oa Oa Vô Định* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Chín năm sau

Từ tầng hầm ngầm của căn nhà lớn độc nhất vùng ngoại thành Đài Bắc, truyền ra tiếng vang thanh thúy.

Dương Oa Oa mặc đồ tập quyền anh, tay quần băng vải, đang ở giữa sân tập huy hân luyện quyền, bao cát bằng da thuộc bị đánh không thôi, theo từng lượt công kích sắc bén của cô mà lung lay. Bất luận kẻ nào nếu không chính mắt thấy, tuyệt đối không tưởng tượng đến, đáng người tiêm gậy thế kia, lại có thể chém ra quyền đầu mạnh mẽ có lực như thế.

Tiếng xe đưa tới từ xa, một chiếc Ford (#Ri: xin lỗi cách mạng, xin lỗi nhân dân hãng xe là tôi chém a) chạy nhanh vào sân, đỗ xe ở trung đình xong xuôi, một người trẻ tuổi cao lớn nhảy từ trên xe xuống, cởi giày vứt trước cửa, ba bước cũng thành hai bước chạy vào phòng, khẩn cấp hướng tầng hầm ngầm vọt tới.

"Tiểu béo! Ui đau, Tiểu béo!" Còn chưa có xuống lầu, hân đã muốn chạy lên.

Phanh!

Lại là một tiếng nổ, Oa Oa không có đáp lời, ngược lại nhíu mi, dang chân đá bao cát một cước, mới chỗ mắt quay đầu.

"Ngươi kêu ai Tiểu béo? Ân?" Cô mềm nhẹ mà ngọt ngào hỏi, cánh tay khua khua, tùy thời chuẩn bị đối mục tiêu công kích.

"Ách —— ách —— tôi là nói, ách, Oa Oa ——" Dương Ái Quốc vội vàng sửa miệng, giờ cao hai tay lấy cờ trắng đầu hàng vô điều kiện, chỉ sợ nhất thời nói lỡ, chọc giận tiểu muội, sẽ bị cô đương trường đá quỳ rạp trên mặt đất."Cái kia —— cái kia —— chuyện tiền hành có thuận lợi không?" Vì cầu mạng sống, hân hoá tốc đổi đề tài.

Trên gương mặt thanh lệ, hiện lên thần sắc lo lắng, cô cắn môi đỏ mọng, không nói một lời xoay người, xoa xoa bao cát vô tội đang nằm bẹp dí.

Nha nha, xem ra tình huống không ổn!

Lại là một chiếc xe con lái vào trung đình, đỗ song song cùng chiếc xe đến trước, trên hai chiếc xe jeep, đều sơn dòng chữ "Dương thị bảo an" (#Ri: công ty đào tạo vệ sĩ của Dương gia đó a). Vài nam nhân bộ dạng rất giống nhau, gọn gàng xuống xe, cũng theo đường đệ đệ đi tới, thẳng hướng sân luyện tập ở tầng hầm ngầm, người người vẻ mặt khâm trương.

"Thế nào? Có áp đảo hân không?"

"Trương Triệt Nhất Nhất đã mở miệng hẹn ngươi chưa?"

"Hôn sự tổ chức vào ngày nào?" (#Ri: chịu mấy ông này =.=)

Ba đại nam nhân liên hồi đặt câu hỏi, đem Oa Oa bao bọc vây quanh, nhanh chóng muốn biết diễn biến mới nhất.

"Hân căn bản không để ý tới ta." Cô mặt không chút thay đổi tuyên bố, hai mắt tròn trĩnh nhìn bao cát, lại chém ra vài trọng quyền lực đạo mạnh mẽ.

Bốn đại nam nhân đồng thanh rên rì.

"Ai a, người có thể đánh bất tỉnh hân a!" Dương Ái Quốc dùng ngón tay bói ra quá phát, như là con gấu bị khốn trụ, ở trong phòng mãnh liệt chạy vòng vèo, buồn bực tiểu muội là không biết tùy cơ ứng biến..

Dương Trung Quốc thờ dài một hơi, cũng không giống như tiểu đệ lạc quan như vậy."Tôisớm đã nói với người rồi, cô chưa chắc đã đánh Trương Triệt Nhất Nhất đâu! Bàn về thân thù, tên kia so với bọn anh cũng không kém."

Nếu là nắm đấm có thể dùng với Trương Triệt Nhất, bọn họ này nhất đại gia tử, cần gì hao tổn những chín năm thời gian? Chỉ cần trước tiên động thủ đem hân đá đảo, cường bách hân thích tiểu muội, kia không phải dễ dàng sao ?

"Vậy làm sao bây giờ? Bọn anh hao hết công phu, cực khổ chín năm, thật vất vả mới có ‘thành quả ’ thế này, " Dương Ái Quốc chỉ tay về phía Oa Oa, so với nhân viên bị giam biên chế càng kích động."Chẳng lẽ, cũng bởi vì hân không mắc bẫy, bọn anh liền buông tha sao ?"

Phút chốc, Oa Oa chém ra một quyền, mạnh mẽ quyền phong ở trước cằm tứ ca, mạo hiểm dừng lại.

"Ai nói muốn vút bỏ ?" Cô hóa quyền vì chưởng, dùng bàn tay nhỏ bé mềm mại, vỗ nhẹ hai má tứ ca, dùng ngữ khí nhẹ nhàng nhất cường điệu."Đây chỉ là một sai lầm nho nhỏ, chỉ cần cho tôi thời gian, tôi liền có thể tu chỉnh nó."

Này chương trình học giảm béo so sánh được với Tu La Địa Ngục, cơ bắp đau nhức đặc ý tư Mỹ Nghi huấn luyện, làm người tôi thần kinh buộc chặt, cộng thêm hà bao đại thất máu hoá trang toạ đàm, mọi gian khổ như thế, cô tất cả đều cắn răng sống qua đến bây giờ. (#Ri: đoạn trên tôi chịu, các cô tự hiểu nha T_T đại khái là chị phải chịu rất nhiều cực khổ á)

Cô hao tổn nhiều thời gian như vậy, nhiều tâm huyết như vậy, vì muốn lấy được tâm Trương Triệt Nhất, làm sao có thể bởi vì thất bại nho nhỏ này, liền giờ cờ trắng đầu hàng?

Ngoài trung đình truyền đến tiếng xe, Dương Dịch Ninh tóc mai xám trắng, hai mắt sáng ngời hữu thần đi vào tầng hầm ngầm, bên cạnh còn có thể từ dung nhan xinh đẹp, hai người trên tay đều xách theo bao lớn bao nhỏ "chiến lợi phẩm" .

"A, Oa Oa, người đã trở lại!" Như Ý khoát trá hô nhỏ, tiếp nhận túi giấy lớn trong tay trợ phu, lấy ra một bộ lễ phục lụa trắng tinh xảo tuyệt luân."Mau tới thử xem lễ phục này, nếu không hợp thân, tôi lấy mang trở về đưa nhà thiết kế sửa chữa." Cô cầm lấy lễ phục, ở trên người kẻ nữ (#Ri: kẻ nữ - con chồng)ướm thử, càng xem càng vừa lòng.

Sau sự kiện 9 năm trước, Như Ý bày ra hành động kinh người, trong thời gian ngắn nhất, đưa cả gia đình di dời đến Đài Bắc định cư, còn ra tay, đem đại tỷ đầu người gặp người sợ, dạy dỗ thành tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc, hai người sớm bồi dưỡng được tình cảm tốt.

"Mẹ nhỏ, tay chân mẹ cũng quá nhanh chứ?" Dương Ái Quốc chắc chắn có tiếng, ngồi xổm túi giấy giữ đông trở mình tây trở mình."Ngay cả bát tự cũng còn không nhếch lên, mẹ đã bắt đầu trù bị hôn sự rồi? Ai a, thậm chí ngay cả đồ chơi trẻ con đều mua về! Làm ơn, cái tên kia Trương Triệt Nhất vốn là không một câu đá cô — wow a!" Lời còn chưa nói hết, hân đã trúng một cước, kêu rên bay ra ngoài.

"Quân pháp bất vị thân" Dương Hiếu Quốc hàm súc báo cáo tình hình."Mẹ nhỏ, thật đáng tiếc, sự tình cũng không thuận lợi như trong tưởng tượng của chúng ta."

Như Ý hơi sững sờ, thu lại lễ phục trong tay mãnh liệt lắc đầu, khuôn mặt không thể tin.

"Trương Triệt Nhất nhất không có hướng người cầu hôn?"

"Không có." Oa Oa lắc đầu, nhìn không được lại đánh bao cát một quyền.

"Kia, hân đối với người có nói gì không?"

"Hân muốn tôi tránh ra." Lần này, bao cát bị đánh kịch liệt lung lay, dây treo, giá thép không chịu nổi trọng kích, phát ra tiếng cạch cạch thảm thiết.

Nhớ tới đủ loại ở bên trong phòng hợp phát sinh, dạ dày Oa Oa liền co rút nhanh, cực kỳ khó chịu.

Đúng vậy, Trương Triệt Nhất thái độ lạnh lùng, xác thực khiến cô bị đá kích lớn, nhưng là một chút thất bại như vậy, không làm ý ái mộ kiên cường so với tường đồng vách sắt của cô suy sụp.

Chân chính làm cho cô cô sợ tới mức chạy trời chết, là cái câu nói kia của Lăng Vân.

"Tiểu béo, người một chút cũng không thay đổi."

Không thay đổi ?!

Nam nhân kia lại còn nói cô một chút cũng không thay đổi ?!

Chính là câu nói này, cô sợ tới mức tông cửa xông ra, chạy như bay đến cái gương gần nhất, mở hân lạnh chảy ròng ròng, mãnh liệt đoạn trang, không nên luôn mãi xác nhận, mẹ nhỏ đối với cô hơn năm dạy dỗ, không giống cô bé lợ lem ma chú giống như mất đi hiệu lực, lúc này mới có thể tỉnh táo lại.

Nha, Lăng Vân chết tiệt, hần là ánh mắt mù, hay là ánh mắt rất tốt? Lại còn nói cô một chút cũng không thay đổi? Cô vốn cho là, trừ bỏ huynh trưởng cùng song thân, tuyệt đối không ai có thể nhận ra "chân diện mục" của cô ——

Mắt thấy nắm tay dừng ở trên bao cát càng ngày càng nhiều, càng lúc càng mau, Như Ý đặt lễ phục xuống, bị đá kích lớn ngồi xuống. Cô một tay đỡ lấy trán, khó hiểu liên tiếp lắc đầu.

"Điều này sao có thể? Hần nhìn thấy ngươi, lại còn mở miệng muốn ngươi tránh ra, ngươi xác định hần không phải cận thị hạng nặng sao?" Bằng gương mặt thanh lệ thể này, hơn nữa kỹ xảo hoá trang không chèn vào đâu được, cô thật sự rất khó tin tưởng, sẽ có nam nhân đối mặt sắc đẹp như thế, còn có thể làm như không thấy.

Dương Ái Quốc ngã vào góc, giấy dựa đứng dậy. Hần không chết tâm chạy lại đây, tưởng gia nhập thảo luận.

"Cái kia ——"

Hần mới vừa mới nói hai chữ, mọi người sẽ cùng lúc mở miệng.

"Câm miệng."

"Tôngghĩ ——"

"Câm miệng."

"Tôi ——"

"Câm miệng." (#Ri: ôi ôi tội nghiệp =)))

"Uy, ít nhất cũng nghe tôi đi em lời nói xong a!" Hần kháng nghị.

Dương Hiếu Quốc ngấm hần liếc mắt một cái.

"Ngươi nếu còn muốn sống, tốt nhất sẽ đem miệng ngậm lại."

"Các ngươi nghe ý kiến của tôi một chút thôi!" Hần không sợ chết nhếch miệng mà cười, kiên trì muốn đưa ra giải thích "sâu sắc". "Tôngghĩ, Trương Triệt Nhất không phải cận thị, nói không chừng hần là đồng tính luyến ái, cho nên ——"

Lần này, hần lọt vào vòng vây đánh của các huynh trưởng. Trong tiếng kêu rên Dương Ái Quốc, Như Ý hơi chút đề cao thanh lượng, đôi Oa Oa ân cần dạy bảo.

"Ngươi trước đừng nóng lòng, dù sao gần quan được ban lộc, các ngươi sau này cùng ở một gian công ty, ngươi trước quen với cửa hần yêu thích, lại đúng bệnh hốt thuốc là được." Cô không ngại phiền toái trước mặt thụ tùy cơ. Đối với đại kể "truy phụ" này, cô luôn so với bất luận kẻ nào đều quan tâm.

"Tôi nguyên bản chính là chỗ này sao tính." Oa Oa đỡ xuống băng vải dùng để luyện quyền, lộ ra một đôi tay nhỏ bé trắng nõn.

"Nguyên bản?"

"Có người làm cho tôi phân tâm, hại tôi sai sót." Cô không tình nguyện giải thích.

Nếu Lăng Vân không đột nhiên ngăn cô lại, không hề báo động trước lật mặt nạ của cô, hại cô nhất thời một tác vuông đại loạn, cô đã sớm đuổi theo Trương Triệt Nhất nhất, bắt đầu cùng hần "ở chung" ——

"Nha?" Dương Hiếu Quốc dừng lại nắm tay, kinh ngạc nhún mày. "Là ai có năng lực lớn như vậy, có thể ở trước mặt Trương Triệt Nhất làm ngươi phân tâm?"

"Chỉ là một tên gồi thêu hoa vô dụng." Nhớ tới bộ dáng tuần nhã của Lăng Vân, cô không cho là đúng nhún vai.

"Nói như vậy, tên kia không đủ để tạo thành trở ngại?"

"Đương nhiên!" Oa Oa trả lời trăm nghìn tiết thiết. (#Ri: trăm nghìn tiết thiết - chém đinh chặt sắt)

Hừ, cái tên gồi thêu hoa kia, tuy rằng bên ngoài rất xưng đầu, nhưng là giờ tay nhắc chân không có nửa điểm sát khí, đôi tay thon dài kia, đại khái chưa từng nắm gì đồ nặng hơn chiếc thìa, loại này mặt hàng, cô chỉ cần chém ra một quyền, là có thể đem hần đánh cho răng rơi đầy đất, làm sao còn có thể tạo thành trở ngại gì?

"Các ngươi yên tâm, bất luận kẻ nào đều không ngăn cản được của, Trương Triệt Nhất nhất tuyệt đối trốn không thoát lòng bàn tay của ta." Cô hai mắt sáng lên, nắm chặt nắm tay, ý chí chiến đấu lại lần nữa trào dâng.

Nha, cô nhất định phải bài trừ muôn vàn khó khăn, bắt được Trương Triệt Nhất, từ bình tâm của hần, trở thành thê tử của hần. Cô sẽ không buông tay!

Tuyệt không!

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu khắp.

Trong toà nhà màu lam tọa lạc tại trung tâm thành phố, tràn vào đại lượng đám đông đi làm, Oa Oa xách cặp tài liệu, mặc trang phục thời trang mùa xuân màu xanh biếc, theo thường lệ lại mềm mại động lòng người, sức lực hôm qua làm bao cát bẹp dí, lúc này sớm không còn sót lại chút gì.

Mới trải qua một đêm thời gian, bên trong phòng làm việc tình hình đã hoàn toàn thay đổi. Tất cả thiết bị, toàn bộ đều đã gắn xong, các nhân viên cũng tinh thần phấn chấn, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, chỉnh gian công ty tràn ngập tinh thần phấn chấn.

Xem ra Lăng Vân xuất hiện, xác thực gây cho các công nhân viên áp lực không nhỏ, bên trong công ty không khí so với lúc trước càng căng, toàn thể tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh.

Oa Oa đi đến chỗ ngồi, thuận thực mở máy tính ra, dùng tốc độ nhanh nhất, sửa sang lại văn kiện tổng công ty từ Anh truyền đến. Không giống với những người khác nom nớp lo sợ, cô còn thừa dịp văn kiện đang được in, lấy ra hộp phấn trang điểm lại, chuẩn bị không ngừng cố gắng, tích cực triển khai "thể công".

Trong chốc lát sau, cô ôm lấy văn kiện nóng hổi, bắt đầu tìm kiếm "Mục tiêu công kích".

Văn phòng tuy rằng chiếm diện tích quảng đại, nhưng là cẩn thận "tuần tra" một lần, cũng không hao phí nhiều lắm thời gian. Cô phía trước phía sau, lí lí ngoại ngoại, cẩn thận quan sát một vòng, còn mở từng một gian phòng trưng bày, nhưng vẫn là tìm không thấy kia cao lớn cao ngất thân ảnh.

Quái, Trương Triệt Nhất trốn đến nơi nào?

Hương Cương vừa đi vào văn phòng thì vừa vịn thấy một thân ảnh nho thoảng qua đến thoảng qua đi, bên này nhìn một cái, bên kia nhìn một cái, giống tiểu ong mật bận rộn vòng vòng không ngừng.

"Người đang ở đây tìm cái gì?" Hần lên tiếng hỏi, vẻ mặt tò mò.

"Không, không có gì ——" Oa Oa vội vàng xoay người, hai tay đưa lên văn kiện, trước mặt người ngoài không quên bảo trì bộ dáng nhu nhược ôn nhu. "Quản lí, như thế nào không phát hiện Trương tiên sinh đâu?" Cô chờ mong hỏi, còn hướng phía sau hần mãnh liệt xem, hy vọng có thể nhìn thấy người trong lòng.

"Người đừng lo lắng, tên kia là người phụ trách nhà xưởng, phải ở trong trần." Hần nhẹ nhàng cười, nghĩ đến tin tức này có thể làm cho cô như trút được gánh nặng.

Oa Oa chỉ kém không khóc lên.

"Ý là, tôi ở trong này căn bản không gặp được hần?"

"Đại khái một tháng một lần." Hần bổ sung, phát giác cô đang uể oải.

Oa Oa thật sự muốn khóc!

Thật sự là không xong a, cô căn bản không dự đoán được, Trương Triệt Nhất một hồi lưu thủ trung bộ, bởi vậy, cho dù là hần ngẫu nhiên đến họp, cô hàng tháng cũng chỉ có thể thấy hần một lần, tình huống so với Ngưu Lang Chức Nữ chỉ hơi tốt hơn một chút, làm sao còn có cơ hội có thể cùng hần "ở chung"?

Ô ô, cô nên làm cái gì bây giờ? Xin đổi đi nơi khác sao? Nếu nhà xưởng bên kia không có ghế trống đâu? Kia, kia, cô muốn từ chức, bỏ lại chén vàng này, một đường về cố hương quên đi ——

Tiếng bước chân trầm ổn từ xa đến gần, một người nam nhân giẫm chặn tại chỗ đi vào.

"Hương Cương, tư liệu bên Anh đến chưa?" Lăng Vân hỏi, con ngươi đen sau kính mắt viền vàng dị thường thâm thúy ôn hòa, nhìn lên thấy tiểu nữ nhân kia trong đầu buồn bực khổ tư, hần gọi lên khoe miệng, không tiếng động khiêu ra một chút ý cười. "Tiểu béo, sớm an." Hần thân mật ân cần thăm hỏi.

Tiểu béo?

Hương Cương mang nhũ mây, còn chưa kịp phản ứng, bên cạnh liền cuộn cuộn nổi lên một trận cuồng phong.

Chợt nghe đến tiếng bước chân dồn dập vang lên, bên trong nháy mắt thanh trảng, chỉ còn một mình hần còn đứng tại nguyên chỗ.

Lăng Vân cùng Oa Oa đồng thời tiêu thất.

Phanh!

Cửa bị dùng sức đóng sầm, Oa Oa giữ chặt caravat của Lăng Vân, cấp vù vù vọt vào phòng họp, thật mạnh đem hần thôi chống đỡ đến trên tường đi.

"Tôi trịnh trọng cảnh cáo ngươi, không cho phép lại bảo tôi như vậy!" Cô hung ác nheo cổ áo của hắn, gần từng chữ cảnh cáo, hận không thể xé nát cái tên xem ra mặt đẹp môi mỏng. (#Ri: môi mỏng hay hót ý ;)))

"Vì sao?" Lăng Vân lễ phép hỏi, cho dù đối mặt cô lửa giận, vẫn là vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu.

Hắn là loại người tĩnh thủy sâu lưu, giấu mà không lộ, trên khuôn mặt anh tuấn đeo kính mắt viền vàng, ngôn hành cử chỉ đều trung quy trung củ, như là chưa từng xông qua đèn đỏ.

"Tôi nói không cho phép chính là không cho phép!" Cô tức giận thiếu chút nữa phóng hỏa, uể oải cảm xúc sớm trở thành hư không, thay vào đó, là buồn bực nam nhân này.

Đáng chết! Cô vốn cho là, hình tượng tiểu nữ nhân nhu nhược này, có thể duy trì đến khi Trương Triệt Nhất cắn câu. Nào biết đâu rằng, cái tên gỏi thêu hoa này nửa đường thoát ra, thậm chí có biện pháp trạc phá của cô ngự trang, chỉ bằng nói hai ba câu, khiến cho cô đương trường "phá công".

Trên khuôn mặt tuấn nhã hé ra nụ cười yếu ớt, cặp con ngươi đen ôn hòa, một cái chớp mắt cũng không trong nháy mắt nhìn kỹ cô.

"Nếu tôi đồng ý, ngươi có thể buông sao? Tôi rất sợ ngươi sẽ làm đau ta." Lăng Vân âm điệu không nhanh không chậm, tiếng nói thuần hậu ẩn chứa nụ cười.

Đồ vô dụng!

Mất thấy cảnh cáo đã phát huy hiệu quả, Oa Oa hừ lạnh một tiếng, không cho là đúng buông tay, xoay người chuẩn bị chạy lấy người, cự tuyệt cùng tên gỏi thêu hoa đứng chung một phòng.

Cô một lòng chỉ muốn rời đi, căn bản không phát hiện, nam nhân phía sau yên lặng đánh giá lấy cô, đem đường cong mạn diệu của cô thu hết vào mắt.

Con ngươi đen phía sau kính mắt viền vàng híp lại, tầm mắt bí hiểm, từng tắc lướt qua bóng lưng của cô, không sai quá cái gì đó ở bên dưới áo xuân pháp phòng. Thân ảnh nhỏ nhỏ cử chỉ nhẹ nhàng, mọi cử động giống như nhảy múa, cảnh đẹp ý vui, chỉ có rất ít người nhìn ra được, đó là người có võ thuật trụ cột mới có cước bộ vững vàng.

"Tên của ngươi cùng trước kia bất đồng." Lăng Vân nhẹ nhàng băng quơ nói, trong con ngươi đen hiện lên ngọn lửa nóng rực.

"Tôi đi sửa lại tên." Cô trả lời có lệ, tay nhỏ bé đã muốn cầm tay nắm cửa.

Đây là mẹ nhỏ kiên trì, cô nói, "Tín Quốc" hai chữ quá mức đông cứng, thật sự không thích hợp nữ hài tử — nhất là với cô gái xinh đẹp —

"Nha, đây cũng là vì Trương Triệt Nhất sao?" Hắn hỏi nhất châm kiến huyết (#Ri: nhất châm kiến huyết - một châm thấy máu: lợi hại), mặt mày thấp liễm, che dấu quang mang thoát ra trong đó.

Oanh!

Hai má phấn nộn, lập tức trở nên đỏ rùng rục.

"Ngươi, ngươi, làm sao ngươi biết?" Cô hoả tốc xoay người lại.

"Ánh mắt của ngươi ngày hôm qua nhìn hắn, như là muốn nuốt hắn." Hắn đơn giản trả lời, không chút nào lơ lửng truy vấn: "Ngươi thích hắn?"

Mặt của cô mau chấy.

"Mắc mớ gì tới ngươi?"

Đáng sợ! Nam nhân này biết bí mật của cô? !

Oa Oa lặng lẽ nắm tay, đôi mắt xinh đẹp híp lại, rất chân thành lo lắng, tự hỏi nên hay không giết người diệt khẩu.

Lăng Vân dựa ở bên cạnh bàn làm việc, thường thức xem trên khuôn mặt nhỏ nhắn biến hóa ngàn vạn vẻ mặt, trên khuôn mặt tuấn tú thủy chung bảo trì lấy nụ cười ôn nhu nhất. Sau một hồi lâu, hắn dùng ngữ điệu giống như ngâm vịnh, đối cô nhẹ giọng tuyên bố: "Hắn sẽ không thích ngươi."

Lần đầu tiên nghe được những lời này, cô khóc.

Lần thứ hai nghe được câu này, cô kích động muốn đánh người.

"Ngươi nói cái gì?!" Phẫn nộ như là nham thạch nóng chảy, ở trong đầu Oa Oa cô lỗ cô lỗ sôi trào, cô nhảy qua bàn làm việc, đằng đằng sát khí bỏ nhào trở về, nheo Lăng Vân cổ áo, đem hắn áp quay về phía tường, hai người lại lần nữa khôi phục tư thế 3 phút trước.

Tên gỏi thêu hoa đáng chết này nói gì đó?

"Hắn sẽ không thích ngươi." Trương Triệt Nhất sẽ không thích cô ?!

Điều này sao có thể ? Cô nhiều lần trải qua thiên tân vạn khổ, rốt cục hóa thân làm tuyệt thế mỹ nhân, bộ dáng nhu nhược này, có thể kích khởi nam nhân ý muốn sở hữu, bảo hộ.

Mọi nam nhân vừa thấy cô, luôn cẩn thận sùng, che chở, nâng trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, đôi mắt cô lúc nói chuyện, còn có thể chủ động nhỏ giọng, chuyển làm lời nói nhỏ nhẹ, chỉ sợ sẽ dọa cô, nam nhân muốn đem cô lấy về nhà che chở, là vô số kẻ.

"Xin chú ý lực đạo của ngươi, trăm ngàn đừng làm đau ta." Lăng Vân vẻ mặt mỉm cười, ôn nhu giải thích. "Đương nhiên, vẻ đẹp của ngươi làm cho người tôi khác sâu ấn tượng, ôn nhu của ngươi cũng làm cho người ——" hắn thông minh lựa chọn cảm miệng, mỉm môi cười, mới lại tiếp tục nói đi xuống: "Chính là, thực đáng tiếc, Trương Triệt Nhất ưa thích nhất là nữ nhân nóng bỏng hương diễm thành thực."

Thế giới ở dưới chân cô hồng mất!

Oa Oa như là bị người hung hăng đánh một quyền, sắc mặt chuyển thành trắng bệch, cả người lung lay sắp đổ, tay nhỏ bé đang nhéo cổ áo Lăng Vân, cũng không tự giác buông ra.

Không thể nào, nguyên lai cô làm phương hướng rồi! Bộ dáng tiểu nữ nhân nhu nhược này, căn bản không hợp tính khí Trương Triệt Nhất. A, khó trách hắn nhìn thấy cô thì chẳng những không có vừa gặp đã thương, lập tức cầu hôn, ngược lại khốc khuôn mặt, muốn cô tránh ra ——

Ô ô, xong đời xong đời, bởi vậy, nay cho dù là gần thủy ban công, cô cũng chưa chắc thu được tâm Trương Triệt Nhất a!

Lăng Vân sẵn sóc đỡ lấy cô, còn lôi đến một cái ghế, mời cô ngồi xuống.

"Ngươi trước đừng tuyệt vọng, sự tình có lẽ còn có chuyển cơ." Hắn cũng kéo cái ghế dựa ngồi xuống, mười ngón tay thon dài đan lại, bộ dạng chuẩn bị cũng cố gắng rút đàm phán.

"Cái gì chuyển cơ?" Cô thì thảo hỏi, vẫn còn trạng thái cực độ khiếp sợ, kiêu nhỏ thân mình khó có thể ngăn chặn run rẩy lấy.

"Tôi cùng Trương Triệt Nhất bạn tốt nhiều năm, của hắn thiên hảo, tôi rõ ràng nhất." Lăng Vân chậm rãi vươn tay, bàn tay dày rộng, ôn nhu nắm bàn tay nhỏ bé của cô (#Ri: aaaaa thừa cơ ăn đậu hũ nha !!!!). "Tôi nguyện ý giúp ngươi giúp một tay, cho ngươi tạo cơ hội."

"Ngươi tại sao muốn giúp ta?" Cô ngẩng đầu, cảm xúc tuyệt vọng hơi chút mất đi, thay vào đó là hồ nghi.

"Tôi chỉ là muốn giúp bạn bè chung thân hạnh." Hắn lộ ra ôn nhu tươi cười giống như phở độ chúng sinh, trên đầu giống như di động một vòng quang quyển, mà sau lưng còn có đôi cánh thuần trắng thánh khiết (#Ri: chị bị lừa rồi, sói đội lột thiên thần đó a *hắc hắc*). "Hắn đã có bạn gái sắp kết hôn, mà người đàn bà kia chính là ham tài sản của hắn, chứ không phải là thiệt tình thương hắn."

Oa Oa giống bị châm đâm lấy, cả người nhảy dựng lên, kích động liên hướng bên ngoài.

"Tôi đây phải đi nói cho hắn biết!" Thuận tiện đánh nằm bẹp dí cái nữ nhân phá hư kia!

"Đừng xúc động." Ngón tay ấm áp nam tính đặt ở eo nhỏ của cô, ngăn cô tiến lên, lập tức buông ra, không có lưu lại nhiều hơn. "Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, hắn làm sao có thể nghe lọt?"

"Vậy ngươi nói, nên làm cái gì bây giờ?" Cô nắm chặt nắm tay, không tình nguyện thừa nhận, Lăng Vân nói lời xác thực có vài phần đạo lý.

"Tôi có đề nghị," hắn nhìn thẳng cô, bên trong con ngươi đen ôn hòa ở, hiện lên một tia quang mang khó có thể phân biệt. "Không bằng, liền để tôi làm mở khóa học, cho ngươi làm ‘trọng điểm tăng mạnh’, đợi cho ngươi chuẩn bị thỏa đáng, lại an bài các ngươi gặp mặt cùng ước hội."

Cô cắn cánh môi hồng nộn, nhìn khuôn mặt tuấn tú.

Vì phương hướng "tu chính", cô khát vọng tìm kiếm đồng mưu, mà nam nhân trước mắt này, tựa hồ chính là người tốt nhất, hắn đưa ra đề nghị, thật sự khiến cô khó có thể kháng cự ——

"Hảo, tôi với ngươi hợp tác!"

"Tốt lắm." Hắn mỉm cười. "Nhưng là, tôi có điều kiện, hi vọng ngươi có thể phối hợp."

"Nói đi!" Như thế thực công bằng, thiên hạ không có uống phí ăn trứng com trưa, cô cũng không nguyện ý nhận sự giúp đỡ của hắn, vô duyên vô cớ tiếp nhận ân huệ của hắn.

"Trợ lý đặc biệt của tôi vừa mới tạm rời cương vị công tác, nếu ngươi nguyện ý thế thân chức vị này, chẳng khác gì là giúp tôi một cái đại ân." Hắn uyển chuyển nói, mặt mày thấp liêm, kính mắt phản quang, làm cho người tôi khó có thể thấy rõ ánh mắt của hắn.

Oa Oa không chút do dự.

"Thành giao."

Bạn đang đọc truyện *Dương Oa Oa Vô Địch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Chuông điện thoại di động vang lên, giữa đêm khuya im ắng, có vẻ phá lệ chói tai.

Người trong chăn cũng không nhúc nhích, vẫn là ôm chặt chăn bông, đắm chìm ở trong mộng đẹp.

Tiếng chuông liên tục, vang a vang, vang a vang, đôi phương hiển nhiên có độ nhấn nại cao, kiên quyết không chịu buông tha, ép cô rời giường tiếp nghe.

Tập âm phiền lòng rốt cục xuyên thấu giấc mơ của cô, kiểu nhỏ thiên hạ phát ra thống khổ rên rỉ, lông mày cũng chau lại. Cô tâm không cam lòng không muốn lật người lại, tay nhỏ bé ở bên giường sờ loạn, thật vất vả mới sờ đến cái di động.

"Uy ——" Oa Oa buồn ngủ kéo dài thanh âm, phụ tặng một cái ngáp, hai mắt còn luyến tiếc mở.

Trong điện thoại di động truyền đến tiếng nói ôn hòa nam tính.

"Tới đây."

Cô rên rỉ ra tiếng.

"Người có biết hiện tại mấy giờ không?"

"Rạng sáng hai giờ rưỡi." Lăng Vân không chút nào thương hại cười nhẹ. "Thật xin lỗi quấy rầy người, nhưng là, tôi phải cần tư liệu, vừa vặn tất cả đều ở trong cặp tài liệu của người ——"

"Người mơ tưởng." Cô trầm tĩnh thiết cự tuyệt. "Bây giờ không phải trong giờ làm, tôi muốn đi ngủ, Saionara." (#Ri: mình chịu cái từ này =.= chắc là chúc ngủ ngon gì đó :D). Cô nhanh chóng nói xong, chấm dứt trò chuyện, nhanh chóng trở về cùng Chu Công bồi dưỡng cảm tính.

Nha, Chu công bá bá, chó đi a, trở về đem bàn cờ này chơi xong a!

Chuông điện thoại di động lại lần nữa vang lên.

Cô hít sâu một hơi, run run nhấn phím nghe, khắc chế không đem di động đập nát.

"Hương Cương còn ở lại công ty, người trước đi qua một chuyến, đem mười hai bản hồ sơ trong tủ mang tới." Lăng Vân tiếp tục công đạo, khẩu khí vững vàng như là chưa từng bị cắt đứt.

"Không."

"Thật sự không sao?"

"Ta, không, muốn!" Cô rống đi ra, ánh mắt vẫn là nhắm chặt. "Tôi mười giờ mới tan tầm, 10 giờ rưỡi về nhà, 12 giờ rưỡi mới lên giường ngủ ——" giấc ngủ không đủ là tội kỵ cho sắc đẹp a!

Tiếng cười trầm thấp mà có từ tính, rõ ràng truyền vào trong tai cô, cô có thể tưởng tượng, xem ra môi mỏng nam tính của hắn, giờ phút này khẳng định đang cong lên.

"Thật xin lỗi, bọn anh từng có hiệp nghị, người phải hai tư giờ đợi lệnh." Khẩu khí của hắn tuy rằng ôn hòa, lại lộ ra chuyên chế không cho cự tuyệt.

"Mặc kệ hiệp nghị!" Nha, cô buồn ngủ quá a! "Tôi muốn đi ngủ rồi, có chuyện gì cũng chờ đến hừng đông nói sau."

Thanh âm của Lăng Vân không hề đề cao nửa thang âm.

"Ngày Trương Triệt Nhất nhất kết hôn, tôi có thể cần một vị bạn gái, người nguyện ý theo giúp tôi tham dự sao?"

"Đáng chết!" Cô quát to một tiếng, lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, hai mắt bởi vì thèm ngủ, giống tiểu bạch thỏ đỏ rùng rục. "Người tên hỗn đản này, tôi đi qua là được!" Cô liên thanh mắng, ở trong lòng yên lặng cùng Chu công chính thức phát tay nói dừng.

"Trên đường cẩn thận." Lăng Vân cười khẽ , trong tiếng nguyên rủa của cô cúp máy.

Cô trúng kế!

Oa Oa điều khiển xe jeep, ở trong bóng đêm mờ mịt chạy. Cô cầm lấy tay lái, nhanh nhẹn ga, thích hợp giữ đèn đỏ làm như không thấy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ tràn ngập oán giận.

Thỏa đàm "điều kiện" xong, Lăng Vân thông tri Hường Cường, hạ đặt của cô đổi đi nơi khác làm, muốn cô tức khắc báo danh, từ nay về sau trở thành trợ lý đặc biệt của hắn. (#Ri: tên ten chị chết rồi há há)

Sau đó, ác mộng của cô bắt đầu!

Cái tên kia xem ra tao nhã nho nhã, cũng là trăm phần trăm cường công việc, mới theo bên cạnh hắn hơn hai tuần, lượng công việc khổng lồ , đã muốn khiến cô mệt mỏi tay chân như nhũn ra, mỗi đêm về nhà, luôn luôn chỉ cần hơi dính gối liền chìm vào giấc ngủ.

Khó trách không ít người nghe thấy, cô chuyển đến làm bên cạnh Lăng Vân , đều đối với cô quăng lấy ánh mắt đồng tình, còn cầm lấy vi-ta-min cùng nước cốt gà, vụng trộm đưa cho cô, muốn cô bảo trọng thân thể.

Này chức thiếu không thể nghi ngờ là khổ sai, lúc trước vài người, chịu không nổi Lăng Vân "độc hại" , tất cả đều khóc lóc lấy khóc để tự động chào từ giả.

Cô cỡ nào tưởng làm theo "tiên thánh tiên hiền" (#Ri: tiên thành tiên hiền - thánh hiền đời trước, tức là người đi trước, ở đây là đồng nghiệp a), cũng chào từ giả về nhà, nhưng là, mỗi khi cô nói lớn muốn "bội ước", hắn sẽ cố ý nhắc tới Trương Triệt Nhất, còn dùng ôn nhu ngữ khí nhất cổ vũ cô, muốn cô không ngừng cố gắng, trăm ngàn không thể kiếm cù ba năm thiếu một giờ ——

Đáng giận, cái gỏi thêu hoa kia căn bản là đoán chừng cô!

Xe jeep ở bên trong thị khu Đài Bắc đông vòng tây chuyển, lái vào một chung cư cao cấp có ốp đá đỏ ngoài tường. Oa Oa xuống xe, ôm lấy hai túi văn kiện lớn, đi ngang qua bảo vệ ca đêm thì còn mỉm cười ngọt ngào, mới tao nhã tiêu sái nhập thang máy, thẳng lên phòng Lăng Vân tầng trệt.

Làm!

Cửa thang máy trượt ra, giày cao gót rắc rắc giẫm qua sàn đá cẩm thạch, cô đi tới trước cửa, thuận thực ấn mật mã, xoay tay nắm cửa. (#Ri: người tôichơ chị cả mật mã vào nhà rồi mà còn không biết gì, đại ngốc a =.)

Mấy ngày nay, cô cơ hồ mỗi đêm đều phải đến nơi này báo danh, Lăng Vân chẳng những cho cô mật mã khóa cửa, còn đem chìa khóa dự bị đưa cho cô, muốn cô tùy truyền tùy đến, giống cái tham e rằng yểm ma quỷ, không hạn chế áp bức của cô lao động.

Trong căn hộ to như vậy, chỉ có những đồ đạc đơn giản nhất, trong đó là bất mắt nhất , là một bộ câu đối thủy tinh, phía trên dùng hiệu ứng phun sa độc đảo (#Ri: sa là cát, mình cũng không biết cái hiệu ứng ấy nó như thế nào =.), viết "Che phủ chi dương, xinh đẹp chi đảo" (#Ri: này tôichịu nha :(()tám chữ xinh đẹp theo lối viết thảo.

Bên trong phòng khách không có một bóng người, mà cửa phòng ngủ khép hờ, từ bên trong cửa truyền ra tiếng đánh chữ, kẻ đầu sỏ đắc tội đem cô đào ra khỏi ổ chần, khẳng định ngay tại bên trong.

"Họ Lăng, lăn ra đây cho ta!" Oa Oa hướng trên sofa ngồi xuống, bởi vì giấc ngủ không đủ mà tâm tình cực độ ác liệt.

Tiếng cười khẽ từ bên trong cửa bay ra.

"Lại cho tôimột chút thời gian."

"Người lúc trước như thế nào không cho tôingủ nhiều một chút?" Cô tính toán chi li , hai mắt trừng nhìn cánh cửa kia, lý ngư đã dính một cái (#Ri: lý ngư đã dính - cá chép quấy nước), liền từ trên sofa linh hoạt nhảy lên, nhẹ nhàng bắt khả tư nghị.

Đùa giỡn cái gì ?! Nửa đêm đem cô tìm đến, lúc này cô đã đến, hắn còn muốn đem cô gạt ở ngoài cửa?

Cô cự tuyệt nghe theo, thẳng tắp hướng phòng ngủ đi đến, nhanh chóng đem văn kiện ném cho hắn, muốn lập tức chạy lấy người. Còn chưa đi đến trước cửa, tiếng nói trầm thấp lại lần nữa vang lên, ở ban đêm có vẻ phá lệ rõ ràng.

"Tiểu béo, xin đừng tiến vào."

Cô thở hộc vì kinh ngạc, lập tức phá khai cửa phòng, không chút do dự xông đi vào."Người là chán sống sao? Tôidã cảnh cáo người, không cần lại ——"

Ách, cô xem gặp cái gì?

Oa Oa đứng ở cửa kinh ngạc, môi đỏ mọng khẽ nhếch, đôi mắt như thủy tinh trong sáng, thiếu chút nữa muốn rơi ra đến ——

Không giống với bên ngoài gọn gàng trần thiết, trong phòng ngủ đặt một chiếc giường gỗ cổ kính, chẳng những hoa văn thanh lịch, ánh sáng màu ôn nhuận, công phu lại có thể nói nhất lưu. Trên giường còn trải ga, xem ra thấm lạnh mà thoải mái.

Bất quá, giường gỗ xinh đẹp này, cô lúc trước đã muốn tán thưởng qua. Nay chân chính khiến cô cứng họng, là nam nhân ngồi trên giường đánh máy vi tính.

Hắn, hắn hắn hắn hắn, hắn —— hắn cư nhiên không có mặc quần áo!

Lăng Vân không mặc quần áo, ngược lại không giống ngày thường yếu đuối, xuất hồ ý liệu có vẻ tinh tráng rắn chắc, cuốn sổ đặt trên người, mạo hiểm che khuỷu "bộ vị trọng điểm", kính mắt viền vàng đặt trên gối.

Đại khái là vừa mới tắm rửa quá, tóc đen của hắn ẩm ướt, nước một giọt lại một giọt đọng trên ngọn tóc, thấm ướt bả vai dày, lại thuận theo trên bờ ngực rộng khêu gợi một đường chảy xuống, tạo thành hiệu quả thị giác mãnh liệt, có thể làm cho nữ nhân miệng đắng lưỡi khô, tim đập nhanh hơn ——

Bàn phím tích tập vang, Lăng Vân khí định thần nhàn, chính là mỉm cười nhìn cô liếc mắt một cái.

"Thật có lỗi, tại trong nhà mình, tôi mặc tùy tiện chút." Hắn nhún nhún bả vai rộng lớn, hai tay đặt tại trên bàn phím gỗ, rất rộng rãi "mở ra đi thăm", không một chút ý tứ che lấp.

Oa Oa hoá tốc thu hồi tầm mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn, bởi vì nguyên nhân không biết tên mà đỏ bừng, hô hấp cũng trở nên hỗn loạn, so với đánh xong lưỡng quyền còn muốn dồn dập.

"Mặc? Trên người người còn phủ cái gì? Bộ đồ mới của quốc vương sao?" Cô đi vào trong phòng tắm, giặt một cái khăn tắm lớn, không khách khí hướng nam nhân lỏa lồ trên giường ném đi, chưa hết đỏ mặt.

Lăng Vân cũng không đón lấy, tùy ý khăn tắm lớn đánh trúng bả vai, lại rơi xuống bên hông, cảnh xuân bên trong lập tức đại giảm.

"Người không có thói quen nhìn nam nhân trần truồng sao?" Hắn tò mò hỏi, con người đen thâm thúy khóa chặt cô, đối với cô đỏ mặt thực cảm thấy hứng thú.

"Vô nghĩa!" Cô vẫn là cô nương chưa xuất giá đâu!

Mặc dù nói, cô từ nhỏ lớn lên trong hội quán võ thuật truyền thống Trung Quốc, gặp nhiều nam nhân cời trần, nhưng là cha cùng các ca ca trần truồng, cùng nam nhân bên ngoài so sánh với, chính là —— chính là —— chính là bất đồng thời ——

"Tôi như thế nào nghe nói, người từng bắt được một kẻ lưu manh, phạt hắn trần truồng dạo phố?"

"Là tên nào ở nơi hươu nói vượn? !" Cô tức giận không thôi, cảm giác danh dự mình bị hao tổn, vội vàng biện bạch. "Tôi để cho hắn giữ lấy quần áo không thoát, không phải trần truồng !" (#Ri: ha ha ha ha ha ha)

Ai, đây là "nổi danh chỉ cho một" a! Cô cỡ nào lo lắng, sự nghiệp to lớn này bị người thêm mắm thêm muối, sẽ dọa hỏng Trương Triệt Nhất. Cho nên, cô sớm quyết định, khi hai người kết hôn, sinh hạ đứa nhỏ thứ nhất xong, cô mới có thể thừa nhận, uyển chuyển nói cho hắn biết, cô chính là đại tỷ đầu năm đó danh chấn quê nhà ——

Các loại Mân Côi (#Ri: mận côi - hoa hồng) sắc ảo tưởng, lại đang trong đầu nhỏ loạn vòng, cuối cùng khiến cô cảm thấy nhẹ nhàng một chút. Cô mở cặp tài liệu, rút ra văn kiện thật dày, trong đầu đã muốn liệt ra hơn mười tên tiểu hài tử. (#Ri: chọn tên cho con sớm thế =.)

"Tốt lắm, tư liệu người muốn tất cả nơi này." Cô kiểm tra văn kiện, xác định không có quên, tiếp theo xoay người tư thái mạn diệu, đi đến chỗ vừa nãy vút giầy cao gót.

"Người muốn đi đâu?"

"Về nhà ngủ." Hôm nay là Chủ nhật, cô tính ngủ thẳng giữa trưa.

"Không được." Hắn chậm rãi nói, đeo kính mắt viền vàng, lật xem văn kiện cô chạy như bay đưa tới, mặt mày không giống với ngày thường ôn hòa, có thêm nghiêm khắc.

"Vì sao không được?"

"Tiếp qua 30 phút, tôi muốn cùng đối tác bên Anh họp trực tuyến qua webcam, người phải lưu lại, đem thông tin trong hội nghị ghi lại." Hắn nghiêm khắc quy định, mỗi ngày kết thúc kinh doanh, nhóm chủ quản đều phải tường tận báo cáo trạng huống nghiệp vụ, còn hệ thống webcam, cùng công ty bên Anh bảo trì liên hệ chặt chẽ.

Oa Oa dùng hết khí lực toàn thân lắc đầu, cự tuyệt tiếp tục tăng ca, toàn thân từng cái tế bào, đều hoài niệm hang ổ ấm áp trong nhà.

"Tôi——" non nớt môi đỏ mọng vừa mới mở ra, Lăng Vân đã muốn tiên phát chế nhân, tung ra mỗi câu cô khó có thể kháng cự.

"Trương, Triệt, Nhất." Hắn nhẹ giọng nhỏ nhẹ phun ra ba chữ, con người đen chuyển tới trên mặt cô, liền trở nên dày mà thâm thúy.

Cô muốn đập chết hắn!

Kiểu nhỏ thân mình bày ra tư thế chiến đấu, chân cũng chừa đầy lực đạo, liền chuẩn bị đá đi xuống, đá hấn ngã xuống đất không dậy nổi.

A, không nên không nên, cô muốn nhịn xuống!

Nhỏ không nhịn sẽ loạn mưu lớn, cô còn có "đại mưu" phải làm, thế nào cũng phải nuốt xuống cơn tức này. Vì tương lai với Trương Triệt Nhất — vì tương lai đứa nhỏ của cô cùng Trương Triệt Nhất, vì viễn cảnh tốt đẹp này, cô nhất định phải tạm thời nhẫn nại, nhiều nhất sau khi về nhà, tìm từ ca đến hung hăng luyện mấy trận quyền là được.

"Hào, coi như ngươi thắng!" Cô nghiêng răng nghiêng lợi, chém ra nắm tay, thật mạnh đánh vào trên tường, hơi chút phát tiết tức giận.

Cô ở trong lòng thê với trời, ngày cô cùng Trương Triệt Nhất kết thành một cảnh, chính là ngày chết của Lăng Vân!

Rạng sáng năm giờ, hội nghị bắt đầu.

Mặt tường vô thanh vô tức trượt ra, màn hình tinh thể lỏng thật lớn kéo xuống, vài người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, đã ở bên kia sắp xếp sắp xếp ngồi xong.

Oa oa ngồi ở bên cạnh bàn, ghi lại báo cáo của nhóm chủ quản, cùng với Lăng Vân chỉ thị, tuy rằng cố gắng tập trung tinh thần, nhưng là mỗi khi Chu Công nhiệt tình mời thì cô sẽ lặng lẽ nhắm mắt lại, nắm chắc cơ hội ngủ gà ngủ gật, đầu nhỏ ngay tại góc, gục gặc gục gặc.

Không giống với của cô ừ rừ không phản chấn, tinh thần Lăng Vân xem ra sáng khoái, bình tĩnh mà lý trí, đại quân sâu ngủ tựa hồ một khi ngo ngoe, sẽ tự động bị mất mạng, hấn tinh lực dư thừa, như là vĩnh viễn không cần nghỉ ngơi.

Bằng vào tinh lực này làm người tôi tớ lười, cùng với ánh mắt chính xác quan sát thị trường, hấn suất lĩnh đoàn đội, ở trên thương trường có thể nói là bách chiến bách thắng, đánh đâu thắng đấy.

Vài thành viên đội bóng rổ ngày xưa, theo Lăng Vân kêu gọi, thành lập "Phúc nhĩ ma sa", mấy năm qua này thổi quét Châu Âu phong trào phục cổ kiểu Trung Quốc, vừa vặn có trợ giúp hiệu quả, ngăn ngừa trong mấy năm, "Phúc nhĩ ma sa" liền từ Luân Đôn Cấp Lạc công ty bách hóa tư, phát triển trở thành một nhãn hiệu nổi tiếng có hai mươi lăm quầy chuyên doanh lớn nhỏ.

Nay, hấn trở lại Đài Loan, chuẩn bị thiết lập cửa hàng bán lẻ, đem theo bản đồ tiêu thụ Châu Âu về phát triển trong nước.

Sinh ý làm lớn, nghiệp vụ báo cáo cũng tương đối dài dòng, thẳng đến phía chân trời tờ mờ sáng, ngoài cửa sổ nghe thấy tiếng chim hót thì hội nghị mới kết thúc, Oa Oa sớm ở một bên, ngủ bất tỉnh nhân sự.

Vài chủ quản lục tục rời tiệc, màn hình bên kia, chỉ còn lại có một nam nhân tuấn mỹ.

"Luân Đôn bên này xảy ra chuyện, thông tin tốt nhất cho người biết, mới có thể đề phòng trước." Bối Lý rút ra khăn tay trong túi áo, vung đi trên mặt bàn kỳ thật không có bụi. Ấm điều của hấn du dương dễ nghe, giờ tay nhấc chân, đều có phong thái quý tộc khoa trương cùng tao nhã.

Lăng Vân nhíu mày.

"Niên độ đặc trưng vẫn đề?"

"Người đã sớm liệu đến?" Nam nhân trên màn hình hỏi lại, nhưn đôi lông mày như hoàng kim, khoa trương thờ dài một hơi.

Cấp Lạc Tư bách hóa mỗi năm một lần, hội chọn lựa nhãn hiệu, trừ ra một tầng trệt, làm long trọng đặc giương, chẳng những có thể hấp dẫn đám đông, đối với nhà máy hiệu buôn giúp ích cũng khó mà tính ra, các nhà máy hiệu buôn đều bị chen phá đầu cạnh tranh, đều muốn tạ này cơ hội lấy lợi nhuận.

Năm nay, "Phúc nhĩ ma sa" trở hết tài năng, đã có nhà máy hiệu buôn không cam lòng, luyến tiếc đem tiền mặt chấp tay đưa cho người ta, quyết định tìm đến phần tử bất lương, ở dưới mặt bàn ám động tay chân.

"Tôi trước khi rời Anh, đã nghe nói, có người muốn ép bọn anh bỏ quyền." Lăng Vân ngữ khí bình thản, biểu tình cùng tư thái cũng chưa biến, trong con người đen phát ra ánh sáng nào đó, nhưng lập tức biến mất không thấy.

Ở thương giới lẫn lộn vài năm, loại sự tình này hấn sớm thấy nhưng không thể trách. Chử lợi trong đầu, có rất ít người không đồ mắt, vì cướp đoạt ích lợi, những người đó chuyện gì đều làm ra được.

"Buổi sáng hôm nay, công ty nhận được một phong thư uy hiếp, muốn bọn anh buông tha cho đặc giương, vẫn không thể lộ ra ngoài." Bối Lý nhìn hấn, vẻ mặt trở nên nghiêm túc. "Người là lão bản, quyết định nên làm cái gì bây giờ."

"Đem thư ném, hết thầy dựa theo kế hoạch ban đầu tiến hành."

"Tôi cũng nghĩ thế." Bối Lý lầm bầm. Hợp tác nhiều năm, hấn sớm quen với tính cách Lăng Vân. "Bất quá, tôi còn là phải lắm miệng nói một tiếng, đối phương không phải là thiện lương, nói không chừng sẽ trực tiếp tìm tới người, trực tiếp đối với người tạo áp lực."

Lăng Vân như có suy nghĩ gì gật đầu, thân thủ tham hưởng danh sách nhà máy hiệu buôn cạnh tranh, lại phát hiện một cái tay nhỏ bé nhuyển nộn, đang

đặt cấp trên đó, đem danh sách ép chặt chẽ .

Hắn không chút nào lo lắng buông tha cho danh sách, con người đen sâu u nan giải, nhìn kỹ tiểu nữ nhân trong lúc ngủ say, ngón trở vòng vòng ở của cô một túm phát, ở ngón giữa ma sa . Động tác của hắn rất nhẹ lại thực chậm, như là vuốt ve một loại tơ lụa tốt nhất.

Nhiều năm luyện võ, khiến cho thân mình cô mảnh mai mềm mại; da thịt được cẩn thận chăm sóc, lại non mềm mà tuyết trắng, nhắn mịn đến làm cho người tòithèm nhỏ dãi, hơi thở cũng đều là mê người .

Khi cô ngủ say, tính tình bạo phát như lửa kia, lực sát thương đáng sợ đều biến mất không còn một mảnh, cô trước mắt, giống như thiên sứ trong tranh.

Lăng Vân trầm mặc nhìn xuống Oa Oa, bỗng dưng gọi lên khoe miệng, lộ ra một chút thần bí cười yếu ớt.

Có nam nhân nào, bỏ được tiểu nữ nhân xinh đẹp như vậy chấp tay đem cho người ta?

Bối Lý ở màn hình bên kia, lễ phép không có hỏi nhiều, chính là chau mày, nhìn ngủ mỹ nhân kia liếc mắt một cái. Trong lòng đoán quan hệ của hai người, ngoài miệng lại khéo đưa đẩy thay đổi đề tài.

"Đúng rồi, loạt gia cụ mới kia tiến độ như thế nào? Tốt nhất mau chóng không vận (#Ri: không vận - vận chuyển theo đường hàng không) lại đây, mới có thể phối hợp tiến độ quy hoạch sân triển lãm."

"Tôisẽ công đạo Trương Triệt Nhất đi an bài."

Oa Oa đang ở mộng Chu Công, nháy mắt liên tỉnh táo lại.

"Trương Triệt Nhất ở gần đây sao? Hắn ở nơi nào? Ở trên đường sao? Hay là đã đến?" Cô vội vàng truy vấn, hai mắt sáng trong suốt nhìn trái nhìn phải.

"Không có." Ngữ khí của hắn giống như trấn an mèo con táo bạo. "Hắn còn đang ở trong nhà xưởng." Hắn hướng về màn hình làm thủ thế, Bối Lý tươi cười lý giải, lập tức đóng cửa hệ thống, màn hình trở nên một mảnh hắc ám

A, hảo thất vọng, cô còn tưởng rằng là Trương Triệt Nhất gần đến rồi a!

Oa Oa ưỡ oài thờ dài, hai tay đặt tại trên bàn, nắm chặt thành nắm tay nhỏ.

"Người thật sự thực thích hắn đâu!" Lăng Vân liếm hạ mắt tiếp, con người đen hiện lên một tia nguy hiểm quang mang. "Chính là, người ngay cả hôn cũng không biết, sao có thể đủ câu dẫn được hắn?" (#Ri: tèn ten bắt đầu rồi á)

"Ai nói tôisẽ không?" Cô trừng mắt liếc hắn một cái.

Hắn chau mày rậm, hứng thú nhìn cô, biết tiểu nữ nhân này chính là đang hư trương thanh thế.

"Tôisẽ dạy người." Hắn lẳng lặng nói.

"Dạy tôicái gì?"

Thanh âm của hắn nhẹ mà kiên định.

"Hôn môi."

Oanh!

Phần nộ cùng ngưng ngừng, đồng thời nung đỏ mặt cô .

"Người nghĩ chiếm tiện nghi của ta?" Oa Oa giận nói, vọt tới sofa, phát huy thần lực nữ siêu nhân lực lượng, dễ dàng khiêng lên ra bàn trà nhỏ, đương trường đã nghĩ nên vì dân trừ hại, tươi sống đề chết tên hỗn đản thích quấy rầy nhân viên nữ này.

"Đương nhiên không phải."

Lăng Vân không chạy trốn chết, cũng không cầu xin tha thứ, vẫn là nhất phái thông dong trấn định, ngón tay thon dài ở trên mặt bàn khinh xảo.

"Vậy người vì sao, vì sao ——" cô khiêng lấy bàn trà, hai má hồng giống như quả táo.

"Vì sao đề nghị muốn hôn người?" Hắn thay cô đem lời nói xong, chậm rãi gỡ xuống kính mắt, đặt tại lòng bàn tay thương thức, ngón tay thô ráp ven theo gọng kính chậm rãi trượt.

Không biết tại sao, động tác này khiến cô tâm đầu nhất khiêu, trên mặt đỏ bừng sâu hơn.

"Nhớ rõ hiệp nghị của bọn anh sao? Người trả giá lao động, tương đối, tôicũng vậy nên thiện tấn nghĩa vụ ‘chỉ điểm’ người." Lăng Vân hướng dẫn từng bước, biểu tình thành khẩn đến làm cho người khó có thể hoài nghi."Nếu người sợ, như vậy, coi như tôikhông có nói quá chủ ý này." Hắn lộ ra lý giải

mỉm cười.

Sợ hãi? Cô sợ sẽ? Sợ hấn?

Nha, đây quả thực rất ô nhục người!

Oa Oa mắt hạnh trợn lên, tầm mắt chạy từ trên xuống dưới, soi mói đánh giá, thăm tra hấn có "tư cách" gì khiến cô sợ hãi.

Xác thực, cô nguyện ý thừa nhận, Lăng Vân đáng người không sai, hẳn chắc đến làm cho cô có một chút nhìn với cặp mắt khác xưa, nhưng là nam nhân như vậy, cô cũng từng ở hội quán võ thuật truyền thống Trung Quốc gặp quá vài người, tuy rằng bề ngoài xem ra xưng đầu, nhưng là tất cả đều trông thì ngon mà không dùng được, nhìn xem không chịu đánh. Một khi đánh nhau, vẫn là không địch lại của cô thân uy cái thể, sẽ bị đá răng rơi đầy đất.

Nói trở lại, hấn "mạo hiểm tánh mạng", nói ra đề nghị này, chẳng lẽ là thật tướng —— tướng —— ách, muốn vì cô "bù lại" ?

Cô kinh nghiệm trong chuyện nam nữ, xác thực ngốc thật sự, dựa theo tính cách Trương Triệt Nhất, tuyệt đối không có khả năng trước hôn nhân chỉ có dặt tay, tán bộ. Cô có thể học tập thành điểm lệ thành thực, nhưng là một khi có cơ hội gần người tiếp xúc, cô trúc trắc phản ứng khẳng định sẽ lộ ra dấu vết.

Mẹ nhỏ nói qua, thê tử hoàn mỹ, là dưới phòng bếp phải chu toàn, về phần công tác trong phòng ngủ, cũng không được qua loa. Chính là, cô toàn tâm toàn ý truy đuổi Trương Triệt Nhất, căn bản không cơ hội cùng nam nhân khác tiếp xúc, càng đừng nói là "thực tập" ——

Oa Oa chau mày, chậm buông bàn trà, ngồi trên đó suy tư, tầm mắt lại như là dính tại trên người Lăng Vân, bặt cũng bặt không ra.

Cẩn thận đánh giá xuống dưới, này gói thù hoa nhưng thật ra một cái không sai "đạo cụ sống", nếu hấn dám có động tác ngoài "dạy học", cô có thể biến hấn; nếu hấn dám để lộ bí mật, cô vẫn là có thể biến hấn.

Sau một hồi lâu, cô hít sâu một hơi, bất cứ giá nào rồi!

"Bọn anh thử xem xem đi!" Cô bảo trì trấn định, cố gắng muốn giả vờ bình thản ung dung, nhưng không cách nào che dấu trên mặt đỏ.

"Thử cái gì?" Lăng Vân lễ phép hỏi.

"Liên —— liên ——"

"Ân?"

"Cái kia ——"

"Mời nói rõ ràng một chút." Trong mắt của hấn cất dấu tà khí cười.

Oa Oa then quá thành giận, thùng thùng thùng chạy lên trước, một phen thu lên áo sơ mi của hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn thẩu chống đỡ lên trước, hung ba ba chất vấn.

"Hôn môi ! Người dạy hay không dạy ?" Khẩu khí của cô ác liệt như là lưu manh đòi nợ.

"A, xin đừng làm đau ta." Hấn thấp giọng cường điệu, thanh âm âm đặc tượng xuân phong, ngón tay dày rộng vòng vòng tóc của cô, dùng đốt ngón tay chạm nhẹ mặt của cô."Điều thứ nhất, nhớ rõ phải ôn nhu một chút."

Nóng rực hô hấp xuy phát ở trên môi của cô, như là cánh bướm phớt qua, ngứa, tê tê , cô bởi vì khẩn trương mà nhẹ nhàng run run, nhìn xem ra khuôn mặt tuần tú càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, gần đến cô có thể ở trong mắt của hấn, thấy cái bóng của mình.

"Đừng sợ." Nhiệt nằng môi mòng, thân giấu ở môi cô ma sát.

"Tôi không có ——"

"Hừ, ngoan ngoãn , " hấn liếm đi của cô kháng nghị" Hề miệng cho ta."

Loại này tiếp xúc thân mật "kiểu người lớn", đối với cô mà nói nhưng là lần đầu. Nam tính môi mòng phong giấm hô hấp của cô, cô toàn thân cứng ngắt, cố gắng kháng cự muốn đem hấn một quyền đánh bay xúc động, bỗng rồi nhận thấy được, hấn chính là ôn nhu mà bá đạo hôn lấy cô ——

"Ngô, không ——" cô trừng to mắt nhĩ.

Lăng Vân ở lưỡi của cô mút, nuốt xuống hô hấp của cô cùng kháng nghị.

Thần lực của cô tất cả đều biến mất không thấy, cả người mềm nhũn, mơ hồ phát hiện, hai tay của hấn chẳng biết lúc nào, đã cuốn vòng vòng ở eo của cô, đem thân mình cô ôm vào lòng. Tư thế như vậy, khiến cô có thể càng hoàn toàn nhắm nháp nụ hôn của hấn.

Hấn không nhanh không chậm, ôn nhu thông thả , mắt hôn mê người , động đến cô run rẩy cánh môi, khinh cần của cô mềm mại, dây dưa đùa cái lưỡi

định hương trúc trắc của cô.

Cô trước ngực mềm mại đầy đặn, kề sát trên lồng ngực của hắn, kiêu nhỏ thân mình cuộn tại trong lồng ngực của hắn, cho dù là ngăn cách mấy lớp quần áo, hắn cực nóng độ ẩm, vẫn khiến cô toàn thân nóng lên.

Nam nhân nhiệt độ, thấm thấu tiến da thịt của cô, làm cô từ bên trong bắt đầu hòa tan, xa lạ vui thích hóa thành ba đào, ở trong cơ thể cô va chạm, cô chỉ có thể ở dưới trận khoái cảm kinh người kia run run, rúc vào lồng ngực của hắn, phát ra tiếng kêu giống như con mèo nhỏ.

Oa Oa cũng không biết, có phải hay không mỗi người đàn ông hôn, đều cực nóng mắt hôn như vậy, cô chỉ biết là, Lăng Vân hôn cơ hồ khiến cô hoàn toàn hòa tan ——

Bạn đang đọc truyện *Dương Oa Oa Vô Địch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Văn phòng xử lý của "Phúc nhĩ ma sa", bận rộn từ ban ngày đến lúc màn đêm buông xuống.

Những công ty khác trong cùng tòa nhà, đã sớm đều tự tan tành, chỉ có nhân viên "Phúc nhĩ ma sa", tất cả đều tự động tăng ca, thẳng đến màn đêm buông xuống mới có thể đem theo cước bộ về nhà.

Lăng Vân đối đãi nhân viên cũng không hà khắc, chính là phi thường nghiêm khắc, trong công ty, không có bất kỳ người nào có thể thoải mái, mỗi người đều là nom nóp lo sợ, cố gắng làm hết phận sự, mới có thể bảo trụ bát cơm.

Đối với lượng công việc khổng lồ, Oa Oa đã dần dần thích ứng, cô phụ trách hồ sơ, ước chừng chất đầy hai cái phòng, mỗi lần họp, đều phải lấy tay đẩy xe trang, phí nhiều công sức đưa đến phòng họp.

Có viên chức khác ở đây thì cô còn có thể nhớ rõ nguy trang, làm bộ thật sự cố hết sức, cử động như vậy, tổng hội khiến cho nam đồng sự thương hương tiếc ngọc, lập tức bỏ công việc đang làm, vén tay áo lên, giúp cô chuyển mấy cái hòm lớn tư liệu kia.

Kỳ thật, mấy cái hòm văn kiện này, đối với cô mà nói chính là chút việc nhỏ, nhưng là các đồng nghiệp nhiệt tâm như vậy, cô cũng không nên quá kiên trì, chỉ có thể lộ ra cảm kích cười ngọt ngào, nhin xuống không nhìn những tay vào, nhìn bọn họ thở hổn hển đem thùng khiêng đến phòng họp.

Trong phòng hội nghị, có hai nam nhân đang ngồi. Lăng Vân cùng Hường Cương ngồi ở bên cạnh bàn, đang thảo luận công việc của cửa hàng bán lẻ mới khai mạc ở Đài Loan, cùng với thương vụ bên Anh.

Oa Oa bắt đầu hoài nghi, hai nam nhân này vĩnh viễn cũng không cần nghỉ ngơi.

Ít nhất, từ khi cô đi làm tới nay, hai nam nhân này liên thủy chung vui đầu cho công tác, Lăng Vân bận việc quyết sách, mà Hường Cương bận việc mở rộng nghiệp vụ bên ngoài, phối hợp thiên ý vô trùng, trên hai khuôn mặt tuần tú kia, chưa bao giờ lộ ra vẻ mệt mỏi.

Lúc Oa Oa mở cửa, đẩy xe tiến vào thì Hường Cương lập tức đứng dậy.

"Cần tôi hỗ trợ sao?" Thái độ của hắn thân thiết mà hiền lành, trên mặt mang theo mỉm cười, đối mỗi người đều ân cần hữu lễ, là một người làm ăn trời sinh.

"Không cần, tôi miễn cưỡng rồi cũng sẽ làm được a." Cô lễ phép cự tuyệt, không quên thở gấp vài tiếng cho hắn nghe. (#Ri: há há há)

Lăng Vân bất động như núi, hai tay vòng ở trước ngực, trong con ngươi đen tràn ngập ý cười, hứng thú nhìn cô "biểu diễn".

"Nhìn ra được, ngươi thật sự thực 'miễn cưỡng'." Hắn không dấu vết cường điệu hai chữ cuối cùng.

Oa Oa vụng trộm nắm chặt nắm tay, thừa dịp lấy tư liệu cho hắn thì dùng giày cao gót xinh đẹp, thực dùng sức, thực dùng sức giẫm lên đôi giày sạch sẽ sáng như tuyết của hắn.

Gót giày bằng gỗ, thật sâu đâm vào mặt giày, Lăng Vân chịu khổ hình, phát ra một tiếng đau đớn.

"Dương Tiểu ——"

Hắn dám! ?

Cô càng dùng sức, còn cố ý đem thể trọng toàn thân, đặt ở gót giày, quay lưng đưa về phía Hường Cương, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra biểu tình uy hiếp, lông mày dựng đứng, trừng mắt, nhìn hần có hay không còn lá gan nói ra chữ "Phi" kia.

Lăng Vân mân lên môi mỏng, giống như muốn khắc chế không kêu thảm thiết, vừa là nuốt xuống tiếng cười sắp cồn xuất ngoài khoe miệng.

Hần không có chọc giận cô nữa, chính là chậm rãi đi phía trước xoay người, tới gần bên tai của cô nói nhỏ.

"Người 'không cần thận' dẫm lên ta." Hắn nói rất gần, dựa vào bên tai cô nói chuyện, hô hấp lười biếng vờn qua tóc của cô.

Mạch đập của cô đột nhiên gia tốc, tai phớt qua ngựa ngựa, mang đến ấm nóng khác thường, khoái cảm cầm kị nào đó, theo hơi thở nóng rực của hắn, thấm thấu tiến vào máu của cô, khiến ngực cô nóng lên, ngay cả chân tay cũng bắt đầu không nghe lời, trở nên mềm nhũn ——

Oa Oa thở hộc vì kinh ngạc, thùng thùng thùng liên lùi lại ba bước lớn, dùng tốc độ nhanh nhất, rời xa "phạm vi ảnh hưởng" của hắn.

Đáng giận, cô nên muốn trừng phạt hắn, làm cho hắn nếm chút khổ sở mới đúng! Như thế nào tình thế đột nhiên phi biến, ngược lại là cô bị hắn biến thành chân tay luống cuống?

Cô bắt đầu hoài nghi, trên người Lăng Vân, có phải hay không mang theo bệnh khuẩn nào đó, bằng không vì sao từ sau khi hắn hôn qua cô, cô liền trở nên phá lệ mất cảm? Ánh mắt của hắn, ngữ khí của hắn, hoặc là ẩn giấu nhiên cười yếu ớt, đều đã khiến trái tim cô nháy loạn.

Cô thường xuyên nhớ tới, cảm giác khi hắn hôn cô, ở trên môi của cô, như là còn có lưu hương vị của hắn ——

Nha, cô đang suy nghĩ gì !?

Nụ hôn kia căn bản không có ý nghĩa gì, chỉ có thể coi là là "luyện tập", cô phải gắng giữ lòng bình thường, trăm ngàn không thể ngạc nhiên!

Oa Oa một tay đảo ngực, cố gắng bình tĩnh, luôn tự nhủ chính mình, nụ hôn kia chính là quá trình để cô bước trở thành "Trương phu nhân", giống như trước khi luyện quyền pháp tốt, đều phải học trung bình tấn.

Vì ngăn lại kiểu nhớ lại làm người tội phạm não này, cô đi đến xe đẩy, đem văn kiện một chồng một chồng ôm ra , đặt thành núi nhỏ ở trên bàn, quyết tâm chuyên chú làm việc, miễn cho bản thân lại suy nghĩ miên man.

Chính là, quyết tâm của cô, không đến ba giây đã bị đánh sụp .

Một người nam nhân đẩy cửa phòng họp, bước vào, cô hồ nghi ngẩng đầu, tò mò là nhân viên nào, cũng giống cô số khổ, tăng ca đến bây giờ còn chưa đi ——

Là Trương Triệt Nhất!

"Tôi tôi nói cho các người biết một tiếng, hàng vừa mới lên máy bay." Hắn không coi ai ra gì đi tới , thô lỗ rút ra ghế dựa, đặt mông ngồi vào. Ánh mắt của hắn hung ác, khuôn mặt ngăm đen tràn đầy râu ria, xem ra mãnh liệt lỗ mãng, giống phạm nhân mới từ trong ngục giam trốn tới.

Hường Cương gạt đầu, suy tư.

"Tân đây gia cụ, có thể tiến vào lượng sinh sao?" Không ít người mua tin tức linh thông, biết "Phúc nhĩ ma sa" ở Đài Loan thiết lập cửa hàng bán lẻ, đều tìm tới cửa, đơn đặt hàng giống như tuyết bay tới.

"Có thể." Trương Triệt Nhất một hồi đáp đơn giản chặn chỗ hiểm yếu.

"Dương tiểu thư, thỉnh đem đơn đặt hàng lấy tới." Hường Cương ra thanh âm, muốn xác nhận lượng đặt hàng cùng mọi chi tiết cận kề khác. Chính là, hắn đợi nửa ngày, vẫn không thấy cô có bất kỳ động tác nào.

Hắn kinh ngạc ngẩng đầu, lại thấy tiểu mỹ nhân kia, như là bị đông cứng, hai mắt đăm đăm, môi hé mở đứng bên cạnh bàn, cả người cũng không nhúc nhích.

"Người có khỏe không?"

Không phản ứng.

"Dương tiểu thư?"

Vẫn là không phản ứng.

Tâm mất nhiệt tình, rốt cục khiến cho Trương Triệt Nhất chú ý.

"Người xem cái gì?" Hắn nhìn mày rậm, khẩu khí câu hỏi cùng bình thường giống nhau thô lỗ.

A, hắn nói với cô rồi!

Oa Oa thờ hốc vì kinh ngạc, hai má nháy mắt hồng đến giống quả đào chín mọng, cô không địch lại tầm mắt lợi hại kia, vội vàng lấy tay che khuất khuôn mặt nhỏ nhắn, vô hạn thẹn thùng chạy ra bên ngoài.

"Cô sợ chạy?" Hường Cương nhủ mảy, nhìn kiều nhỏ thân ảnh biến mất phía sau cửa, hoài nghi cô nhất gan sợ đối mặt Trương Triệt Nhất, cho nên trốn đi bên ngoài trốn khóc.

Lăng Vân ngồi ở một bên, bí hiểm cười.

"Không phải." Hần thân nhiên nói, nhìn kỹ cánh cửa kia, một ngón tay thon dài, không một chút ở trên bàn khinh xảo.

Ba phần bốn mươi hai giây sau, cửa lại lần nữa bị đẩy ra, Oa Oa nhẹ nhàng mạn diệu đi tới, bộ pháp tao nhã kia, cùng lúc trước khi rời đi cuồng quét hoàn toàn bất đồng.

Của cô giả dạng cũng bất đồng rồi!

Trong thời gian ngắn ngủi đó, cô giống như làm ảo thuật, từ nhân viên nữ tiêu trí, biến thân làm tiểu mèo hoang gọi cảm, hai mắt tròn quýt rử động lòng người, trang phục công sở vừa người, cũng đổi thành váy hở vai, lộ ra hai bờ vai rất tròn, bó sát quanh eo mềm mại, trên mắt cá chân mảnh khảnh, còn đeo vòng bạc mê người.

Hoàn hảo các nhân viên khác, cũng đã tan tâm rồi đi, nếu không nếu thấy cô nóng bỏng xinh đẹp này, khẳng định phải truy ở sau lưng cô, mãnh liệt phun máu mũi.

Con người đen phía sau kính mắt viền vàng, thực thông thả, thực thông thả, đem "trang bị chiến đấu" mới tinh này của cô, cẩn thận đánh giá một lần.

Ánh mắt u ám, cuối cùng dừng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Tốt, tiểu nữ nhân này cũng quá thiên vị đi, tăng ca cùng hần thì đều không trang điểm, nhiều lắm là thoa chút son môi. Đợi cho Trương Triệt Nhất vừa xuất hiện, cô liền thái độ phi biến, phấn lót, son môi, mắt cùng gò má vân vân, tất cả đều trang điểm không tỳ vết, không bỏ sót.

Ở trong cái nhìn soi mói của các nam nhân, Oa Oa nhẹ nhàng tiêu sái bước lên, dùng biểu tình ngượng ngùng, cùng với ánh mắt như si như say, nhìn kỹ Trương Triệt Nhất.

"Trương tiên sinh, ngủ ngon." Kiều ngọt thanh âm, trở nên thực thẹn thùng. "Muốn uống cà phê sao?" Hay là muốn ta?" cô ở trong lòng yên lặng bổ sung một câu, nhưng không có gan nói ra khỏi miệng.

Con người đen lạnh như băng nhìn cô.

"Mocha hay Cappuccino?" Cô tiếp tục truy vấn, so với người bán hàng ở tiệm cà phê càng ân cần.

"Máy pha cà phê trong công ty, có thể nhiều loại đa dạng như vậy a." Lăng Vân ánh mắt cùng thanh âm ngâm lấy ý cười, ngón tay thon dài khinh xảo mặt bàn

"Dưới lầu có tiệm cà phê hai tư giờ, tôi sẽ xuống giúp Trương tiên sinh đi mua." Cô cường điệu mãnh liệt gật đầu. "Tôi đáp thang máy xuống lầu, không hao phí bao nhiêu thời gian!"

Hường Cương ngồi một bên, cuối cùng nhìn ra, cô gái đẹp trước mắt này, là đang yêu, Oa Oa đúng đúng là đối với Trương Triệt Nhất nhất tình hữu chung (#Ri: nhất tình hữu chung - yêu chung thủy) Cô lúc trước luôn hỏi, do thám muốn biết hành tung Trương Triệt Nhất, không phải muốn tránh né, mà là vì truy đuổi.

Chỉ tiếc, hoa rơi có cỏ ý, nước chảy vô tình, Trương Triệt Nhất với tiểu mỹ nhân này, tựa hồ là thiếu hứng thú. "Trang phục lộng lẫy" của cô cùng với cử chỉ nhiệt tình, đều không có được đáp lại, hần vẫn là khóc, căn bản mặc kệ không hỏi cô.

Bên trong phòng họp không khí có chút xấu hổ, Lăng Vân họp thời mở miệng, giải trừ quần cảnh của cô.

"Hần thích uống là cà phê Lam Sơn."

"Nha, hảo, không thành vấn đề!" Oa Oa gật đầu như bầm tỏi, còn giơ lên môi đỏ mọng, cho hần một cái tươi cười cảm kích.

Xem ở hành động thức thời như thế của Lăng Vân, cô âm thầm quyết định, lần sau nếu là hần nói lời, hoặc là làm cái gì đáng giận, cô nhất định sẽ nể "biểu hiện hài lòng" này, nhìn xuống không đánh hần.

Lăng Vân cười nhẹ nhàng, thân nhiên nhận cảm kích của cô. Hần thoáng chớp mắt, che lấp con người đen, cố ý xem nhẹ ánh mắt quái dị hai vị bạn tốt quảng đến.

"Muốn thêm mấy viên đường?" Cô tiếp tục thu thập tình báo, cảm thấy "quân sư" này coi như có lương tâm, hiểu được họp thời vờ tay trợ giúp.

"Không cần." Lăng Vân rất nhiệt tâm trả lời thay.

"Cần sửa đặc không?"

"Không cần."

Ừ, nguyên lai, Trương Triệt Nhất thích uống, lại là cà phê đen đắng sao? Nha, quả nhiên là chính nhân quân tử a!

"Để tôi đây xuống lầu đi mua." Nhận được đáp án, Oa Oa lập tức đứng dậy, hướng gót giày ra bên ngoài, căn bản đã quên chưa hỏi lão bản cùng quản lý, có phải hay không cũng cần phục vụ.

Kiểu nhỏ thân mình lao ra phòng họp, thẳng đến tiệm cà phê dưới lầu, vì người trong lòng đi mua cà phê, ba nam nhân nhìn kỹ lấy bóng lưng cô rồi đi, bên trong có một trận trầm mặc ngắn ngủi. Sau một hồi lâu, Trương Triệt Nhất quay qua, mặt không chút thay đổi nhìn Lăng Vân.

"Tôi không uống cà phê."

Chỉ cần là người cùng hân hoi có giao tình, cũng biết hân uống trà đặc.

"Tôi biết." Lăng Vân dường như không có việc gì mỉm cười. "Đó là tôi muốn uống."

Mười giờ đêm, trong quán cà phê vẫn là kín người hết chỗ.

Oa Oa tựa vào quầy, lo lắng đợi nhân viên cửa hàng pha xong cà phê, rót vào trong cốc, thật cẩn thận giao cho cô. Cô nhận cà phê, lấy tay sờ, lúc này mới phát hiện, chính mình khi xuống lầu xông quá nhanh, mà ngay cả ví tiền đều đã quên mang.

Hoàn hảo các nhân viên "Phúc nhĩ ma sa", thường xuyên thăm tiệm cà phê này, đều xem như quen mặt rồi, nhân viên cửa hàng thân thiết đề nghị cô trước tiên đem cà phê trở về, lần tới trả tiền.

Oa Oa cười ngọt ngào nói lời cảm tạ, bụng lấy cà phê xoay người, vừa đi tới trước cửa tròn của tiệm cà phê, liền nhìn đến mấy nam nhân đi vào thang máy.

"A, đừng đóng, đợi tôi với a! Đừng ——" cô vội vàng kêu, lao ra khỏi tiệm cà phê, nhưng vẫn chậm một bước, mấy người kia không nghe thấy thỉnh cầu của cô, cửa thang máy tự đóng, trên đèn biểu hiện con số một đường hướng lên trên.

Đáng giận!

Oa Oa khễ nguyên rủa một tiếng, không nghĩ lãng phí thời gian chờ đợi, xoay người đi hướng thang lầu, dùng tốc độ nhanh nhất, một hơi xông đi lên, thẳng đến văn phòng "Phúc nhĩ ma sa" ở tầng trệt.

Cô thể lực siêu quần, chạy mấy tầng thang lầu, đối với cô mà nói chỉ có thể coi là làm nóng người, thậm chí không hơn vận động. Chỉ trong một thời gian ngắn, cô đã chạy lên lầu 9, chẳng những mặt không đỏ, hơi thở không gấp, chén cà phê trong tay cũng không tràn ra nửa giọt.

Chính là, khi cô tâm tình khoái trá đẩy cửa ra, không ngờ phát hiện, nguyên bản trong văn phòng xử lý trống rỗng, xuất hiện năm vị khách không mời mà đến.

Bản năng bản sinh, khiến cô lập tức cảnh giác, đoán ra có sự kỳ quái. Cô neho mắt, cẩn thận quan sát, phát hiện những người này thần thái đều có chút không thích hợp, đặc biệt chính là, trời rất nóng còn mặc áo khoác, cánh tay trái cử động thì động tác có chút mất tự nhiên, tại trên lưng phía bên phải hiển nhiên có thương tích.

Xem ra, mấy người này cũng không lương thiện!

Năm hắc y nhân kia, vừa nghe đến thanh âm cửa mở, về mặt đều có chút khản trương, tay phải lập tức cầm thương ở dưới áo khoác. Nhưng là, đợi cho bọn họ chăm chú nhìn lên, mới phát hiện đi tới, chỉ là một tiểu nữ nhân nũng nịu, năm người trên mặt khản trương thờ phỉ phò biến mất, thay vào đó là hảo ý không nghĩ ngờ nhe răng cười.

"Thật không nghĩ tới, công tác buồn muốn chết này, cũng sẽ có hoạt động hứng thú." Trong đó một người nhanh nhìn chòng chọc Oa Oa, tầm mắt rõ ràng giống như muốn xuyên thấu quần áo, nhìn trộm dáng người mạn diệu của cô.

"Đi khóa cửa lại, miễn cho lại có người xông tới." Một người khác dặn dò, có vẻ bình tĩnh. "Chính sự quan trọng hơn. Trước tiên đem nữ nhân này trói lại, bọn anh đi vào bắt họ Lăng kia."

Oa Oa mở to mắt, về mặt bất khả tư nghị.

Ông trời, cô thể nhưng gặp người xấu!?

Ai a, vận khí thật sự quá tệ ——

Ách, bất quá, vận khí không xong không phải là cô, mà là mấy tên ngu ngốc không biết mở to mắt này, chỉ cần cô lộn mềo một cái, lập tức là có thể giải quyết xong hai người đằng trước; sau đó, cô có thể vung quyền, trước đánh gãy cẳng gã bên trái, bỏ khuyết thêm một cước, khoái công ngực của tên

đứng bên phải —

Oa Oa bận bịu định ra chiến lược, lo lắng giải quyết mấy tên không thức thời này như thế nào, đôi mắt trong trẻo chuyển a chuyển, quan sát hoàn cảnh bốn phía. Chính là, khi cô chuyển tầm mắt, ngọn đèn trong phòng hội nghị lộ ra thì thân mình đang vận sức chờ phát động lại mềm nhũn ra.

A, không nên không nên, Trương Triệt Nhất nhất còn đang ở trong phòng hội nghị, cô phải khắc chế bản tính dữ dội mãnh, nhẫn nhịn không đem những người này đập đi, chế tạo cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân mới được!

Chú ý trước, Oa Oa dựa sát ở trên vách tường, cố gắng bày ra biểu tình tuyệt đại mỹ nữ bị đùa giỡn sợ hãi lại điềm dằm đáng yêu phím trong truyền hình.

"Cứu mạng a!" Cô cao giọng kêu to, trông mong nhìn cửa phòng họp."Làm ơn, người mau tới a, cứu mạng a!"

Năm hắc y nhân kia, thế nhưng cũng không sợ cô kêu cứu, ngược lại cười lạnh vài tiếng, lập tức tản ra, một tên kèm ở hai bên Oa Oa, còn lại là đến chắn trước cửa, chuẩn bị trong thời gian ngắn nhất, hoàn thành yêu cầu của cổ chủ, bắt cóc lão bản của "Phúc nhĩ ma sa".

Cửa phòng họp, đang lúc mọi người nhìn soi mói mở ra, bóng lưng cao lớn đưa về nguồn sáng, xem ra phá lệ không lồ, có loại áp lực sâu không lường được, chiếm lấy ngực mỗi người, bao gồm cả Oa Oa, nháy mắt đều bị kinh sợ.

Con người đen u ám, lóe sáng có chút dị thường, tầm mắt lợi hại đầu tiên là tại khuôn mặt nhỏ nhắn đang tràn ngập chờ mong kia quét một vòng, xác định cô không việc gì, ngược lại có vẻ hưng trí bừng bừng thì lệ khí tiềm tàng ở trong con người đen đích mới lặng yên tán đi.

"Vài vị đêm khuya tới chơi, là có cái gì chỉ giáo?" Thuận hậu thanh âm ôn nhu vang lên, Oa Oa thẳng đến phía sau mới phát hiện, người cô kêu cứu Trương Triệt Nhất không có tới, trước hết nghe tiếng tới rồi, ngược lại là Lăng Vân.

"Chính là nhận ủy thác của người, muốn mời người, tạm thời nghỉ ngơi một thời gian." Gã đi đầu âm trầm nói, xốc lên áo khoác, lộ ra thương ở bên hông, muốn Lăng Vân ngoan ngoãn hợp tác.

"Xem ra, có người không muốn người quay về Anh." Hường Cương cũng đi ra, đối mặt người áo đen kia chau mày, lập tức đoán ra, sự tình cùng Cáp Lạc Tư bách hóa đặc giương thoát không được quan hệ.

Đây thật là biện pháp cái rút củi dưới đáy nồi, một khi thiếu sự chỉ huy người quyết định cuối cùng ở Luân Đôn tọa trấn, công tác chuẩn bị sẽ bị trì hoãn. Đến lúc đó, chỉ cần có người thừa cơ tạo áp lực, cơ hội khẳng định phải rơi xuống trên đầu nhà máy hiệu buôn khác.

Chuyện trên thương trường, Oa Oa cũng không tâm tư để ý tới, cô trừng mắt, cố gắng nhìn phía sau Lăng Vân, chờ mong có thể thấy thân ảnh cao lớn uy mãnh kia.

"Nha, Trương tiên sinh, cứu mạng a, tôi rất sợ hãi a!" Cô tuyên định đối tượng, cố gắng cầu cứu, còn kiễng mũi chân, tham đầu tham não trong phòng hội nghị mãnh liệt xem.

Lăng Vân dựa ở trên khung cửa, vẫn là nhất phái thành thạo thoải mái bộ dáng.

"Đừng xem, Trương Triệt Nhất vừa đã đi rồi."

"Đi rồi?" Cô đầu tiên là sững sốt, tiếp theo ưỡn oải tay chân như nhũn ra, sau đó lại bắt đầu hỗn hển mãnh liệt dậm chân. "Làm sao người không ngăn cản hắn?" Hắn là khi nào thì rời đi? Lúc cô đi mua sao?

"Hắn có công tác phải làm. Mặt khác, lượng ‘luyện tập’ của người cũng không đủ." Lăng Vân ý vị thâm trường nói, nhẹ giọng, không tiếng động nhắc nhở cô, con người đen lóe sáng như hai ngọn lửa.

Hường Cương vận kỳ truy vấn.

"Chuẩn bị cái gì?"

"Không có gì không có gì!" Mặt oa Oa Oa đỏ bừng, dùng sức lắc đầu, chỉ sợ Lăng Vân hội tiết lộ nội dung 'luyện tập'. Cô hung ba ba trừng mắt liếc hắn một cái, hoài nghi gổi thêu hoa này, lá gan lớn như vậy, cư nhiên dám trước mặt người khác nhắc tới — nhắc tới — nhắc tới nộ hôn kia —

Hắc y nhân chờ ở một bên, hiển nhiên đối với bọn họ rất không có hứng thú.

"Xe chờ ở dưới lầu, thỉnh Lăng tiên sinh đừng làm khó dễ chúng ta, ngoan ngoãn đi theo chúng ta." Đi đầu chính là cái tên lộ ra biểu tình không kiên nhẫn.

"Đừng vậy a, mau đem công tác làm xong, tôi sẽ tìm địa phương, cùng tiểu mỹ nhân này tâm sự." Một hắc y nhân khác nước miếng mặt cười dâm dăng, còn động tay động chân sờ lên eo cô, thậm chí sắp đến, vọng tưởng âu yếm.

Uể oải cùng tức giận, ở trong đầu cô tán loạn, cô đang lo không có chỗ có thể phát tiết, tên ngu ngốc không biết sống chết này, vừa vận đưa chính mình tới cửa tìm chết!

Oa Oa nheo nhĩ, bất động thanh sắc nâng lên tay nhỏ bé, thuận thế đem cả phê dội ra ngoài.

Chất lỏng nóng hầm hập trên không trung về một đường cong, chuẩn xác rơi ở trên "bia vật", xối lên mặt đối phương, người nọ bị bỏng oa oa kêu to, cổ lập tức trở nên đỏ rùng rục, cũng không biết là bị nóng đỏ, hay là bởi vì tức giận mà khí hồng.

Hắn không nghĩ tới tiểu nữ nhân này dám phản kháng, tức giận đến cơ hồ phát điên, dữ tợn muốn tới bắt cô. "Gái điếm thú, tôi đánh ngươi!"

Oa oa hừ một tiếng, một bước xoay người, nhắm bụng của hắn, hung hăng đá xuống.

Phanh!

Một tiếng thật lớn của vang lên, cái tên xui xẻo kia kêu lên thảm thiết, lập tức bay về phía sau, thật mạnh đánh lên vách tường, ngũ quan vận vẹo ở trên vách tường thiếp đều, lại chậm rãi, chậm rãi trượt xuống.

Kẻ bắt cóc một giây trước còn dữ tợn hung ác, đảo mắt ngây ngất mê mẩn, chỉ có thể ngồi phịch ở xuống đất, giống con gián chết run rẩy, còn rên rĩ không muốn chết.

"Về sau giữ miệng cho sạch." Oa oa cảnh cáo, phát hiện trên chân có điều, cúi đầu ngẫm, đột nhiên hoa dung thất sắc. "A, giày của ta!" Cô vội vàng cúi giày cao gót, nhìn gót giày gãy rên rĩ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ảo não.

"Chỉ cần ngươi thay tôi thu thập những người này, tổn thất đôi giày, liền ghi vào tiền của công ty." Lăng Vân đưa ra đề nghị, vẫn là bộ dáng tựa tiểu phi tiểu, những hắc y nhân này xuất hiện, tựa hồ đối với hắn không tạo thành uy hiếp, trong mắt của hắn có cảnh giới, nhưng không có khản trương.

Bất quá, đề nghị này hiển nhiên làm cho nhóm hắc y nhân rất không vui mừng.

"Mẹ nó, khinh người!" Tên đi đầu quát, cho rằng Lăng Vân ô nhục bọn họ. Hắn rút thương bên hông, chỉ hướng Lăng Vân, còn muốn trói đầu dê béo này đi đòi tiền.

"Đứng lại!"

Một tiếng quát, rất gần sau tai hắn.

Hắn nhìn lại, rõ ràng phát hiện Oa oa nguyên bản cách xa mấy mét, thế nhưng nháy mắt tới gần, một bàn tay nhỏ thậm chí đã đặt trên hắn, nhất thời sợ tới mức hồn phi phách tán.

Tiếp theo nháy mắt, hắn đã bị đánh bay đi, thương còn ở lại trên tay Oa oa.

Nữ nhân này xem xinh đẹp như vậy, giống pho tượng búp bê, bộ dáng mềm mại, như là gió lớn một ít, cũng sẽ bị thổi lên trời. Hắn nằm mơ đều nghĩ không đến, cô lại luyện công phu, thân thủ cùng thể năng đều tốt đến dọa người, so với bọn hắn kiếm ăn nhờ đao còn lợi hại hơn.

Còn lại ba tên ngấm liếc mắt một cái, chần chờ một chút, vẫn là đánh không lại, chỉ có thể cứng rắn da đầu hướng Lăng Vân đánh tới.

Oa oa lấy một tay trào, đem Lăng Vân kéo ra phía sau, xác định hắn an toàn, lại huy động liên tục mấy quyền, rầm rầm rầm phanh đem mấy người kia đánh gục.

Thân hình cao lớn thuận thế dính lên lưng của cô, nhiệt năng nam tính da thịt, ngăn cách mấy lớp vải, kề sát trên thân thể của cô, hai bàn tay còn làm càn đặt tại eo của cô, hơi thở nam tính xa lạ quen thuộc, đem cô bao phủ ở trong đó.

"A, tránh ra, đừng vướng chân vướng tay!" Cô không tự nhiên né tránh, lại đá không ra cái ôm của hắn, cánh tay vờn quanh ở bên hông, nhuyễn giống như bông vải, nhận giống như cương, dùng là lực đạo vừa đúng, không có làm đau cô, nhưng cũng khiến cô không thể gãy.

Hai người kia lại bò dậy, cô không rảnh nghĩ nhiều, vẫy tay đánh ra hai quyền.

"Tôi không dám rời ngươi." Lăng Vân dính lấy cô, chẳng những cự tuyệt tách ra, ngược lại nhanh cuốn lấy càng chặt, dùng nhiệt độ cơ thể ủi nóng da thịt nhuyễn nộn của cô.

Cô tròn mắt một cái.

"Được rồi, tôi biết tôi biết, ngươi sợ đau, đúng không?"

Nguyên lai, lực đạo khiến cô không thoát khỏi được, nguyên lai là do bản năng cầu sinh của hắn? Ai, người này cũng quá không có can đảm đi chứ?

Bất quá, mặc dù đồng "kẹo da trâu" lớn như vậy, hành động hạn chế, nhưng là cô thân thủ rất cao, đối phó mấy tên công phu mèo ba chân này, chỉ bằng hai tay là dư dả rồi, cần bản không cần dùng đến công phu hạ bàn.

Chợt nghe đến tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng va chạm bên tai không dứt, ngăn ngắn trong vòng 1 phút, có hai vị đã không chịu nổi trọng kích, run run ngã xuống giả chết, miễn cho tiếp tục bị đánh.

"Chỉ còn lại ngươi." Cô nheo cổ áo tên quý xui xẻo cuối cùng, chuẩn bị thương hắn một quyền, muốn chấm dứt trận đánh nhau đêm nay.

"Đù, dừng tay đi!"

Lăng Vân đột nhiên mở miệng, vươn ngón tay thô ráp, phác thảo một vòng vén sợi tóc rũ xuống ở trên trán cô, vì đánh nhau mà tán loạn, thái độ nhàn nhã, cùng tình hình bốn phía khắp nơi kêu rên, đã hình thành mảnh liệt rất đúng so với.

"Như thế nào, người còn tật xấu gì? Nhìn đến máu thì sợ à?" Oa Oa trước vuốt ve tay hắn, lại vù một hơi, thổi mờ mắt tiền cái kia túm phát.

"Chỉ cần không phải máu của ta, tôi sẽ không sợ."

Hắn chậm rãi trả lời, nhận thấy được thân thể của cô tin cậy dựa sát hắn, biết cô sớm rèn luyện ra bản năng phản ứng, chỉ cần người bên ngoài vừa động sẽ động thủ đánh người, rốt cục đối với hắn liền đầu hàng, dần dần nhận được chạm của hắn.

Thân thể của cô, so với ý thức của cô, đã sớm tiếp nạp hắn.

Lăng Vân không tiếng động cười yếu ớt, may mắn cô chưa có quay đầu lại. Nếu không, nếu để cho cô nhìn thấy biểu tình của hắn lúc này, cho dù cô triện, cũng sẽ hoàn toàn tỉnh ngộ, biết hắn kẻ sát cô, cũng không phải bởi vì rất sợ chết, mà là tham luyện thân thể mềm mại của cô, muốn thừa dịp cơ hội khó được này, ném thử chút đầu hủ ——

Oa Oa đang bẽ bộn tròn mắt nhìn kẻ bắt cóc, căn bản không nghĩ muốn quay đầu.

"Nếu không sợ, làm chi còn ngăn trở ta?" Cô tức giận hỏi.

"Tôi chỉ là muốn mời người thủ hạ lưu tình, tránh gây ra án mạng, truyền đi đối với thanh danh của công ty bất lợi." Hắn giữ lại bàn tay đang ra quyền, liếc ở cô khí bùng bùng phản chấn đầu."Nói đi nói lại, tổng yếu thanh tỉnh một chút, mới mau chóng truy ra, là ai ở phía sau giờ trò quỷ."

Góc truyền đến tiếng vỗ tay, Hường Cương kim lòng không đầu vỗ tay, trong mắt tràn ngập khâm phục.

"Thật sự là rất phản kích rồi, xem ra, công ty không cần thuê vệ sĩ." Hắn kinh ngạc, cũng không khác gì những hắc y nhân kia. Thân thủ Oa Oa làm cho hắn mở rộng tầm mắt, từ đầu tới đuôi chỉ có thể ở một bên xem cuộc chiến, trở mắt nhìn cô đại diện thần uy, căn bản không cần ra tay.

"Quản lý, trước mặt Trương Triệt Nhất, xin người đặc biệt giữ bí mật." Cô không quên lên tiếng dặn dò.

"Tôi sẽ." Hường Cương cúi đầu, nhìn mấy tên đang áp hồi, hoài nghi mình nếu dám can đảm cự tuyệt, kết cục sẽ cùng những người đó giống nhau.

"Cảm tạ." Oa Oa cất giọng nói, quay đầu trừng mắt nhìn Lăng Vân liếc mắt một cái."Uy, không có việc gì rồi, người cũng có thể nói lòng tay đi? Tôi cũng còn muốn câu hỏi, không thời gian với người dính cùng nhau sưởi ấm." Cô theo bốn ca ca, học được không ít "phương pháp đặc thù", tuyệt đối có thể làm cho những người này ngoan ngoãn nói thực.

Tìm "Phúc nữ ma sa" phiền toái, chính là tìm Trương Triệt Nhất phiền toái, cô chuẩn bị bắt được cái kia phía sau màn độc thủ, lại thi triển công phu, đem đối phương cũng sửa chữa kim quang lờ lờ.

Lăng Vân mỉm cười lấy, bàn tay dày rộng nhẹ lướt qua eo của cô, thân hình cao lớn từng bước, mới rời đi bên cạnh cô, không cùng cô gặt gao gắn bó thêm nữa.

Không biết có phải hay không là bởi vì thiếp chặt cũng quá lâu, mất đi nhiệt độ cơ thể của hắn, làm cho đầu vai Oa Oa run lên, đột nhiên cảm thấy có chút lạnh.

Cô hồ nghi chau lông mày, quyết định quy tội quần áo quá mỏng, hoặc là lãnh khí quá mạnh mẽ, mới khiến cho cô theo bản năng tìm kiếm chỗ ấm. Có như vậy trong nháy mắt, cô còn muốn vươn tay, đem hắn kéo trở về, ôn lại cảm giác thoải mái ấm áp lúc hắn ôm vuốt ve cô ——

Đám bắt cóc rên rĩ, gọi thần trí Oa Oa trở về, cô rõ ràng phát hiện, bản thân thể nhưng thật sự đã muốn vươn tay, đầu ngón tay chỉ kém mấy cm, sẽ gặp phải ngực Lăng Vân. Cô bỗng dung mặt đỏ lên, vội vàng lùi bàn tay nhỏ bé, sửa soạn tóm đám bắt cóc, nhốt vào trong phòng hội nghị bức cung.

"Người đã sớm biết, cô có 'kỹ năng đặc thù' như thế này?" Hường Cương nhìn theo cô một tay xách hai tên, một tay kia đem theo ba tên, còn có thể hành động tự nhiên, nhẹ nhàng đi tới phòng họp "thu thập tàn cục", trong lòng kính nể nháy mắt tăng thêm ba bậc.

"Đúng vậy."

Hường Cương khoanh tay, đánh giá bạn tốt.

"Nguyên lai, người không phải là không có 'thèm ăn' à!" Hắn chậm rãi mở miệng.

Vừa mới một màn kia, đã làm cho hắn nhìn nhiều lắm bí mật. Hắn cũng là thông minh tuyệt đỉnh, tự nhiên rất nhanh liền nhìn ra, bạn tốt đối Oa Oa thái độ khác thường.

Lăng Vân lập tức hiểu được.

"Không, tôi chỉ là phi thường phi thường 'kiềng ăn'." Hân mỉm cười, từ trước đến nay ôn nhu tươi cười, giờ phút này trở nên có chút giả dối.

Người bên ngoài đều nghĩ, hân là trăm phần trăm hảo nhân, chỉ có số rất ít người biết, thái độ ôn nhu chính là bề ngoài, chân chính hân kỳ thật thâm tàng bất lộ, khôn khéo tận xương, thậm chí là vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn —

Hướng Cương nhíu mày.

"Nhưng là, cô không phải lòng có người khác sao?"

Con người đen u ám, nhìn cánh cửa phòng họp. Lăng Vân dùng thanh âm mềm nhẹ, nhưng cũng kiên định tuyên bố.

"Yên tâm đi, tôi sẽ mau chóng tu chỉnh sai lầm này."

Bạn đang đọc truyện *Dương Oa Oa Vô Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Ngoài cửa sổ là cảnh đêm sáng lung linh giống như đá quý phát sáng trong chiếc hòm lóm, tiếp viên hàng không bắt đầu đi lại, chiếu cố nhu cầu của hành khách, cơ trưởng dùng tiếng Anh nói qua radio, thông báo thông tin về chuyến bay và thời gian bay.

Oa Oa ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, tay nhỏ bé chống cằm, hai mắt lấp lánh nhìn ra ngoài cửa sổ, thưởng thức cảnh đêm bên ngoài.

Lăng Vân ở cô bên cạnh ngồi, từ lúc lên phi cơ liền trầm mặc không nói.

Hân ngửa đầu, nhắm mắt dưỡng thần, hai tay đặt hai bên, chân dài thì tại mắt cá chân chỗ vén, tư thái thoải mái như là ngồi ở trong phòng khách nhà mình.

Nếu hiệp nghị chưa mất đi hiệu lực, cô cũng chưa "gấp rút tiêu thành công", Lăng Vân thực kiên trì, chỉ cần cô ngồi trên chức vị này một ngày, khắc phải làm hết phận sự, không thể có nửa điểm lười biếng. Nay, bởi vì hân buông xuống đặc giương, phải ngàn dặm xa xôi bay đi Luân Đôn, tự mình xử lý công việc, dĩ nhiên là không thể thiếu không có cô đi theo.

Lúc này đây, không cần Lăng Vân mở miệng, cô liền nhanh chóng làm hộ chiếu thỏa đáng, xách hành lý, ngoan ngoãn theo hân xuất ngoại.

Nguyên nhân chủ yếu, vẫn là vì người trong lòng của cô.

Lúc trước mấy tên bắt cóc kia bị tấn đến mức mặt mũi bầm dập, bị Oa Oa tự mình thẩm vấn, căn bản không dám có điều giấu diếm, tất cả đều nói ra, là có người đưa tới một khoản tiền không nhỏ, muốn bọn họ bắt cóc Lăng Vân, gây trở ngại cho "Phúc nhĩ ma sa".

Thật quá đáng, những tác phẩm tham tham gia triển lãm, đều là tâm huyết của Trương Triệt Nhất đâu!

Vì bảo đảm cho tác phẩm của người trong lòng, có thể thuận lợi trưng bày, cô cùng các ca ca điều đến không ít dụng cụ tinh vi, chuẩn bị tự thân xuất mã, tăng mạnh hệ thống bảo toàn của phòng triển lãm.

Bởi vì "Gia đình có tiếng là học giỏi sâu xa", ở cùng với các ca ca rồi cũng mưa dầm thấm đất, cô đối với đủ loại kỹ xảo về bảo toàn có thể nói như lòng bàn tay, bất luận là chế phục đạo tặc, hay là trang bị hệ thống bảo toàn, tất cả đều không làm khó được cô. Nếu không phải vì Trương Triệt Nhất, cô chắc chắn sẽ không tiến vào "Phúc nhĩ ma sa", mà là ở lại "Đương thị bảo toàn" công tác.

Hiện tại, nếu làm cho cô xuất mã, này tình tròng lên não sẽ đồ đại mi rồi, cô nhất định phải đem bọn họ bắt được, sau đó —

Thanh âm lười biếng theo bên tai bay tới.

"Người chẳng mấy chốc sẽ bóp nát cuốn tạp chí kia mất." Lăng Vân khê giương môi mỏng, mới trải qua mấy chục phút thêm thắt, trên vầng trán một chút ủ rũ cũng đã mất đi vô tung.

Oa Oa phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện mình nghĩ đến quá mức nhập thần, đã đem tạp chí trở thành vật thể thân, kích động vận xoắn, cuốn tạp chí đẹp đẽ bị cô nắm trứ ba ba.

Cô buông tay, đặt cuốn tạp chí trở lại trên đầu gối, quay đầu bắt đầu truy vấn nam nhân bên cạnh.

"Người có biết hay không, rốt cuộc là ai ở phía sau giờ trò quỷ?" Cô trừng to mắt, nhìn kỹ Lăng Vân.

Tầm mắt phía sau kính mắt viền vàng, đầu tiên là nhìn lại cặp thủy mâu trong suốt kia, lại chậm rãi dời xuống, nhìn theo đến cái mũi khéo léo cô của cô, tới đôi môi hồng nộn, thưởng thức hình dáng xinh đẹp của cô.

"Lần này nhà máy hiệu buôn tham gia cạnh tranh vượt qua một trăm, chỉ nói riêng tổng số cổ đông, phòng chừng cũng có hơn một ngàn người, hơn nữa còn công nhân của bọn họ ——"

"Đủ đủ, tôi hiểu được ý tứ của người!" Cô vươn tay, ngăn hần nói tiếp. "Nguyên ý xuất tiền, thuê dùng đá thủ bắt cóc người, nhiều tới mức không đếm được, phải không?"

"Thương trường như chiến trường, thủ đoạn kinh doanh của mỗi người cũng không giống nhau." Lăng Vân hàm súc trả lời, không đề cập tới những hành vi từng được chứng kiến mấy năm gần đây, biết nhiều hơn, sẽ chỉ làm tiểu nữ nhân tính tình nóng nảy này nghe xong càng thêm tức giận.

Oa Oa thở dài một hơi, hiểu được manh mối hữu hạn, người bị tình nghi lại nhiều như sao trên trời, tạm thời còn tìm không ra kẻ phía sau màn độc thủ, chỉ có thể yên lặng xem xét, ở trong khoảng thời gian chuẩn bị này, đối đối phương lại ra tay nữa.

Không quan hệ, chỉ cần cô kiên nhẫn hơn, tổng có thể đợi đến lúc đối phương giấu đầu lòi đuôi !

"Nói trở lại, lá gan của người cũng không nhỏ, biết rõ gặp nguy hiểm, lại còn kiên trì muốn đi Anh quốc." Cô có chút nói móc, nhớ tới tình hình mạo hiểm đêm trước, hoài nghi nếu không phải mình ở đó, Lăng Vân có thể hay không toàn thân trở ra. (#Ri: khổ thân chị, bị ăn đậu hũ còn không biết, còn đi lo cho sói)

"Có người ở bên cạnh, tôi còn cần lo lắng cái gì?" Hần nhìn kỹ nhất cử nhất động của cô, thanh âm mềm mại như tơ, đối với câu nói móc với cô chiếu coi như chưa hề nghe. "Người có thể ở bên người bảo hộ ta."

Đúng nha, cô đến lúc này mới nghĩ đến, an toàn của tên gốitheo hoa này cũng nằm trong "phạm vi quản lý" của cô, nếu Lăng Vân có chuyện gì không hay xảy ra, triển lãm cũng sẽ không thể khai mạc !

"Công tác của tôi tại tăng thêm?" Cô cong lên đôi môi đỏ mọng, hoài nghi trên thế giới này, còn có người trợ lý nào đặc biệt giống cô khổ như vậy, trừ bỏ xử lý đồng văn kiện này cao như núi, còn phải kiêm nhiệm cận vệ, bảo đảm lão bản sẽ không bị bắt cóc.

Lăng Vân nhọt nhọt cười.

"Tôi sẽ không bạc đãi người."

"Trừ bỏ tăng lương, cũng đừng quên chuyện của tôi cùng Trương Triệt Nhất." Cô đặc biệt cường điệu.

Con người đen phía sau kính mắt viền vàng, thoáng hạ thấp xuống dưới làm cho người tôi thấy không rõ trong đó lóe ra quang mang.

"Tôi không có quên."

Cô vừa lòng gật đầu, mở ra trứ ba ba tạp chí, bắt đầu nghiên cứu mục trang điểm, nghiên cứu kỹ xảo hoá trang. Hần cũng không ăm ỹ cô, lấy ra cặp tài liệu tùy thân, rút ra một chồng văn kiện, lại đang làm cái công tác vĩnh viễn làm không xong kia.

Bóng đêm càng lúc càng dày, máy bay vừng vàng phi hành, đèn đuốc thành thị đã sớm bị để qua phía sau, ngoài cửa sổ chỉ còn lại một mảnh tối như mực. Rất nhiều lữ khách đều tắt đèn phía trên đầu, nhất nhất tiến vào mộng đẹp.

Cầm trên tay tạp chí lật ngược nhìn vài lần, cô cũng bắt đầu buồn ngủ, nhanh gọn gấp lại tạp chí, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Chính là, ghé ở khoang thương gia tuy rằng tương đối rộng, nhưng là rốt cuộc không thể so với giường nhà mình, cô ngủ không thoải mái, không ngừng quay trái quay phải, vẫn tìm không đến tư thế thoải mái, ngủ một lúc lập tức cảm thấy gáy đau nhức. (#Ri: khoang thương gia - khoang VIP trên máy bay á)

Hơn nữa là đèn đã tắt, tựa hồ tất cả mọi người đều đang ngủ.

Bên trong khoang thương gia, đèn càng lúc càng tối, cô ở lần thứ n xoay người thì mở to mắt, lại phát hiện Lăng Vân bên cạnh, còn cúi đầu thẩm duyệt thiết kế áp phích của triển lãm lần này.

Tựa hồ nhận thấy được tầm mắt của cô, hần đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về mặt của cô, khóe miệng cong lên tựa tiểu phi tiểu (#Ri: tựa tiểu phi tiểu - nhìn như cười mà không phải cười)

"Vừa mới qua nửa đêm." Thanh âm của hần rất nhẹ.

"Àn."

Cô trả lời hần một từ duy nhất, ý thức chỉ thanh tỉnh hai phần, còn tám phần đang ở lại trong cảnh mộng.

"Có lạnh không?" Hần hỏi, thanh âm thuần hậu.

Mắt của cô rung động, mềm nhũn nhắm mắt lại, không biết mình có hay không gật đầu, bên tai chỉ nghe được thanh âm của vải ma sát, tiếp theo quanh thân ấm áp, chiếc áo ấm áp liền bao trùm lên da thịt của cô, cẩn thận bao trùm nửa thân trần của cô, không cho lạnh khí xâm nhập.

Oa Oa giãy dụa mở to mắt, lại thấy Lăng Vân cởi áo khoác, nhẹ nhàng phủ lên người cô, trên áo khoác lưu lại nhiệt độ cơ thể hần, khiến cô thoải mái thờ dài.

Lần này đi xa nhà, nàng mặc trang phục công sở màu vàng xinh đẹp nhưng mỏng manh, quần áo rét đều đặt trong hành lý, lúc này căn bản không lấy được. Nhưng Lăng Vân thường đi máy bay, đã quen bay tới bay lui giữa Anh quốc cùng Đài Loan, chuẩn bị thêm một chiếc áo khoác, vừa vận tại lúc này phải dùng đến.

Ngô, nhớ công nhỏ lần này, cô có thể bởi vì hần "tốt bụng", tha thứ hần lúc trước vô dụng.

"Tựa vào trên vai tống tử đi!" Lăng Vân vừa nói, đã muốn vươn bàn tay to, đặt nhẹ trên đầu cô, đem cô gác lại trên vai, để cô có thể ngủ cho thoải mái một chút.

Oa Oa tuy rằng ngủ mơ mơ màng màng, cũng biết động tác này quá mức thân thiết, cô hé miệng muốn kháng nghị, ngón tay của hần lại đi đến cổ của cô, chính xác như mỏ cơ bắp đang buộc chặt, giảm bớt đau nhức của cô, khiến cô toàn thân đều mềm nhũn ra. (#Ri: đại loại là mát xa cổ như kiểu vuốt ve mèo ấy ^^)

"Hừ, " thanh âm của hần nhẹ nhàng, như là có lực thôi miên. "Ngủ đi!"

Thật sự thật thoải mái a —— (#Ri: hầy hầy chết chị nhé, sói đang nuôi chị béo đấy *hắc hắc*)

o khoác ấm áp, cùng với từ cổ truyền đến thoải mái, rốt cục đem cô hoàn toàn đã bại. Ấm áp khiến thân thể cô thả lỏng, xương cốt mềm yếu, mà tư thế, so với từng tư thế lúc trước đều thoải mái. Cô vượt qua tâm lý là không tự tại, quyết định thuận theo bản năng, hảo hảo lợi dụng hần. (#Ri: chả biết ai lợi dụng ai đâu =.=)

Được rồi, lại nhớ một lần công lớn!

Vì thương cho của hần "nhu thuận", tự nguyện làm gối đầu cho cô, lần sau nếu lại gặp người xấu, cô nhất định còn có thể xuất thủ cứu hần, thậm chí còn có thể tìm thời gian, trước dạy hần mấy chiêu hữu dụng bảo mệnh ——

Lăng Vân yên lặng nhìn kỹ lấy cô, thẳng đến lúc cô ngủ say, lại lần nữa rơi vào mộng đẹp.

Hần một tay gỡ xuống kính mắt, tận lực không kinh động tiểu nữ nhân trên vai, tầm mắt u ám, ở dưới ánh đèn lò mờ bồi hồi, thủy chung không dời trên gương mặt đang ngủ xinh đẹp của cô.

Hần gặp qua nữ nhân so với cô đẹp hơn, cũng rất khó giải thích, chính là đối với cô đặc biệt chú ý.

Đầu tiên, là cô "thú vị" hấp dẫn hần. Cô làm cho hần nhìn không được muốn mỉm cười.

Tiếp theo, chính là tính cách thẳng thắn của cô, hơi bị trêu chọc, tựa như con nhím nhỏ dựng thẳng lên mũi nhọn, khiến cho hần muốn ngừng mà không được, luôn mãi đùa cô. Bất luận quanh mình phát sinh bất cứ chuyện gì, tầm mắt của hần tổng sẽ trước rơi xuống trên người cô, tò mò cô sẽ có phản ứng gì.

Cô tựa hồ nghĩ đến, người bên ngoài chú mục đến với cô, đều là bởi vì thấy dung mạo xinh đẹp, nhưng là hần chú ý, chính là bản năng phản ứng giấu cũng giấu không được của cô, có khi thô lỗ, có khi tao nhã; có khi đáng yêu, có khi táo bạo, các loại mâu thuẫn ở trên người cô, nhu hợp thành mỹ lực kỳ dị.

Khi hần nhìn cô, có độ ấm nào đó, sẽ từ từ chảy qua trái tim hần chưa bao giờ dễ dàng mở ra.

Cho tới nay, Lăng Vân thủy chung là ôn hòa lại thâm trầm. Hần bên trong lãnh như mặt hồ băng, thoát nhìn bình tĩnh bóng loáng, nhưng là tùy thời khả năng làm cho người tôimột cước đá bay, tiềm tàng ở dưới vẻ mặt ôn hòa, so với người bên ngoài khắc nghiệt bình tĩnh lại bất hòa.

Nhưng là tiểu nữ nhân này, chính là phù hợp với tính khí của hần, như là ông trời riêng vì hần chuẩn bị một đạo thịnh yến.

Hần nhắm nháp qua nụ hôn của cô, ôm qua vòng eo cô mềm mại, nhưng không có bởi vậy thỏa mãn, trong cơ thể đối khát ngược lại càng đốt càng liệt, hần muốn càng nhiều càng nhiều ——

Gác lại bàn tay to mát xa trên cổ cô, lặng lẽ mon man trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đầu ngón tay ram ráp, nhẹ nhàng phớt qua gò má nhuyễn nộn, đôi môi hồng nhuận, cùng với đôi mắt tiếp thật dài.

"Ngô ——" xúc giác lưu luyến trên da thịt, mang đến tê ngứa như cánh bướm đang vỗ, khiến cô vô ý thức ở trong mộng phát ra tiếng ngậm khê.

Cô theo bản năng tránh né, khuôn mặt nhỏ nhắn rúc vào trên cổ của hần, giống mèo nhỏ tham ngủ nhẹ nhàng ma sát, hấp thu mùi hương xa lạ lại quen thuộc dễ chịu.

Lăng Vân ánh mắt trở nên nhu hòa, đây không phải là cảm xúc nguy trang ngày thường, mà là hàng thật giả thật ôn nhu. Hắn chậm rãi cúi đầu, cùng vành tai và tóc mai của cô chạm vào nhau, mỗi móng tựa vào vành tai của cô, không tiếng động nói nhỏ.

"Tiểu béo, tôi không có ý định thả ngươi đi rồi."

Mùa hạ Luân Đôn, so với Đài Bắc mát mẻ rất nhiều.

Nơi này là thủ đô Anh quốc, có văn hóa cùng lịch sử đáng tự hào, hai bên ngã tư đường, khắp nơi đều có thể nhìn đến những công trình kiến trúc từ xưa so với tuổi của cô còn lớn hơn vài lần.

Oa Oa theo Lăng Vân đi ra sân bay, bên ngoài sớm có chuyên gia chờ. Một nam nhân trung niên tóc xám trắng, mặc tây trang trang trọng, còn mang theo bao tay trắng, từ trang phục đến thái độ đều cẩn thận tỉ mỉ, tư thái đứng ở bên cạnh xe, quả thực giống một pho tượng.

Thấy bọn họ tới, pho tượng nháy mắt sống lại, còn cung kính vì bọn họ mở cửa xe.

"Không nghĩ tới ngươi ở đây lại còn có chuyên gia hầu hạ." Oa Oa ngồi vào trong xe, vì thiết bị xa hoa bên trong lú lú. Trong xe không gian rộng mở, thậm chí có thể làm cho cô thư thư phục phục đuổi người, co giãn tứ chi bởi vì đường dài phi hành mà cứng nhắc.

"Đây là Bối Lý hứng thú, hắn có huyết thống quý tộc, đặc biệt chú ý phô trương." Lăng Vân cười nhạt một tiếng, xao xao cùng ghé lái liền nhau sau tấm thủy tinh, ý bảo lái xe dời bánh.

Tuy nói Bối Lý có danh hiệu quý tộc, nhưng là thuê thừa kế quá nặng, cũng ép hắn tới không thờ nổi. Hoàn hảo hắn ánh mắt nhất lưu, nhìn ra "Phúc nhĩ ma sa" rất phát triển, liền cùng Lăng Vân hợp tác, dựa vào bản sự mạnh mẽ và gạo bạo vì tiền, kiếm vì tiền chặt cứng, mới có thể giúp hắn phô trương quý tộc.

"Phúc nhĩ ma sa" tác phẩm cực kỳ vĩ đại, nhưng là cường long nan áp địa đầu xà (#Ri: cường long nan áp địa đầu xà - rồng có mạnh thì từ đầu cũng khó đánh được rắn: làm việc gì cũng gặp phải khó khăn ban đầu), lúc đầu sáng lập, cũng trải qua không ít buồn mệt, may mắn Bối Lý gia thế hiển hách, chỉ cần lên tiếng trợ giúp, là có thể hù không ít người.

Xe ở trong sương mù dày đặc đi tới, đi qua cái cầu sắt bị nhi đồng nhóm truyền xướng nhiều năm còn chưa có sụp (#Ri: má ơi Golden Gate Britain nhà người tôi mà chỉ nói cứ như là ... =.=), đi vào nội thành phồn hoa, một hồi nữa, dừng lại ngay tại trước một toà nhà cổ. Nam nhân trung niên tóc trắng, lại dùng vài động tác cẩn thận, vì bọn họ mở cửa xe.

Không giống với Đài Bắc, tổng bộ của "Phúc nhĩ ma sa" ở Luân Đôn, ở Bối Lý quản lý, trang hoàng xa hoa vô cùng, vài món gia cụ thủ công giống tác phẩm nghệ thuật, đặt ở góc để người thưởng thức, đặt trên thảm thật dày.

Vài nhân viên thấy Lăng Vân đã đến, lễ phép chào hỏi, lập tức lại vui đầu cho công tác, người người vẻ mặt khẩn trương, đều vì triển lãm sắp tới loay hoay vằng vặc chuyển hướng, không khí loại này, quả thực như là quân đội sắp gặp phải đại chiến.

Oa Oa nhìn chung quanh trong chốc lát, thấy vài chủ quản từng gặp qua tại hội nghị chat webcam, mấy người kia nhìn thấy cô, vẻ mặt đều có chút kinh ngạc, như là không có dự liệu được, Lăng Vân nhưng lại hội mang theo cô đến Luân Đôn.

Trong đó có một người, nguyên bản đang bê đầy tay gì đó, thời điểm thấy cô, còn lập tức sợ tới mức buông tay, văn kiện, mục lục, áp phích, nháy mắt rớt trên đất.

Về phần Bối Lý chú ý phô trương kia, còn lại là một mình nhốt vào trong phòng, so với Lăng Vân lão bản này còn muốn lớn hơn. Hắn ngồi ở phía sau bàn gỗ đen, bên cạnh còn có hai người hầu, cẩn thận hầu hạ hắn.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Bối Lý ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, trên tay cầm bút lông ngỗng dính mực, ký tên một phần văn kiện.

"Cuối cùng đã tới sao? Thật tốt quá!" Hắn đem văn kiện giao cho người hầu bên trái, tay phải đưa ra ngoài, tiếp được cả phê nóng hổi. "Ngươi tới nhìn xem, tôi vừa mới tranh thủ không sai điều kiện, Cấp Lạc Tư bên kia nói, chỉ cần bọn anh—" thời điểm thấy Oa Oa, hắn tự nhiên ngây ngốc.

Lăng Vân cự tuyệt cả phê người hầu đưa lên, cầm lấy văn kiện thẩm duyệt, ánh mắt sau kính mắt viền vàng thay đổi ngày thường ôn hòa, chuyên chú có chút nghiêm khắc.

"Bọn họ đáp ứng nếu hạ quy hoạch tầng trệt thì cho bọn anh có thể kinh doanh thuận lợi?" Hắn hỏi.

Bối Lý cứng nhắc gật đầu, trông mắt màu lam vẫn là nhìn chòng chọc Oa Oa.

Mấy năm qua "huấn luyện", khiến cô sớm thành quen với tầm mắt nam nhân, cô tạo nhã ngồi xuống, nháy mắt, bảo trì nụ cười ngọt ngào.

"Làm sao ngươi đem cô mang đến?" Bối Lý rốt cục mở miệng đặt câu hỏi.

"Cô là trợ lý đặc biệt của ta."

"Tôi biết, cô thường ở hội nghị chat webcam ngủ gà ngủ gật." Hắn thanh thanh yết hầu, dùng tiếng Trung nói chuyện. "Tiểu thư, ngươi không nên tới nơi này." Hắn đối Oa Oa mãnh liệt lắc đầu.

"Người có thể dùng tiếng Anh nói chuyện, tôi nghe không hiểu." Tương đối, Bối Lý đầy miệng nói tiếng Trung, ngược lại càng làm cho người nghe không hiểu ra sao. "Xin hỏi, người là không hài lòng năng lực công tác của ta?" Cô nói thẳng hỏi.

Có phải hay không hình tượng cô buồn ngủ sâu thẳm lòng người, cho nên tổng bộ các công nhân viên, tất cả đều cho rằng cô công tác bất lực? Nhưng là, vậy cũng không thể quái cô a, Luân Đôn cùng Đài Bắc có khi kém, Lăng Vân kiên trì mỗi ngày đều ở nửa đêm họp, ai chịu nổi?

"Không có." Bối Lý khoa trương thờ dài một hơi. "Tôi không hài lòng người." Hần lên án nói.

"Nha," cô đem âm cuối tha thật dài. "Người không thích nữ nhân sao?" Cô dùng biểu tình bưng bít đại ngộ, trước nhìn một chút Bối Lý tóc vàng mắt xanh, lại thay đổi tâm mắt, nhìn kỹ Lăng Vân ——

Ngô, hai nam nhân này, bọn họ có thể hay không ——

Bối Lý phủ định ước đoán của cô.

"Đương nhiên không phải, tôi yêu các cô." Hần lập tức phản bác, đặt tay xuống chén sứ. "Ý của tôi là, tình huống nơi này có chút khó giải quyết, người lại chạy tới chạy lui, chỉ làm liên lụy Lăng Vân."

Bởi vì Lăng Vân tính cách, "Phúc nhĩ ma sa" làm lên sinh ý tuy rằng chính phái, nhưng cũng cường ngạnh thật sự, hần nói một là một, nói hai là hai, nếu là có người ác ý khiêu khích, hần ngược lại càng vui nhận khiêu chiến.

Đối thủ ở trên mặt bàn thắng hần không được, vì thế liền chuyển làm ở dưới mặt bàn động tay chân, trong thời gian này công ty nhận được thư uy hiếp, quả thực nhiều đến có thể xuất ra đi bán rồi, bên trong dùng từ, một phong so với một phong ngoan độc.

Nếu Đài Loan sẽ xảy ra chuyện, Luân Đôn nhất định thì càng nguy hiểm, Lăng Vân chính mình tự đi, cũng đã đủ mạo hiểm rồi, hiện tại ngay cả tiểu nữ nhân nũng nịu này đều mang đến, chẳng lẽ là muốn cho cô trở thành bia ngắm sao?

Bối Lý càng tưởng càng không rõ, chỉ có thể cứ thế lắc đầu, không thể tin được Lăng Vân cho tới bây giờ bình tĩnh tự chế, nhưng lại cũng sẽ bị tình yêu làm cho hôn mê.

Bất quá, nói trở lại, tiểu nữ nhân mỹ lệ này, xác thực làm cho người tôi nhân tình sáng lên, cho dù không nói lời nào, chính là đứng ở đằng kia, đã làm cho người tôi ánh đẹp ý vui. Hần nheo mắt, đánh giá kiểu nhỏ thân ảnh, không khỏi bội phục Lăng Vân ánh mắt tuyệt hảo.

Cơ hồ mọi nam nhân phương Tây, đều đối nữ nhân phương Đông có đặc biệt ảo tưởng, Bối Lý cũng không ngoại lệ, hần cảm giác, các cô người người đều ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, cười đến hảo e lệ, đặc biệt chọc người triu mến ——

Nay, "ôn nhu uyển chuyển hàm xúc" Oa Oa, xiết chặt nắm tay, lo lắng muốn hay không đi tới, đương trường thưởng hần một cái ném qua vai.

Người nam nhân này vừa mới nói gì đó? ! Cô liên lụy Lăng Vân? Làm ơn, ai liên lụy ai còn không biết đâu! Nếu không dựa vào cô, tên gốitêu hoa này khẳng định đã sớm bị người bắt đi rồi!

Lăng Vân ngồi ở bên cạnh, một tay chống lấy cằm, tầm mắt đã sớm dịch chuyển khỏi văn kiện, đang thưởng thức xem ngàn vạn biểu tình đáng yêu biến hóa trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Bộc lộ tài năng cho hần nhìn xem." Hần đề nghị.

"Vì sao?"

"Tôi không hy vọng người bị ủy khuất." Hần nói đương nhiên, dễ dàng đoán ra ý nghĩ của cô, biết Bối Lý thuyết pháp, khẳng định khiến cô cảm thấy tức giận. "Hần không chừng sẽ nói cho mọi người, người đang ở đây liên lụy ta." Hần đặc biệt cường điệu hai chữ.

"Quên đi." Cô chậm rãi phun ra hai chữ này, xiết chặt nắm tay, kháng cự đề nghị mê người này. "Tôi chỉ muốn giữ bí mật." Lăng Vân đã biết, Hường Cương cũng biết, càng ngày càng nhiều người biết bí mật của cô rồi, cô thật sự lo lắng, sự tình có thể giấu diếm tới khi nào.

Bối Lý nghe được không hiểu ra sao, nhưng không có hỏi nhiều, chỉ nghĩ những gì hai người bọn họ nói, là giữa tình nhân nói riêng với nhau. Hần rút ra chiếc khăn tay, vung khẽ vài cái, một người hầu cung kính tiến lên, chờ hần chỉ thị.

"Đi mua vé máy bay, đặt chuyến bay gần nhất, lập tức đưa cô quay về Đài Loan đi." Hần hi vọng cô lập tức rời đi, không cần lưu lại, miễn cho những nguy cơ tiềm tàng, nhữn kẻ tâm hoài bất quý nếu phát hiện, có thể sẽ đem cô ra uy hiếp.

Chính là, quyết định tràn ngập "thiện ý" này, lại làm cho Oa Oa thở hắt vì kinh ngạc, như là nhận được thư khiêu chiến, tức giận định đầu bốc khói.

Nam nhân người Anh này, lại muốn cô một lần nữa ngồi mười mấy giờ máy bay lại trở về? Ở cô vừa xong Luân Đôn hiện tại? Ở cô còn chưa tới đạt ngủ lại chỗ, còn không có làm hoàn toàn bảo dưỡng, để chịu bởi vì đường dài lữ hành mà khô ráo làn da hiện tại?

Mơ tưởng!

Vừa nhìn thấy cặp mắt kia phun ra lửa giận, Lăng Vân kinh nghiệm phong phú lập tức né tránh, nhanh chóng tìm chỗ tránh.

Không chút lựa chọn, Oa Oa đứng lại cước bộ, giờ chân ngang sườn đá. Cách cô một mét trái phải, cái đèn bàn cổ tinh xảo đầu tiên tao ương, lăng không bay ra ngoài, tiếp theo cô lại điểm bước xoay người, ở Bối Lý cùng bọn người hầu kinh ngạc nhìn soi mói, đập bay một bên khác bình hoa bằng sứ.

Rắc...rắc...(tiếng gậy vỡ)!

Đèn bàn cùng bình hoa, toàn bộ bay đến bên kia phòng. Đèn bàn rơi thất linh bát lạc, chụp đèn cùng cột đèn đương trường phân thân, về phần bình hoa còn lại là toái thật sự hoàn toàn, mảnh sứ vỡ tán đến khắp nơi.

Hai cái lấy nhân toàn thân cứng ngắc, không nhúc nhích đứng tại chỗ, bọn họ hai mắt đăm đăm, miệng nửa mở, bị đá kích lớn nhìn đồng mảnh vụn, như là đã quên muốn hô hấp.

Bối Lý sắc mặt trở nên so với tuyết còn trắng, cặp mắt xanh như đại dương, đầu tiên là nhìn mảnh vụn rơi đầy đất, tiếp theo chậm rãi chuyển hướng Oa Oa, sau đó, lại quay lại trên đồng mảnh vỡ, động tác của hắn thông thả như người máy sắp hao hết điện lực.

Trong chốc lát sau, thân thể hắn kịch liệt run run, miệng phát ra một tiếng gào khan, dáng vẻ hoàn toàn biến mất chạy về phía đồng mảnh vụn.

"Tại sao có thể như vậy —— tại sao có thể như vậy —— ô ô ô ——" hắn hai mắt đăm lệ uông uông kêu khóc, hai tay bung lấy mảnh vụn, ngồi chồm hổm trên mặt đất bắt đầu nhặt lại từng mảnh vỡ.

"Thấy rõ ràng chưa ? Hay còn cần tôi làm mẫu lại một lần?" Oa Oa hai tay vuốt lên trên váy một chút, lại khôi phục thành tiểu nữ nhân "ôn nhu uyển chuyển hàm xúc". "Yên tâm, tôi sẽ không liên lụy bất luận kẻ nào ." Cô cường điệu .

"Ô ô ——"

Bối Lý còn đang khóc, căn bản không nghĩ đến ý cô. Hắn dùng hai tay run run thu thập mảnh vụn, nước mắt loạn phun, miệng còn thì thào tự nói, không ngừng cùng bát đại tổ tông xin lỗi. (#Ri: khổ thân anh này ghê a :()

"Tôi nghĩ, vô luận bây giờ người nói cái gì, hắn đều nghe không vào ." Lăng Vân tránh ở sau rèm cửa sổ, chậm rãi tiêu sái đi ra. Hắn ngồi trở lại vị trí ban đầu, cầm lấy điện thoại, chuẩn bị liên lạc với nhân viên ở hội trường bố trí, hỏi thăm tiến độ mới nhất .

"A?"

Hắn nhìn cô mỉm cười.

"Bình hoa người vừa đá nát kia, là truyền gia chi bảo của hắn."

Bạn đang đọc truyện *Dương Oa Oa Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Bọn họ ngủ lại ở khách sạn Ha Lạc Tư Bách hóa.

Tầng này là tầng được thiết kế theo hình thức lấy màu đỏ làm màu chủ đạo, lịch sự tao nhã yên tĩnh, không có nửa điểm xa hoa, theo vẻ bề ngoài, quả thực như là một nhà trọ tư nhân.

Thăng đến vào vào khách sạn, Oa Oa mới cảm thấy mắt sáng lên.

Bất đồng với bề ngoài mộc mạc, bên trong trang hoàng một cách rực rỡ sang chói huy hoàng, thậm chí màu đỏ, cầu thang nối hai tầng đại sảnh làm bằng đá cẩm thạch màu trắng, nhân viên phục vụ khuôn mặt luôn mỉm cười, vô thanh vô tức, sẵn sàng cung cấp phục vụ.

Không khí trong khách sạn xa hoa, làm cho Oa Oa lú lờ không thôi, các loại bài trí hoa lệ, làm cho cô hoa mắt hẫ hẫ loạn. Khi nhân viên phục vụ dẫn bọn họ, đi vào phòng đã đặt làm cho, cô lại kinh ngạc mắt chớp không thôi.

“Chúng ta ở nơi này?” Cô quay đầu lại, hoài nghi nhìn Lăng Vân, hắn lại dường như không có việc gì, tháo caravat, thuận tay cởi bỏ cúc áo trên.

“Đúng vậy.” Hắn hạ mí mắt, che lấp ý cười.

Oa Oa trước dụi mắt, ở trong phòng đi dạo một vòng, đi vào phòng ngủ coi bài trí, tìm vài thứ để xác định suy nghĩ của chính mình. Cuối cùng, cô “điều tra” Xong, thùng thùng hướng đến phòng khách, tay nhỏ bé cầm ở bên hông, buồn bực nhìn hần.

“Này đây là phòng trắng mặt a!” Cô thở dài một hơi, hoài nghi là Bối Lý thương tâm quá độ, cho nên đặt sai phòng, làm cho bọn họ phải ở phòng trắng mặt

Trong phòng trần ngập không khí lảng mạn, phấn hồng sắc hoa hồng rải mỗi một cái góc, phòng ngủ có một chiếc giường lớn giường, tơ lụa mềm mỏng, trên giường còn có tấm hình ôm chầm, cùng hể rahình ảnh ngọt ngào, kính chúc tân hôn đặt nhiều thăng hoa và ấn tượng.

Căn phòng này đúng là căn phòng dành cho tuần trăng mật thật sự, trừ bỏ phòng ngủ, còn có phòng khách cùng phòng bếp, phòng khách lý thậm chí còn có lò sưởi trong tường. Bởi vì ở mùa hạ, lò sưởi trong tường lý không có toát hơi ấm, trên nền lai được chạm trổ hoa hồng, làm như là trang trí thanh nhã.

“Bối Lý đặt cho chúng ta chính là phòng này.” Hần thần nhiên tuyên bố.

Cô kêu lên.

“Ta không ——”

Cái chữ “muốn” kia còn chưa thoát ra khỏi miệng, hần liền giơ tay lên, ngăn lại tiếng của cô

“Trước đừng kháng nghị.” Hần nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ, giống như đang giảng đạo một tiểu hài tử không ngoan. “Hiện tại đang thịnh vượng phong trào ngắm cảnh, trong khách sạn đã sớm đầy ngập khách, phòng này hay là hần dùng hết quan hệ, mới thay ta đặt được.” Lăng Vân kính tự cời áo somi, quai tiền túi quần áo lý, ở trần thân trên ngay tại trong phòng đi lại.

Thân thể rắng chắc khí lực, làm cho ngực cô đột nhiên cứng lại, có chút khó thở, ngay cả tim đập đều bắt đầu nhanh hơn.

So với lần trước “Nguyên bộ diễn xuất”, lần này hần ít nhất còn mặc quần dài, không có toàn bộ cời sạch, nhưng là bả vai rộng lớn, lại làm cho cô rõ ràng hồi tưởng, chính mình ở trên máy bay như thế nào “Lợi dụng” Hần.

Lăng Vân, lưng đứng tựa vào tường cơ hồ rất thoải mái, có lẽ phải kéo dài vai, cô chính là tựa vào trên vai hần, cảm thụ trên người truyền đến nhiệt lực của hần——

Làn da phấn nộn bỗng chốc chuyển sang màu đỏ. Cô đi thông thả đến bên cửa sổ, ở hể ra nhưng tơ trên sô pha ngồi xuống, nhìn ngoài cửa sổ rộn ràng đám đông, chính là không nhìn tới hần.

“Không có phòng nào khác sao?”

“Lăng Vân ở phía sau cô loan môi cười yếu ớt, trong nụ cười lại hé ra một tia tà khí rất khó phát hiện.

“ở các khách sạn khác, hần là còn có phòng. Nhưng mà, khách sạn này phần lớn ở ngoại ô thành phố, cách nơi này rất xa.”

Hần đi đến cửa sổ giữ, nhẹ nhàng kéo rèm cửa sổ, chỉ cách hệ kiến trúc xa hoa mỹ lệ đó không xa lắm.

“Khu kiến trúc kia chính là hạ lạc tư bách hóa, dự định trong khoảng thời gian này chúng ta sẽ phải chạy đông chạy tây lo việc, ở tại khách sạn này, có thể giảm tối đa thời gian.”

“Chẳng lẽ, không còn nơi nào khác có thể ở sao?” Cô chưa từ bỏ ý định truy vấn, vẫn là không nhìn hần, lại miễn cảm cảm thấy được, một luồng hơi thở dễ ngửi đầy nam tính, tùy hần tiếp cận, lạnh lẽo vây quanh cô. luồng hơi thở kia, ở trên máy bay làm cho cô thả lỏng, ngủ thật sự thoải mái, giờ phút này lại làm cho cô không tự chủ được phải đứng lên.

Lăng Vân đứng ở bên cạnh cô, không có đụng vào cô, ngược lại đem hai tay khoanh ở trước ngực, trên cao nhìn xuống nhìn xuống cô, kiên nhẫn vì cô giải thích.

“Chúng ta vốn có thể ở nhờ ở trong nhà Bối Lý. Nhưng là, vì bảo hộ truyền gia chi bảo, hần nguyện ý trả tiền thuê phòng khách sạn, mong cô ngoan ngoãn ở tại chỗ này, không cần tiếp cận nhà của hần.” Oa Oa nhủ mi, về mặt vẫn đang trần ngập do dự, cô vươn một cây ngón tay, khẽ vuốt lông tơ trên bề mặt ghế, tầm mắt ở phòng trong suy nghĩ, lo lắng, có nên chuyển khách sạn hay không.

Hần hai mắt thoáng nhú lại, biểu tình nhưng không có gì thay đổi, khóe miệng duy trì nụ cười thân thiết ôn hòa. Hần hơi chút loan dưới thắt lưng, đem khuôn mặt tuấn tú tiến đến trước mắt.

“Phòng ngủ kia giường tôi nhường cho cô, tôi mặt khác tìm giường, tìm chỗ khác ngủ, ngủ ở phòng khách là được.”

Hần khuyên bảo, sau đó lại bỏ thượng một câu. “Chẳng lẽ, cô lo lắng phải ở chung với ta?”

Hần cười như không cười hỏi, chiêu khích tướng này đối với nàng lần nào cũng có tác dụng. Quả nhiên, Oa Oa như là bị kim châm, cả người nhảy dựng lên.

“Lo lắng? có tình huống nào là tôi không đối phó được, tôi sẽ lo lắng?” Cô tức giận trừng mắt, tính cá nhân thật mạnh, làm cho cô đã quên nên cẩn thận.

“Phải không? Tôi còn nghĩ đến cô không dám lưu lại.” Hân tung đòn hai.

Cô mắc câu !

“Ai nói tôi không dám ?”

“Tốt lắm,” Lăng Vân mềm nhẹ nói, mí mắt hạ xuống, chậm rãi rời cửa sổ. “Tôi đây gọi người mang giường đến”

“Tùy anh.” Cô nhún nhún vai, thân nhỏ linh động, xoay người hướng về phòng ngủ, lười khách khí, đơn giản hào phóng nhận sự thoái nhượng của hân. Đường bay dài, còn lệch đến 2 mét giờ làm cho cô cũng có chút ăn không tiêu. Cô khăn trương tháo hết đồ trang sức tao nhã, mới háo háo đi tắm một cái, đồ sửa dưỡng thể ra, thoa đều cho da thịt có thật khô ráo, sau đó tiến tới chiếc giường mềm mại to lớn, xa xỉ nghỉ ngơi cái giờ.

Lăng Vân nhìn theo cô rời đi, thẳng đến khi cô biến mất sau cánh cửa phòng ngủ, mới chậm rãi cất bước, đi đến sofa ngồi xuống, bàn tay nhẹ nhàng lướt qua trên mặt nhưng mềm mại, cảm thụ độ ẩm cô lưu lại, đầu ngón tay thô ráp lướt qua nhưng tơ, kia động tác mềm nhẹ, như là vuốt ve da thịt của cô.

Thân hình cao lớn buộc chặt, quần áo hạ cơ bắp, bởi vì cổ sức khác chế, thậm chí có chút run run.

Bề ngoài, vẻ mặt của hân chỉ là bình thản, chỉ có con ngươi đen tràn đầy ý cười, tiết lộ chân thật cảm xúc. Không ai biết, hân đang ở cố gắng khác chế cất tiếng cười to xúc động.

Hoa hồng hương thơm ngát, tràn ngập ở mỗi khoảng không gian của căn phòng.

Tắm rửa càng tăng thêm mùi hương tinh túy quý phái như hoa hồng, mỗi khoảng da thịt trên cơ thể cô trơn bóng, cũng làm cô toàn thân thơm ngào ngát. Oa Oa trườn xuống bề cảm nhận hương thơm ngát.

Ấm áp dục thủy, bong bóng xà phòng ẩn hiện, một đường đi xuống, quy tụ về ngực tròn của cô, sắc nụ hoa mềm mại phần hồng dưới bọt biển trung như ẩn như hiện, ánh mắt cô nheo lại, bướng bỉnh thổi một hơi, đem bọt biển thổi bay trong không khí.

Người Anh quốc quả nhiên hiểu được cách hưởng thụ, phòng tắm này với phòng tắm của cô ở Đài Loan thiết bị tuy rằng không phải tiên tiến nhất, cũng tuyệt đối là xa xỉ nhất.

Quan trọng nhất là, Oa Oa kinh hi phát hiện, dưỡng phẩm bán thân mang đến tất cả đều không cần phải sử dụng đến. Khách sạn săn sóc tỉ mỉ, sớm đem đủ loại kiểu dáng sửa dưỡng phẩm không bán trên thị trường, mặc cho nữ khách nhân thủ dùng.

Cho dù là lúc trước, trong lòng cô còn có một ít chần chừ, lúc này tất cả cũng đều tan thành mây khói, cô bị mấy loại dưỡng phẩm đó hoàn toàn “mua chuộc”.

Nơi này quả thực là thiên đường dành cho nữ nhân a, nữ nhân nào bỏ được nơi này? Nha, vì dưỡng phẩm, vì tốt đẹp hưởng thụ đó, cô nguyện ý “Ủy khuất” Một chút, chịu được một chút không có ảnh hưởng lớn, cùng Lăng Vân chung sống.

Mà nói cho cùng, trong khoảng thời gian này, cô cũng thường ở, đi về cùng một nhà trọ với hân, cái gì nên xem, không nên xem, hân đều thoải mái làm cho cô xem cả (allmy: *cười gian* cái gì là cái gì ạ?) ! cũng không phải chờ đến lúc này mới xấu hổ?

Cho đến khi nước ấm dần dần biến lạnh, Oa Oa mới đứng dậy, cầm khăn bông l khô thân mình, cẩn thận xoa bóp lại cơ thể bằng dưỡng phẩm, sau đó mới mặc đồ ngủ vào, nhẹ nhàng tiêu sái hồi phòng ngủ.

Cô nằm lên hai cái tâm hình ôm chằm, đang muốn chợp mắt ngủ, lại đột nhiên phát hiện, có thêm một chiếc giường lớn bên cạnh.

Phục vụ tay chân nhanh chóng, thừa dịp thời điểm cô tắm rửa, đã đưa giường vào. Vấn đề là, không giống như Lăng Vân “Miệng hứa hẹn”, ngoan ngoãn đặt giường ở phòng khách, ngược lại là chuyển tiến vào phòng ngủ, đặt song song ở giường của cô.

Oa Oa thấp rủa một tiếng, không chút nghĩ ngợi nhảy xuống giường, xắn tay áo, đứng ở đầu giường, hít sâu, sau đó khí vận khí đan điền, song chưởng vừa ra ——

Bang bang!

Chính cho khí thế tăng lên, trước phá phòng ngủ, sau đến phòng khách, đánh thật mạnh lên chiếc ghế sofa vô tội, sofa bị đâm cho nghiêng lệch ngã xuống đất.

“giường của anh đặt sai chỗ rồi.” Cô đẩy cánh cửa phòng đã bị hư hỏng, thùng thùng thùng tiêu sái đi ra, đang muốn mở miệng chỉ trích Lăng Vân, không ngờ phát hiện, trong phòng khách có hơn vài chục nhân viên phục vụ, người người xanh cả mặt, tay chân phát run nhìn cô.

Lăng Vân quay đầu lại, mày rậm cảm thấy hứng thú hơi hơi khơi mào, nhưng chưa đến một giây, mới phát hiện giường kia đã đặt sai vị trí. (oái em tưởng là Vân ca ca có ý cơ!)

“Nha, là phục vụ sinh dật nhảm rồi.” Hắn dường như không có việc gì trả lời, dễ dàng liền đem trách nhiệm đổ lên đầu người khác, con người đen không có nửa phần thấy tội lỗi.

Không khí bên nhón hút thanh liên tiếp vang lên, nhóm phục vụ sinh hoảng sợ trừng lớn ánh mắt, không dám tin nhìn hắn, tuy rằng rất muốn nói ra chân tướng, lên án hắn là kẻ xúi giục tội, nhưng không muốn phạm vào tín chỉ với khách hàng, bọn họ không dám cãi lại, chỉ có thể nén giận. (Văn ca ca, da mặt anh dày quá)

“Ách, thực xin lỗi, thực xin lỗi——” Trương ca liền thanh giải thích, ngay cả tiền boa cũng không dám cầm, hoá tốc liền hướng cửa chạy đi, lo lắng cho mình nếu rút không đủ mau, sẽ giống với cái giường kia, bị tiểu nữ nhân Đông Phương xinh đẹp này ném ra cửa.

Mất thấy những phục vụ kai cầm đầu chạy, còn lại vài người lại không dám ở lâu, đều lòng bàn chân di chuyển, phía sau tiếp trước tông cửa xông ra.

Oa Oa ảo não nhìn bóng dáng những người đó, trong lòng cảm thấy có chút áy náy. Ai, tiểu mẹ luôn báo cho cô, muốn ôn nhu, muốn tao nhã, cô cố gắng mấy năm, lại chỉ học được bên ngoài, gặp gỡ rất nhiều sự việc, vẫn là thói quen dùng võ lực giải quyết.

Cô thở dài một hơi, xoay người còn muốn quay về phòng ngủ, lại phát hiện Lăng Vân đứng ở một bên, chính khoe miệng bán câu, không chuyển mắt nhìn cô. Ánh mắt thâm u, làm tỉnh lại cơ thể nữ tính trực giác tiềm tàng ở cô trong, lòng của cô tim lệch nửa nhịp, bản năng lui về phía sau vài bước, tay nhỏ bé thậm chí thu nhanh cổ áo, chỉ sợ bị hắn thấy cái gì không nên xem.

Không biết vì sao, đôi khi, ánh mắt hắn làm cho cô cảm thấy thực —— thực —— thực không được tự nhiên ——

“Anh muốn làm cái gì?” Cô phòng bị hỏi, bắt buộc chính mình buông tay, triển khai tư thế ngằnghn.

Lăng Vân không có trả lời, khoe miệng ý cười càng đậm, bước đi hướng tới gần cô, thân hình cao lớn kia từng bước một tiêu sái đến, bước đi trầm ổn, nhưng lại nhẹ nhàng, không có nửa điểm tiếng bước chân.

cảm giác về sự tồn tại của hắn, nháy mắt cường đại khó có thể bỏ qua, cô hô hấp nhanh hơn, ý chí chiến đấu toàn bộ khai hỏa, tay nhỏ bé đã muốn nắm thành quyền đầu, cặp ánh mắt kia thâm thúy nhìn chăm chú cô, không giấu ở ý cười, làm cho cô run lên, toàn thân bốc lên nổi da gà ——

Cơ hồ khoảng một giây nữa là sát cô, cước bộ hắn đột nhiên dừng lại. Cái sức mạnh khổng lồ kia bỗng chốc biến mất. . .

“Không có gì, tôi chỉ là muốn thử giường thôi.” Lăng Vân môi mỉm cười, thong dong hướng trên giường ngồi xuống, lấy tay chường vỗ vỗ nệm “Àn, thực thoải mái.” Hắn hạ lời bình.

Oa Oa như quả khinh khí cầu tiếp đất, cả người theo lời của hắn mà buông lỏng. Có như vậy trong nháy mắt, cô như là đôi mắt cao thủ, đôi tay khăn trương đầy mồ hôi ——

Quái! Đứng ở trước mặt cô, rõ ràng chính là một thân ảnh yếu ớt, tay chân long ngóng, còn muốn lần nữa cường điệu chính mình rất sợ đau, làm gì có cao thủ đâu?

Cô trừng mắt, hoài nghi là đã nghĩ sai vấn đề, làm cho trực giác chiến đấu của cô lộ ra tật xấu, thế nhưng nhìn thấy hắn đi tới, liền khăn trương tưởng đánh người.

“Có thể phiền cô giọng cao đánh khẽ, giúp tôi đem giường chuyển đến tường được không?” Như là nhấn mạnh hơn chính mình yếu đuối, Lăng Vân thực lễ phép mở miệng xin giúp đỡ.

“Anh còn ngồi ở trên giường, muốn tôi chuyển như thế nào?” Cô buông ra quyền, tức giận nói hắn, lại xác định hết thấy chính thần kinh của chính mình quá nhạy cảm, người này căn bản không có tính nguy hiểm thôi!

“Cho dù tôi ngồi ở trên, cô vẫn là địch nó chuyển động được?” Lăng Vân bất động như núi, vẫn là dính ở trên giường, hưng trí dạt dào nhìn cô.

“Chuyển là chuyển động, nhưng là rất nặng a! Đi xuống đi xuống.” Cô trèo lên giường, đem hắn đẩy xuống giường, sau đó đã nắm hai chân giường, ị ạch kéo dài tới tận tường. “Đặt ở nơi nha?” Thấy hắn sau khi gạt đầu, cô hai tay dung sức, sàn lại lần nữa phát nổ ra ầm ầm, cái giường tội nghiệp lúc này rốt cục liền “Định vị”.

Lăng Vân vỗ tay thăm hỏi, cao lớn thân mình nhẹ dựa vào tường. “Vi cảm tạ ‘Đại lực’ tương trợ của cô, tôi quyết định sẽ dạy cô một chiêu.”

“Dạy tôi cái gì?”

“Hôn môi.”

Đơn giản hai chữ, làm cho cô toàn thân lại cứng lên.

“Tôi đã học qua.” Cô bắt đầu lui về sau.

Lăng Vân đề lại bả vai của cô, cười đến thực thành khẩn. “Tôi không phải đã nói sao? luyện tập của cô không đủ. Hướng hồ, tôi lần này dạy là hình thức hôn môi Pháp quốc, nếu đi vào Âu Châu, người nhất định phải học cái này.” (bt, siêu cấp biến thái) Hắn xoa bóp bả vai của cô, thông thả đem cô kéo gần. “Đừng khăn trương như vậy, thả lỏng chút.”

“Tôi nào có khăn trương!” Cô lớn tiếng phản bác.

“Hừ, nhớ rõ bài học đầu tiên như vậy sao? Đừng hung dữ như vậy, ôn nhu chút.” Cái loại thôi miên này dường như ôn nhu tiếng nói lại xuất hiện, hóm kéo khăn trên đầu cô xuống, thường thức mái tóc đen ẩm ướt. Cong người của cô như đang phiêu dạt tận chốn nao.

Lúc này nhan sắc không hề có một tý son phấn, là khuôn mặt mà Trương Triệt Nhất chưa từng gặp qua. Hắn cũng không để ý “Khác biệt đả ngộ”, của cô ngược lại thật cao hứng, có thể độc chiếm nữ nhân thanh tú này

“Anh đang nhìn cái gì?” Cô không được tự nhiên hỏi, ý chí chiến đấu nào đó cùng cảm xúc trong lòng hoàn toàn bất đồng nóng rực, tràn ngập ở trong ngực của cô.

Nữ nhân đều thích nghe lời ngon tiếng ngọt, ngay cả cô cũng không ngoại lệ. Hắn ca ngợi, làm cho cô cao hứng được yêu thích, má hồng hào lên, cảm xúc vui sướng chảy qua trái tim, như là đầy cả chén mật ngọt ảm áp, ngọt cả người đều muốn hòa tan.

Chính là, không đến trong chốc lát, cô lại cứng ngắc đứng lên.

“Anh không phải nói tôi một chút đều không có thay đổi sao?” Hắn nói câu kia, làm cho cô thực để ý! Nếu cùng trước kia giống nhau, lại làm sao có thể —— làm sao có thể —— làm sao có thể đẹp đâu ——

“Đúng vậy, cô một chút cũng chưa thay đổi.” Lăng Vân thanh âm trầm thấp, bạc môi dựa vào trên môi của cô, dung sự hô hấp hỗn loạn của hắn tác động lên hô hấp của cô, cánh tay dài đem cô vòng càng gần, mâu quang trở nên phá lệ thâm nùng “Rất đẹp.” Hắn phản phúc nói nhỏ, giống nhấm mận từ ngữ nào đó.

Oa Oa còn muốn hỏi rõ ràng, ai biết cái miệng nhỏ nhắn vừa mới hé ra, nhưng lại đã bị hắn chặt chẽ phong giam, cso bao nhiêu nghi vấn đều bị hắn nuốt hết.

Nam nhân than hình chắc chắn, đem cô đặt giường. Hắn đầu tiên là liếm của môi cô, sau đó cắn nhẹ, tiếp theo chính là hôn nồng nhiệt. Lưỡi của hắn ở trong miệng cô tàn sát bừa bãi, đầu tiên là dày ra vào, tiếp theo tiết tấu dần dần tăng mạnh, khoái cảm cùng độ ẩm cũng theo tăng lên làm cô toàn thân run nhè nhẹ, ở môi hắn nhu say rượu, chưa bao giờ biết, ngay cả một cái hôn cũng có thể đủ phiến tình như thế.

Hắn quay người đưa cô áp xuống mặt nệm mềm mại, “của hắn” trở nên cứng rắn và nóng nhiệt, để ở nơi mềm mại nữ tính giữa hai chân cô, đầu lưỡi của hắn cùng cô âu yếm, làm cho cô cơ hồ bởi vì loại này tiếp xúc mà yêu kiều ra tiếng.

Có lẽ là vì tuần trăng mật phòng không khí, vẫn là này hoa hồng hương khí, làm cho cô có chút hướng hôn đầu, cô thể nhưng học hắn dạy phương thức, bắt đầu hôn hôn hắn ——

Cô muốn đình chỉ, cô cũng biết hắn là đình chỉ, nhưng là hắn hôn đẹp quá diệu, tuyệt vời làm cho cô khó có thể thoả mãn, tham lam muốn càng nhiều càng nhiều.

Ngô, lại một giây thì tốt rồi, cô chỉ cần lại “Học” Một giây, sau đó cô sẽ đẩy ra hắn. Một giây thì tốt rồi, chỉ cần lại một giây ——

Ý thức càng bay càng xa, khoái cảm sóng triều xuyên thấu thân thể của hắn, đem cô kéo xuống. Cô vươn hai tay, vòng trụ hắn cổ, kiều nhỏ thân mình cùng khởi động, bản năng ma sát trong ngực hắn, thậm chí không có phát hiện, khuy cổ áo đã bị mở ra.

Không biết trải qua bao lâu, cô mới từ đám mây lơ lửng trở lại nhân gian, lười biếng mở to mắt, (tiểu nhân) không còn dù nửa phần khí lực, ngay cả đầu óc đều như là trương trộn hồ.

“Đã hiểu rồi sao?” Lăng Vân tươi cười hỏi, còn tay lấy áo của cô che lấp cảnh xuân.

Biết? Biết cái gì? Nơi này là chỗ nào? Cô là ai? Đã xảy ra chuyện gì?

Oa Oa mờ mịt nhìn hắn, đầu óc còn không thể bình thường lưu thông. Sau một lúc lâu sau, lí trí mới lại bắt đầu khởi động, cô kinh suyến ra tiếng, hoá tốc ngồi dậy, mặt cũng trở nên nóng hồng.

Ông trời! Cô —— hắn —— hắn cùng cô ——

“cô nếu muốn luyện tập, hoan nghênh tới tìm tôi, tôi rất thích cùng cô ôn tập.” Hắn đổ thêm dầu vào lửa nói, ôm lấy cô đang hỗn loạn, nói nhẹ nhàng, trong mắt còn có tình.

“Không, không cần ——” Oa Oa hai tay khuỵu loạn, nhớ tới phản ứng vừa mới của bản thân, liền thẹn đến muốn chui xuống đất. Cô thu nhanh áo khoác, luống cuống tay chân nhảy xuống giường, phi bình thường trở về phòng ngủ, đem chính mình khóa ở bên trong.

Đáng tiếc cô chạy trốn không đủ nhanh, tiếng cười kia ôn nhu thuần hậu, vẫn là một đường lọt thẳng vào trong tai cô.

Chuông tháp big ben được ngọn đèn lớn chiếu sáng, xe chạy vội như thoi dẹt trên đường.

Các công ty ở Luân Đôn thường đóng cửa sớm, mặt trời mới khuất chưa được bao lâu, không chỉ các công ty bình thường, ngay cả công ty bách hóa lớn

đều đã đóng cửa.

Oa Oa ngồi ngồi trước bàn trang điểm, cẩn thận đem kem bảo vệ thoa toàn thân một lần. Chính là, cô hoàn thành một trình tự đầy đủ, khi đắp lên một lớp dưỡng ẩm, trong lòng vẫn cảm thấy có chút phiền chán, đảo mắt không ngừng chống chế, không ngừng hướng tới trông mong ở phòng khách.

Phòng khách im ắng, không có một âm thanh nào, thời gian từng giây từng phút trôi qua, kim giây cùng kim phút rốt cục chuyển thành chín góc vuông mười độ.

Chuông vang, chín giờ .

Cô nhin không được đứng lên, mở cửa, thò đầu ra cửa sổ.

Phòng khách trống rỗng, Lăng Vân còn không trở về.

Cô trở về, ngồi xuống trước bàn trang điểm, cầm lấy lược chải lại tóc.

Chín giờ năm phút, cô lại đứng lên, đi thong thả bước đến phòng khách, thậm chí còn xếp lại chăn bông trên giường kia, làm một cách cẩn thận.

Vẫn là không trở về.

Cô nháy mắt, chậm chậm quay về phòng ngủ, phiền chán ngồi ở trên giường. Cô nằm lên bên giường đọc tạp chí, bắt đầu lật xem, muốn dùng tin tức làm đẹp phân tán suy nghĩ, tránh nghĩ đến khuôn mặt tuần tú kia.

Cửa truyền đến thanh âm, như là có nam nhân nói chuyện.

Mắt cô như tỏa ra ánh sáng, cô nhảy xuống giường, thùng thùng thùng chạy ra, một thoáng đã đến cửa lớn. “Cuối cùng đã trở lại! Tôi nói cho anh biết, tôi hôm nay lại bắt đền một cái ——” Phục vụ sinh kinh ngạc nhìn cô, phát hiện cô thất vọng suy sụp khi cúi khuôn mặt nhỏ nhắn, còn sợ hãi lưng dựa sát tường, giống như thần lẩn nhanh chóng li khai.

Đáng chết! Cô nghe lầm, kia không phải là tiếng Lăng Vân trở về...

Oa Oa đóng cửa lại, đi trở về phòng ngủ, nôn nóng bước đi bước lại trên thảm. Lo lắng như là con kiến, trong lòng của cô muốn đi tìm

“Như thế nào còn chưa trở về?” Cô thì thảo tự nói, áp chế trong lòng lo lắng, không ngừng tự nhủ chính mình, Lăng Vân chính là trách nhiệm của cô, cô giờ phút này lo lắng, tuyệt đối không có lỗi vào tình cảm cá nhân——

Kim phút chậm chậm đi qua, thời gian vượt qua 9 giờ rưỡi, cô rốt cục kiểm chế không được, nhảy dựng lên thay quần áo, đi dày, xách cái túi gia lên, xác nhận những thứ cần đã ở bên trong, sau đó liền ba bước cũng thành hai bước vút nhanh ra bên ngoài.

Luân Đôn ban đêm có chút lạnh lạnh, cô rút cổ, chống đỡ từng cơn gió quét qua, đi qua mấy ngã tư đường, đến dưới lầu Ha Lạc tư bách hóa.

Ngẩng đầu vừa thấy, quả nhiên nhìn thấy tang chín đèn vẫn sang trưng.

Trên này thật là me luyện công tác!

Cô lăm bằm nhấc đi nhấc lại, lại vẫn là lấy ra the an ninh, theo lối thoát hiểm xoát tạp ẩn hạ mặt mã, làm cho bảo toàn kiểm tra thực hư quá thân phận, thể này mới lên tàu thang máy, cao đến đặc triển nơi sân.

Triển lãm của “phúc nhĩ ma sa”, ngày mai long trọng khai mạc, các bài trí căn bản đã hoàn thành, nơi sân bố trí pha cụ Đông Phương phong tình, bãi phóng gỗ lim nhà phiên giường, toan chi ghé bành, hoa lê mộc quý phi y, cùng với đủ loại kiểu dáng có thể làm cho Anh quốc nhân lấy ra bó lớn tiền mặt mua tính xảo gia cụ.

Oa Oa đi vào hội trường, triển lãm dường như là một mê cung không lối thoát.

“Lăng Vân?” Cô giương giọng kêu, lại nhìn thân ảnh kia đâu. “Uy, người có ở đây hay không a?” Cô đi đến một tòa bình phong phía sau, thăm dò tìm người ——

Đột nhiên, đèn toàn bộ hội trường ngọn tắt, bốn phía lâm vào một mảnh tối đen.

Oa Oa toàn thân buộc chặt đứng lên, tư thế chuẩn bị ứng phó với tình huống đột xuất phát sinh. Cô nghe được phía sau cách đó không xa, có nam nhân hô hấp lúc căng gần, hơi thở nóng rực quanh quẩn, quét qua gáy mẫn cảm mẫn cảm. Nam nhân kia thậm chí còn đặt tay gác lên vai cô ——

Cô nghĩ đến bị tấn công, cái miệng nhỏ nhắn phun ra tiếng rủa, nhanh chóng bắt lấy cánh tay của nam nhân kia, hít sâu một hơi, chuẩn bị đem đối phương nhanh chóng đi ra ngoài.

Tiếng cười dễ nghe ở phía sau, tiếp theo lại là ngữ khí quen thuộc với cô vang lên.

“Tiểu béo, là ta.”

Bạn đang đọc truyện *Dương Oa Oa Vô Địch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Mùi hương quen thuộc xông vòa mũi, cô buộc chặt thân mình rồi đột nhiên buông lỏng.

“Lần sau không cần lén lút như vậy !” Cô tức giận kêu, bỏ bàn tay to trên vai ra. “Còn nữa, cảnh cáo anh bao nhiêu lần? Không được gọi tôi là tiểu béo!”

Trong bóng đêm truyền đến tiếng Lăng Vân cười khê.

“Anh không có chuyện gì sao đem tắt đèn?” Oa Oa tức giận hỏi.

“Tôi kiểm tra bóng đèn.” Ngọn đèn sáng lên, bên trong một mảnh sáng nhẹ. Lăng Vân liền đứng ở bên cạnh cô, cầm trong tay điều khiển từ xa, kiên nhẫn kiểm tra hiệu quả của ngọn đèn.

Hắn là loại người cẩn lực cẩn thận, luôn luôn tự thử nghiệm, đối đối với từng chi tiết đều phải hoàn mỹ, không bỏ qua bất cứ phần gì.

“Nhân viên khác đâu?” Cô nhìn chung quanh, phát hiện hội trường thực im ắng, không có thanh âm gì. Cảnh mọi người bận rộn gia tăng tốc độ, lúc này tất cả đều không thấy.

“Tôi để bọn họ tăng ca sớm, trở về chuẩn bị nâng cao tinh thần, mới có thể ứng phó với triển lam đặc biệt ngày mai.” Lăng Vân đơn giản nói, đi đến trước một tủ quần áo, xác định hiệu ứng của mỗi ngọn đèn tỏa ra, đều có thể tô nét thêm những dụng cụ trong phòng.

Oa Oa cũng xoay người đi đến góc, lôi trong túi ra một chiếc máy tính xách tay, lướt nhẹ nhàng trên máy tính, xác nhận hệ thống bảo toàn vận hành bình thường.

Trong thời gian này, cô dựa vào bộ giám thị hệ thống, đã phát hiện ra vài kẻ xâm nhập, bọn họ tiếp cận hội trường ới tư cách là giúp việc vật, nhưng bộ họ động tác không đủ nhanh, còn chưa đạt được thành quả đã bị Oa Oa bắt được, kinh hãi bị cô lập và thẩm vấn.

Tuy rằng nói “Thu hoạch” được không ít, nhưng mà manh mối vẫn thiếu một cách đáng thương, những người này nói là đều cùng đến từ Đài Loan, đều do người khác trả tiền thuê thay người làm việc, không hề biết thân phận thực sự của chủ nhân là ai.

Thực chất mọi tình huống này đều phát sinh do một công ty tên “Sa ha”, công ty này có nguy cơ bùng nổ suy sụp nguồn tài chính.

Công ty kia có cùng một hình thức kinh doanh, một loại sản phẩm kinh doanh, cùng một đối tượng khách hàng giống với “Phúc nhĩ ma sa”. (ôi marketing, I hate you)

Có sự kiện quan trọng, lần này cũng tích cực tham dự đặc triển cạnh tranh. Nghe nói, lỗ hổng tài chính của “Sa ha” vốn đã sẵn tồn tại, vốn định nhờ đặc triển lần này mà xoay mình thấy đổi vận mệnh, cũng không nghĩ sẽ phải thất bại dưới tay “Phúc người ma sa”.

“Sa ha” bùng nổ nguy cơ về tài chính, ở trên thị trường nổi sóng to gió lớn, giám đốc trốn mất không thấy bóng dáng, không ít vấn đề nổi lên, còn có người nói phương thức kinh doanh của “sa ha”, vốn vốn không phải là chính phái, không tốt đẹp gì.

Oa Oa lớn mật đoán, lần này đặc triển có khúc chiết, vô luận là uy hiếp, vẫn là hành động không chuyên nghiệp, đại khái “sa ha” sẽ không thể thoát được có quan hệ với sự việc này.

Bất quá, nếu hung thủ sau màn đã trốn chạy, nguy cơ cũng nên được giải trừ.

Hồ, hiện tại, sẽ chờ đến đặc triển chấm dứt, cô có thể quay về Đài Loan. Cô rất nhớ mẹ hai, nhớ cái bao cát (thói quen bạo lực đúng là không sửa được), tưởng niệm đến đồ ăn vặt ở Đài Loan, còn có Trương Triệt Nhất —

Oa Oa đột nhiên toàn thân cứng ngắc, không hề chớp mắt, khó có thể tin được. Cô không thể tin được, Trương Triệt Nhất trong tận tâm của cô, thể nhưng vị trí lưu lại đến tận sau cả đồ ăn vặt.

“Em không phải về khách sạn nghỉ ngơi sao? Như thế nào lại chạy tới đây?” Trầm thấp tiếng nói ở bên tai vang lên, quấy rầy suy nghĩ của cô, hơi thờ nhiệt nằng phất quá bên tai của cô.

Cô toàn thân nổi lên một trận run rẩy, không tự chủ được lùi lại hai bước, như là tiểu động vật nhận thấy được nguy hiểm, bản năng tránh đi.

“Tôi đến kiểm tra bảo toàn hệ thống.” Cô lấy tiểu máy tính, cời giày cao gót, đi chân trần dưới nền nhà.

“Nha.” Hấn giọng nói mang theo ý cười, vẫn là nhắm mắt theo đuôi, đi theo phía sau cô. “Em không phải lo lắng cho tôi sao?” Hấn hỏi.

Oanh!

Nhiệt độ hạ xuống, cô sửng lại. Thẳng đến khi Lăng Vân mở miệng vạch trần trong nháy mắt, cô mới đột nhiên tỉnh ngộ, bản thân cả đêm nôn nóng, kỳ thật cùng đặc triển không quan hệ, một lòng của cô, chính là bởi vì nhìn không thấy hấn, mới có thể đến chỗ này —— (*cười gian* thừa nhận rồi a)

Cô lo lắng cho hấn? Cô lo lắng cho Lăng Vân? Bởi vì hấn là lão bản của cô? Hoặc là bởi vì, hấn là mấu chốt câu đặc triển lần này, hay là tại hấn là quân sư của cô?

Bây ra đủ loại lí do, đột nhiên trong lúc đó đều có vẻ mất trọng lượng, cô không thể tìm ra lý do, chỉ cảm thấy trọng lượng của Lăng Vân ở trong lòng cô, tựa hồ trở nên càng lúc càng nặng ——

“Như thế nào không nói?” Lăng Vân thanh âm lại càng ôn nhu, gần sát của bên tai cô. Hấn lại tới gần lại đây.

Cô nháy mắt kinh hoàng đứng lên, đẩy ra những suy nghĩ làm loạn đó, không dám suy nghĩ sâu hơn.

“Mới không phải, tôi ——” Cô xoay người, muốn chỉ trích hấn nói hươu nói vượn, ai biết vừa mới xoay người, cái bài mắng ấy chưa ra khỏi miệng, giày cao gót đã bị mắc vào một cái dây điện, cô cả người trọng tâm không cố định được loạn choạng, ngã vào trong lòng hấn.

Lăng Vân vươn tay, đem cô ôm vào lòng.

“Như vậy, em là tới tìm tôi để ‘ôn tập bài học’?” Hấn thanh âm rất ôn nhu, thân mật mà trầm thấp.

Hơi thở nam tính như tràn ngập lồng ngực, hại cô mặt đỏ, mà câu hỏi của hấn, càng làm cho toàn thân cô lại bắt đầu như nhũn ra, kim lòng không được hồi tưởng trong khoảng thời gian này, hấn “Dạy” cô như thế nào.

Lăng Vân không buông tha gì cơ hội, khéo lập các loại danh mục, dạy cô một số loại hôn kì quái, đem cô dạy theo “Sơ cấp” đến “Trung cấp”, sử dụng cả người, dạy cô hôn kiểu Hà Lan, hôn kiểu Đức, hôn kiểu Tây Ban Nha, hôn kiểu Bồ Đào Nha..... Cô cơ hồ đem toàn bộ kiểu hôn của liên minh châu Âu đều tiếp thu thành công...(ngắt tập 1)

chương trình học như vậy, tuy rằng làm cách hôn của cô rất có tiến bộ, nhưng là cũng mang đến không ít di chứng. Vừa nhìn thấy môi Lăng Vân, cô bắt đầu mặt hôn mất vía, đoán hấn hôm nay muốn dạy gì cô, sẽ kiểu hôn của quốc gia nào; Thấy hấn tinh tráng thân hình, cô liền ——(ngắt tập 2)

Tóm lại, từng cái hôn của Lăng Vân, đều có thể làm cho cô đầu óc choáng váng.

Cô vẫn rất muốn hỏi, hấn học cái công phu tà quái gì, vì sao mỗi hỏi hấn vừa hôn cô, cô sẽ cảm thấy toàn thân như nhũn ra, khí lực như bay đi đâu mất?

Nhớ lại những lúc ấy, làm cho cô có chút không thờ nổi, mặt cô nóng hồng, hai tay phía trước duỗi ra, dùng sức đẩy hấn.

“anh nói hươu nói vượn!” nhớ lại khóa “Ôn tập” Trong lời nói của cô tuy dùng phần nộ biểu tình nhưng căn bản là che dấu sự xấu hổ trong lòng. “Tôi, tôi, tôi lo lắng cho việc đặc triển ——”

Người phụ trách công ty ‘Sa ha’ không phải cuốn gói lẩn trốn sao? Còn có cái gì cần lo lắng?” Lăng Vân nhẹ giọng thấp hỏi, con ngươi đen sau viền vàng kính mắt, hiện lên doanh nhiên ý cười, không dấu vết lại từng bước đi tới gần cô.

Lòng của cô thật mạnh nhảy một chút, vội vàng lại duỗi thẳng hai tay, đem hấn đẩy ra xa chút.

“Anh thật ngu ngốc, cũng không cần nghĩ lại xem, đối phương cần lượng tiền mặt lớn, nên tìm anh gây ra phiền toái, khẳng định là cói anh là cái đinh trong mắt. Nay công ty đóng cửa, khó bảo toàn hấn sẽ không phát rò, đem hết thầy đồ lỗi đến trên đầu anh ——”

“Nguyên lai, em thật lo lắng cho tôi!” Hấn ôn nhu nói.

Cô dùng lực mạnh lắc đầu, hận không ngăn chặn mặt trở nên đỏ bừng, hai tay bắt đầu m hấn trong muốn thoát ra khỏi ngực hấn.

“Tôi là không hy vọng anh bị người khác xử lý, hỏng mất thanh danh của tôi, đến lúc đó mặt mũi của tôi biết đề đi đâu?” cái khác không nói, nhưng cô không thể đánh mất mặt mũi “Đương thị bảo toàn” được?

“Tiểu béo, đừng hung dữ như vậy, tôi sẽ sợ.” Lăng Vân bị cô thôi liên tục lui về phía sau, cuối cùng thân mình cao lớn đã bị đổ lên tường, rốt cuộc không đường thối lui.

“Sợ?! Hừ! căn nguyên phát sinh đều là bởi vì anh thân thủ quá kém, tôi mới vất vả như vậy, phải theo anh đến trễ, giống như bảo mẫu luôn phải ở phía sau anh, không thấy anh, liền cảm thấy lo lắng đề phòng!” Cô càng kêu càng lớn tiếng, hoàn toàn không nghĩ tính tình dịu hiền.

Hấn con ngươi lóe ra ý cười, tầm mắt tập trung trên khuôn mặt nhỏ nhắn thờ phỉ phỉ, tha một vòng, tiếp theo quay lại đằng sau cô, dương tay vung lên.

“A, a Nhất ——”

Trương Triệt Nhất?!

Đôi mắt đẹp Oa Oa trợn lên, toàn thân cứng đờ, lập tức thu miệng ngậm miệng, nháy mắt theo hỏa bạo đại tì đã biến thân thành tiểu nữ nhân kiều ngọt, trở lại ôn nhu chính:

“Trương tiên sinh, trẻ ——” cái chữ kia còn chưa nói xong, cô liền đột nhiên im miệng, viên lượng mắt nhi trừng thật lớn.

Chỉ thấy hội trường trống rỗng, đừng nói là người, liền ngay cả cái quỷ ảnh đều không có!

Đáng chết, Trương Triệt Nhất còn xa ở mấy ngàn km ngoại Đài Loan đâu, làm sao lại chạy đến nơi đây? Người kia cư nhiên dám lừa cô!

“Thật có lỗi, tôi nhầm.” Lăng Vân loay môi cười yếu ớt, thoát nhìn hảo vô tội. “Tôi đại khái là quá mệt mỏi, nhất thời có chút hoa mắt.”

“anh —— tôi đánh chết anh!” Tiểu nữ nhân đã biến mất, uy lực đại tì lại xuất hiện.

mặc dù mỗi chương của truyện này không có tiểu đề nhưng mà riêng chương này chắc phải gọi là “sói vồ dê hay dê dâng mình cho sói”?

cảnh này hơi giống Hân Hân Hướng Vinh a

Đầu cô cúi xuống như là cô đang ngắm bàn chân nhỏ của mình, , không phát hiện ra cặp con ngươi đen kia, đang thiêu đốt bởi lửa giận hừng hực.

“Được rồi, tôi không chờ anh nữa.” Oa Oa xoay người đi ra hội trường đặc triển, hy vọng ban đêm gió lạnh lòng, có thể thổi lạnh nhiệt khí. trong mắt cô.

Nhìn chăm chú thân nahr của kiều nhân, đi thông thả chạy bộ vào trong thang máy, Lăng Vân đột nhiên dương tay, vung quyền đâm vào tường, một bộ song cửa sổ cổ điển tinh xảo, ở dưới cú đâm của hắn, nháy mắt trở nên rách tung toé.

Hắn bình tĩnh kiểm chế, đã muốn Oa Oa đang mù quáng ăn một giọt cũng không còn.

Thế nhưng tiểu nữ nhân này đến bây giờ còn lừa mình dối người!

Lăng Vân nghiêng răng nghiêng lợi, lửa giận trong mắt càng thiêu càng mạnh, hắn tức giận phun ra mắng liên tiếp, bình thường bộ dáng nhã nhặn, rồi đột nhiên chuyển biến sang vẻ giận dữ dọa người, trên trán gân xanh cũng nổi lên không thôi.

Trong khoảng thời gian, hắn dùng thủ đoạn, đem cô ở bên cạnh mình, còn tìm ra đủ loại lý do, hôn cô đầu óc choáng váng, thậm chí lần nữa khắc chế dục vọng của chính mình, chịu đựng những phản ứng do cô cố ý tạo thành, làm cho nhiệt nổi toàn thân, đau đớn.

Hắn đã làm nhiều như vậy, thậm chí còn mở miệng chi điểm, , cô lại vẫn là mù quáng không muốn thừa nhận, thậm chí trước mặt hắn cô thề cô chỉ cần Trương Triệt Nhất?!

Đáng chết!

Lăng Vân từ lúc chào đời tới nay, giờ mới nổi lên cảm giác ghen tỵ. Trong nháy mắt, hắn quả thực muốn trở về Đài Loan, giết Trương Triệt Nhất, đem bạn tốt vui vào bên trong thâm sơn, bắt buộc cặp con ngươi xinh đẹp kia của Oa Oa, từ nay về sau chỉ có thể nhìn hắn. (Vân ca, anh đáng sợ quá, nhưng mà em thích)

Thân thể mềm mại kia, rõ ràng cũng đã thừa nhận, bọn họ trong lúc lửa tình bốc lên mãnh liệt đầy hấp dẫn, trong nụ hôn tràn mien đầy nhiệt tình, trong miệng cô nhiệt tình ní non, đã tiết lộ khát vọng giống như hắn, nếu như hắn không sắp xếp gọn gang ở thời điểm cuối cùng, thì trong nụ hôn dài kia, chỉ sợ cô sớm đã lột quần áo hắn, động thủ “chà đạp” hắn.

Xem ra, hắn vẫn là rất “Quần tử” ——

Lăng Vân chậm rãi neho lại con ngươi, lúc n hắn kiên định hạ quyết tâm.

Nên động thủ ! (chết tỷ nhé)

Đặc triển như đoán trước được sẽ thành công, một lượng lớn khách hàng dừng mảnh vào hội trường, nơi đó vốn rộng lớn nay lại chật như nêm cối. Tổng bộ nhóm viên chức đều tham gia đãi khách hàng, ngay cả Bối Lý đều tự mình ra trận, đơn đặt hàng nhiều nhu tuyệt rồi, quả thực làm cho mọi người ứng phó không nổi.

Oa Oa ở hội trường, ứng phó những những câu hỏi của khách hàng, khoe miệng cười ngọt ngào lại càng lúc càng cứng ngắc.

Trực giác chiến đấu của cô sâu sắc cảm giác được ánh mắt “bất lương” nào đó đang chăm chú nhìn cô, chặt chẽ khóa trụ cô, truy đuổi nhất cử nhất động của cô ——

Đầu cô cảnh giác nhìn chung quanh, chú ý nhìn các ánh mắt khác, lại thấy Lăng Vân đang nhìn cô, khi tiếp xúc với ánh mắt của cô, khuôn mặt tuấn dung kia còn hiện ra ý cười yếu ớt, không có chút thích hợp. (Vân ca đang chột dạ vì bị phát hiện đang nhìn lên đấy ạ)

Buộc chặt thần kinh, bởi vì nét cười ôn hòa kia, làm cho cô có hơi chút thả lỏng.

Cô hướng hấn gật gật đầu, xoay người lại đi tiếp khách, nhưng không đến chốc lát, cso ánh mắt lại làm cho cô lòng tơ dưng thẳng, lại lặng lẽ lưu hồi trên người cô.

Quái, chẳng lẽ là trong hội trường lẫn vào phần tử bất lương sao?

Cô hồ nghi nường mảy, ánh mắt lại quay lại trên người Lăng Vân, vẫn chỉ nhìn thấy hấn mỉm cười.

Nhóm kẻ bắt cóc này, có phải hay không liên tránh phụ cận của Lăng Vân, cho nên hấn mới có thể lần nữa cảm thấy ánh mắt nguy hiểm này, là nhằm phương hướng của hấn mà phóng tới? Xem hấn cười không hề phòng bị đến như vậy, nếu đã xảy tình huống nào bột phát ngoài dự kiến, khẳng định sẽ bị làm thiệt ngay lập tức!

Oa Oa càng lúc càng lo lắng, cách vờ giấy, sẽ nhìn hướng Lăng Vân liếc mắt xem xét tình hình một lát, thậm chí bắt đầu hoài nghi những người khách tiếp cận hấn, đều là “Thích khách” giả trang.

Vì bảo đảm cho Lăng Vân được an toàn, cô lập tức quyết định, bỏ ngoài tai mấy cái ý không lời của mấy người Anh, xông ra biển người, trực tiếp đi đến bên cạnh hấn, một tác cũng không rời hấn.

Đại khái là “người cần bảo hộ” của cô đã được sự đe dọa của cô có tác dụng, làm cho nhóm ác đồ không dám ra tay, nên ngày đặc triển thuận lợi chấm dứt, không có phát sinh gì ngoài ý muốn, Lăng Vân cũng bình yên vô sự, ngay cả cộng tóc nhỏ cũng không bị động đến.

Nhưng thật ra Oa Oa cảnh giới cả một ngày, tiêu hao mất không ít thể lực, khi hai người ra khỏi hội trường, cô đã đói là đi rồi, cứ muốn tìm thức ăn bổ sung cho cái dạ dày đang kêu gào kia.

Cho nên khi cô trở lại phòng ở khách sạn, thấy bàn phong phú thức ăn kia, cô quả thực muốn hoan hô ra tiếng.

“A, thật tốt quá, tôi đang đói bụng lắm.” Cô thùng thùng thùng chạy đến bàn ăn, hưng phấn nhìn miếng bít tết nướng nhuỷ nộn nhiều nước, nhin không được dùng ngón trỏ tìm hiểu, dính mỡ vị món ngon, bỏ vào trong miệng nhắm nháp, vì tư vị tuyệt vời kia phát ra thở dài hạnh phúc.

Động tác của đứa nhỏ này, làm cho con người đen sau viền vàng kính mắt, lóe ra quá dục vọng hóa diễm. Chính là, Lăng Vân rất nhanh thu lại, trên khuôn mặt tuấn dung biểu tình không có gì thay đổi.

“Tôi nhờ khách sạn chuẩn bị bàn thức ăn này, xem như cảm tạ em trong khoảng thời gian này vất vả.” Hấn săn sóc thay cô lôi ra ghế dựa, còn lấy ra trong ngăn đá một chai rượu nho ướp lạnh nguyên chất, khuyñh thân thay cô rót đầy chén thủy tinh trước mặt.

“Không được, tôi không thể uống rượu.” Cô xem chén rượu ngon kia, có chút tiếc hận lắc đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy uể oải. Cô ghi nhớ quy định của “Duong thị bảo toàn”, ở nơi đâu có dấu hiệu của sự nguy hiểm, tuyệt đối không được uống rượu.

A, nhưng là — nhưng là — thật đáng tiếc a, kia bình rượu nho thoát nhìn bộ dạng thật tốt!

“Yên tâm đi, khách sạn lý có bảo vệ thật mạnh, những kẻ tâm địa đã man kia, tuyệt đối sẽ không tìm tới nơi này.” Lăng Vân phi thường kiên trì, cố ý muốn cùng cô chia sẻ bình rượu ngon này.

Hấn ám áp tươi cười, làm cho Oa Oa có thể lơ lỏng toàn thân, cô tiếp nhận chén thủy tinh, cảm thấy gánh nặng trên vai biến mất, cả người nháy mắt thoải mái không ít.

Đứng vậy đi vào sau cánh cửa, em có thể thả lỏng cảnh giới, dù sao ở khách sạn này có không ít đại nhân vật, thiết bị lại tuyệt hỏa an toàn, dưới lầu cũng có bảo vệ thật mạnh, có thể nói là gác cổng sâm nghiêm, ở chỗ này tuyệt đối không có nguy hiểm.

“Được rồi, dù sao chỉ là một chai rượu nho, có uống cũng không thể đánh ngã tôi!” Oa Oa tự tin tràn đầy nói, quyết định nhận hảo ý, (cuối cùng cừu non ngây thơ cũng không thể thoát được cái bẫy do con cáo gài kia bày ra) sáng khoái uống cụng ly rượu ngon.

Cô từ nhỏ đã bị lão ba cùng các ca ca, huấn luyện ra tửu lượng vô bờ, làm sao có thể đem chính một lọ rượu nho để vào mắt?

Lăng Vân phục vụ chu đáo, lập tức lại khuyñh thân rót rượu, cái chén của cô chưa từng có lúc nào trống rỗng, vẫn là duy trì trạng thái chữ bát (chắc là luôn luôn đầy). Mà hấn chuyện trò vui vẻ, càng làm cho cô tâm tình khoái trá, món ngon trên bàn rất nhanh đã bị nuốt vào bụng.

Nhưng thật ra một lọ rượu nho kia, dường như vĩnh viễn uống không xong, cô uống lên một ly một ly lại một ly, rõ ràng thấy Lăng Vân cũng uống đi không ít, nhưng là rượu ngon hương thuần, vẫn cuộn cuộn không dứt theo bình rượu rót ra.

Cô vẫn uống, uống, uống đến toàn thân khinh phiêu phiêu, trước mắt hình ảnh Lăng Vân theo một cái biến thành hai cái, lại theo hai cái biến thành ba cái, mới cảm thấy có chút không thích hợp.

“Kỳ quái, tửu lượng của tôi tốt lắm —” Cô đặt chén rượu xuống bàn, mờ mịt mở to hai mắt, nhìn chén rượu bị rót đầy, tức khỏi mảy, thực cố gắng suy nghĩ trong chốc lát. “A, đúng rồi, tôi, tôi đại khái là mệt mỏi —”

“Đúng vậy, em vừa bay sang đây công tác, vừa phải bảo vệ sự an toàn của tôi, thật sự rất vất vả.” Lăng Vân dùng cái loại tiếng nói thối miên này nói chuyện, con người đen theo chén rượu bên cạnh, lẳng lặng xem xét cô.

“Đừng, đừng khách khí với tôi——” Oa Oa tâm tình thật tốt, lại đánh một sạch một chén rượu, còn vurun bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ ngực, hào khí mà cam đoan. “Yên tâm, có tôi ở đây, không ai có thể chạm đến anh!”

Hắn cầm chén rượu, lẳng lẽ đá văng xuống bà lượng lớn vỏ chai rượu, đứng dậy gạt bàn sang bên, dắt đôi tay nhỏ bé mềm nhũn của cô, từng bước một hướng đến phòng ngủ.

Cô một viên khí cầu, bị hấn dụ tiến đến phòng ngủ, không có gì phản kháng, nghĩ là hấn sẵn sóc muốn cho cô nghỉ ngơi.

“Tiểu béo,” Thăng đi đến bên giường, Lăng Vân mới quay đầu, ôn nhu tựa vào bên tai cô hỏi. “Tôi nên như thế nào báo đáp em đây?”

Cô xem kia trương đẹp mặt môi, đột nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô đứng lên, đầu óc chỉ còn lại có một cái ý niệm trong đầu.

“Anh, anh có thể theo giúp tôi ‘Luyện tập’——” Cô lòng tràn đầy chờ mong nhìn hấn, lúc cô tỉnh mà nói ra cô tuyệt đối xấu hổ vì những lời này.

“Tôi rất thích.” hô hấp nóng bóng ở môi cô treu chọc, dụ hoặc cô hé miệng, sau đó tiếp theo trong nháy mắt, bạc môi kia đã hôn trụ cô.

Lăng Vân thuận thế đem cô tiến đến giường mềm mại, hai tay ôm hai bên sườn của cô, thậm chí không có chạm đến cô, chính là dùng làn môi mê người kia, triển miên hôn cô, hôn cho đến khi cô toàn thân như là có hỏa thiêu.

Cô không tự giác phun ra tiếng rên rỉ kiều mỹ, thân thể mềm mại nằm ở trên giường, tùy hấn đầu lưỡi tiến vào, lúc buộc chặt mà lỏng, lại lúc lại lỏng mà buộc chặt, sau đó lâm vào run run kịch liệt.

Nụ hôn như vậy, kỳ thật sớm vượt qua giới tuyến “Luyện tập”, chỉ có nam nữ cực kỳ yêu nhau, mới có thể hôn môi âu yếm lẫn nhau như vậy.

Nhưng là thần trí của cô, đã sớm bởi vì rượu mà mê muội, căn bản không thể nhận hai người bất đồng, chỉ có thể thuận theo bản năng hành động, nụ hôn với hấn càng ngày càng mãnh cảm.

Hồi lâu sau, Lăng Vân như là mỗi lần trước, chủ động sửa lại gọn gang, kết thúc nụ hôn

“Hôm nay ‘Chương trình học’ đến vậy chấm dứt, tôi phải trở lại trên giường phòng khách.” Hấn thấp giọng nói, thái độ lại khác thường không nhúc nhích, vẫn là nằm nằm ở bên cạnh cô, hơi thở ấm áp vẫn phả ra bên tai cô.

Oa Oa không thể tự kiềm chế tự buồn lòng, cô liên tục lắc đầu, đôi tay nhỏ bé ba ôm chặt khuôn mặt tuấn tú, xoay người đem hấn áp đảo, đem toàn thân sức nặng dồn lên trên người hấn, chỉ sợ hấn thật sự chạy.

“Không, không, không thể——” Cô kháng nghị, thuận theo bản năng cùng khát vọng, đôi môi nhuuyến nộn ma sát trên môi hấn.

“Ngô, tôi, tôi còn muốn——”

“Còn muốn làm cái gì?”

“Luyện, luyện tập——”

Không chỉ là luyện tập, cô còn muốn càng nhiều càng nhiều!

Than hình cao lớn dưới thân cô hơi có chút cử động.

“Không cho phép nhúc nhích!” Cô bá đạo ra mệnh lệnh, đề lên bà vai rộng lớn kia, ngốc hôn hấn, tham lam cắn môi hấn, hưởng vị rượu ngon trong miệng hấn.

Chán ghét, hấn lại cử động, cô phải ép hấn càng mạn mới được——

Oa Oa ngẩng đầu, khóa mình đề trên ngực hấn, cúi người dùng những nụ hôn nhanh công kích hấn, đôi tay nhỏ bé cũng không nhà rồi, sờ sờ nơi nà, vuốt ve nơi kia. (nơi nào a?)

Lăng Vân tim đập thật mạnh, chân động màng tai của cô, vào trong tai cô, như là tiếng sấm bay xa.

Ngô, không đúng, kia không phải tim hấn đập, mà là lòng của cô đang gọi——

Cô chỉ cảm thấy thân thể càng lúc càng nóng, có loại mãnh liệt dục vọng, đánh thẳng vào trung tâm non mềm giữa hai chân cô, cơ hồ như cô đang khát vọng sự đau đớn, thậm chí nhịn không được dùng thân thể ma sát hấn, muốn chạm lại cái loại đau đớn này.

Lăng Vân dùng ngón cái nhẹ nhàng đẩy môi của cô ra, cô phát ra kháng nghị nỉ non, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi mở ra, lại muốn gọi hấn ngoan ngoãn nằm xuống. Nếu không luyện tiết tiếp xúc mê hồn này tạm dừng, cô thật muốn nhảy xuống giường, đi tìm thầy thuốc lớn trời hận lại (để làm chi a? *cười gian*).

“Tôi là ai?” Lăng Vân giữ trụ khuôn mặt đang đỏ bừng kia, nhìn thẳng cặp mắt đáng yêu đang mơ mơ màng màng.

“Ân? Cái gì?”

Cô thờ dốc, không nghĩ tới nói chuyện, thậm chí hôn hấn.

“Tôi là ai?” Hấn cực có kiên nhẫn hỏi, toàn thân cơ bắp buộc chặt, biểu tình ôn nhu nhưng cũng nghiêm túc, vấn đề này so với hấn mà nói, so với tánh mạng quan trọng hơn.

Cô cố gắng mở to hai mắt đang tràn ngập sương mù, đem đầu đặt ở hấn lòng bàn tay, như là lần đầu tiên nhìn thấy hấn, hảo cẩn thận, hảo cẩn thận nhìn hấn.

Lăng Vân lẳng lặng chờ đợi, lúc đó đang quyết định mình đang ở thiên đường hay đại ngục.

Sau một lúc lâu sau, trên khuôn mặt đẹp thanh lệ kia lộ ra một nụ cười tuyệt đẹp. “Anh là Lăng Vân.” Cô cúi người lại hôn thân hình trắng kiêu dưới thân mình, bốn chữ đơn giản kia nhưng không hề buộc chặt.

Ngô, tốt lắm tốt lắm, hấn không hề lộn xộn, thậm chí còn thuận theo của cô hôn môi, ngoan ngoãn hôn cô.

Cô hoàn toàn cảm giác được, hấn nâng thân mình, dùng cái bộ vị nóng rực kia đặt vào chỗ đang cảm thấy đau đớn kia của cô mà như muốn săn sóc vì cô giải dục vọng.

Tiếp xúc như vậy lại kích phát cô càng nhiều khát vọng, cô nhịn không được vươn hai tay, dùng sức xé mở quần áo hấn, bắt đầu muốn làm gì với hấn thì làm ——

Bạn đang đọc truyện *Dương Oa Oa Vô Địch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Sáng sớm, đồng hồ điểm mười giờ, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây, tỏa ra kim quang rực rỡ.

Oa Oa nằm trên giường, lười biếng xoay người, lại đồng một tiếng, cả người cuốn theo chăn bông lăn xuống giường, ngã xuống mặt thảm.

Cô nháy mắt nhảy dựng lên, mắt vẫn chưa hoàn toàn mở, liền bày ra động tác phòng vệ. Một giây sau, cô mới hơi chút thanh tỉnh, phát giác chính mình không có gặp công kích, chính là rớt xuống giường mà thôi.

Mắt thấy không có người xâm phạm, cô chậm rãi bò dậy, thuận tay nắm cái gối đầu mềm mại, tựa vào khuôn mặt nhỏ nhắn cọ xát hai cái. Cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn hé mở, ách xì 1 cái, cô khốn ôn nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ tiếp, cư nhiên lại người thấy ...

Một mùi hương quen thuộc dễ ngủ, lẳng lẽ xông vào chớp mũi, cô khép mắt lại, nhịn không được đem mặt vùi vào gối, hít hà hương vị làm người toàn tâm kia.

A, đúng rồi, đây là hương vị của Lăng Vân, chung sống lâu như vậy, cô đã muốn quen hơi thở trên người hấn ——

Môi đỏ mọng chôn sâu vào gối, khẽ nhếch lên điềm điềm cười.

Chương trình học tối hôm qua , so với lúc trước mỗi một lần đều tuyệt vời, cô tham lam mà khó có thể thỏa mãn, như là tối nhận chân đệ tử, không ngừng hướng hấn "lãnh giáo" . Nha, nếu cô sớm một chút biết, tư vị kia là tuyệt vời như thế , cô đã sớm áp đảo Lăng Vân, đối với hấn ——

Di, Lăng Vân? [#Ri: =))]

Từng ly từng tý của buổi tối hôm qua , lập tức toàn bộ tràn vào trong đầu cô. Cô nghĩ tới!

Oa Oa thở mạnh, đột nhiên nhảy bắn , buồn ngủ nháy mắt chạy sạch quang. Cô cái này mới phát hiện, bản thân hoàn toàn trần trụi, chỉ phủ lên duy nhất một cái chăn bông mỏng, quần áo nguyên bản mặc trên người, toàn bộ đều mất tích.

Đêm qua cái nam nhân kia gọi cảm trần trụi, nằm ở dưới người cô, chịu cô chà đạp, lúc này đã không thấy bóng dáng. Nhưng là sàng đan hỗn loạn, giữa hai chân xa lạ hơi đau, cùng với hương vị thân nhiên phiêu du trong không khí, cũng đang nhắc nhở cô, tối hôm qua đã phạm phải chuyện tốt gì!

Trời ạ!

Oa Oa thân thủ che miệng thét chói tai, hai gò má hiện hồng, hai mắt tròn thật lớn, quả thực không thể tin được, mình tại sao sẽ làm ra loại sự tình này!

Cô, cô cô cô cô cô —— cô thể nhưng đối Lăng Vân dùng sức mạnh !

Đúng vậy, cô là hứa hẹn, phải làm của hấn cận vệ, nhưng là —— nhưng là —— cũng không thể "cận" đến mức này a!

Oa Oa ngồi ở trên giường, cắn chặt bông tình lại.

Nha, cô thực đáng xấu hổ!

Đêm qua, Lăng Vân không một chút phản kháng, chỉ "nhẫn nhục chịu đựng" . Trên đường thời điểm, hấn tựa hồ nhớ tới muốn rời đi, nhưng cô lại áp đảo hấn, còn uy hiếp hấn không thể phản kháng, kết quả hấn liền thật sự đình chỉ giấy dựa, thuận theo cô.

Hấn là không phải nghĩ đến, một khi phản kháng, cũng sẽ bị cô đánh chứ ? A, hấn thậm chí sợ tới mức ngay cả tên đều đã quên! [#Ri: ôi cô ơi hiểu nhầm ý người tôi rồi =>)]

Oa Oa càng nghĩ càng xấu hổ không chịu nổi.

Dạng này tính là tính xâm hại sao? Lăng Vân có thể hay không từ nay về sau, liền đối với nữ nhân có chứng ngại tâm lý ? [#Ri: ba má ơi chết cười =>)]

Cô phiền não nhảy xuống giường, đi vào trong phòng tắm, xả đầy bồn nước ấm. Hương hoa hồng không thể trấn an cô, đầu óc của cô loạn thành một đoàn, xấu hổ nhớ đến ... Trăm mình vào trong bồn tắm, cô lỗ ló muốn đem bản thân chìm chết đuối. [#Ri: người tôi gọi đây là tự vấn lương tâm đó ^^]

Cô thử không muốn nghĩ nhiều, nhưng là trên báo tin tức viết đầy đầy chuyện nữ tử bị xâm hại thống khổ, ở trong đầu cô lật ngược phát lại, khiến cô càng nghĩ càng xấu hổ.

Tuy rằng mọi người đều nói, nam nhân có vẻ không để ý. Nhưng là, hấn là bị một nữ nhân cường bạo nha, nếu hấn thật sự lưu lại tâm lý bị thương, vậy làm sao bây giờ? [#Ri: thì chị đền cả đời cho người ta ;)]

Thẳng đến khi nước tắm chậm rãi biến lạnh, cô mới sàu mi khổ kiểm leo ra khỏi bồn tắm lớn, tìm quần áo mặc vào, còn lấy ra túi da, thận trọng lấy ra tấm ảnh chụp trần quý nhiều năm.

Cô đi đến phòng khách, ngồi ở trên sofa, yên lặng nhìn tấm hình kia.

Đây là cô hồi còn học trung học vùng trộm mua được, trong tấm ảnh Trương Triệt Nhất, mồ hôi đầm đìa đầy người đứng ở trong đình viện tắm, thân hình rắn chắc thoát chỉ còn một cái quần lót, gợi cảm mà cuồng dã, tấm hình này "truyền lưu" rộng khắp, năm đó cơ hồ là người thân hế lộ [#Ri: vâng, chính thế, là bé Tiểu Thư Mi đó, tình địch của chị đó], mọi nữ sinh trung học đều muốn mua về nhà giấu làm vật báu.

Oa Oa nhìn chòng chọc ảnh chụp hồi lâu, nhưng trong đầu vẫn là nghĩ đến Lăng Vân.

Ài, cái nam nhân kia thật đáng thương , căn bản chính là vô tội a, hấn hảo ý đề nghị, muốn vì cô làm "trọng điểm chỉ đạo" , tuy rằng bình thường khi công tác có hơi độc hại hiềm nghi của cô, nhưng là nghiêm khắc mà nói, Lăng Vân thật ra là một nam nhân tốt hiếm có, chẳng những tuân sát lại nhiều tiền, tuy rằng đáng người không có thô lỗ như Trương Triệt Nhất, nhưng cũng là rắn chắc đẹp mắt, nhất là nụ hôn của hấn, tay hấn, của hấn ——

Nha, ông trời, cô quả thực như là nữ sắc tình cuồng!

Ánh sáng đỏ bừng màu nhuộm đầy má phấn, cô vội vàng dùng sức lắc đầu, muốn đem hình ảnh mãnh liệt tình cảm này vứt ra khỏi óc.

Vô luận như thế nào, nếu Lăng Vân thật sự bởi vậy có chứng ngại tâm lý, cô nhất định sẽ lương tâm bất an, cho dù là thật có thể gả cho Trương Triệt Nhất, cô cũng sẽ áy náy cả đời.

Rốt cục, cô quyết định!

Tiểu nữ tử dám làm dám chịu, cô làm sai, phải thu thập giải quyết tốt hậu quả. Nếu cô cường bạo Lăng Vân, phải vì hấn phụ trách, dưới tình huống như vậy, cô sẽ tất buông tha cho Trương Triệt Nhất.

Oa Oa cắn cắn môi, bắt đầu đổi tâm thì thảo tự nói.

"Thực xin lỗi, tôi không thể gả cho anh rồi, tôi đem Lăng Vân cấp —— cấp ——" mặt của cô lại đỏ, trong lòng tràn ngập xin lỗi, cảm xúc tiếc hận cư nhiên chỉ chiếm một phần nhỏ. "Thật có lỗi, tôi không thể cứu người thoát ly cái nữ nhân phá hư kia, nhưng là, nếu ngày nào đó cô tôi làm chuyện gì không tốt, tôi nhất định sẽ thay người lấy lại công đạo ——"

"Vì ai lấy lại công đạo?"

Chợt nghe đến câu này, cô hoảng sợ, vội vàng quay đầu, chỉ thấy Bối Lý đi vào phòng , phía sau còn theo hai người hầu, vẫn là thật sự chú ý phô trương.

"Làm sao anh lại ở chỗ này?" Cô không đáp, hỏi lại.

Bối Lý nhún nhún vai, thân thủ trong nháy mắt, người vội vàng cầm lấy khăn tay, ở trên sofa vung khế vài cái, thể này mới cung kính thỉnh hân ngồi xuống.

"Là Lăng Vân muốn tôi ới đón cô." Hân thực kiên trì muốn dùng tiếng Trung không đạt tiêu chuẩn kia nói chuyện. "Đó là Trương Triệt Nhất sao?" Hân liếc mắt nhìn thấy bóng người trong tấm ảnh, lẩm miệng hỏi một câu.

Oa Oa trừng mắt nhìn.

"Ông biết hân sao?"

"Rất quen thuộc." Hân mỉm cười. "Bọn tôi là đối tác, hân đã tới Anh quốc vài lần, đều là ở tại nhà của tôi."

"Kia — vậy người gặp qua vị hôn thê của hân chưa?" Tuy rằng đã muốn quyết định từ bỏ, nhưng là cô vẫn là nhìn không được muốn hỏi.

"Vị hôn thê?" Bối Lý vẻ mặt nghi hoặc. "Hân đính hôn? Tôi như thế nào không biết?"

"Ông không biết?" Oa Oa ngẩn ngơ, có chút hoài nghi nhìn hân. "Ông thật sự cùng hân rất quen thuộc sao? Hân rõ ràng đính hôn à!"

"cô hoài nghi tôi?" Bối Lý lấy tay kim ở ngực, bày ra bộ dáng phải chịu ô nhục lớn.

Vì chứng minh lời nói của chính mình không phải là giả, cũng vì hỏi ra chân tướng, hân lại vẫy tay một cái, trong nháy mắt, có người hầu đưa lên di động, tự mình gọi điện thoại, tìm đường sự chứng thực.

"Tôi là Bối Lý." Hân đi thẳng vào vấn đề hỏi. "Cậu đính hôn sao? Như thế nào —"

Còn không có hỏi xong, một trận rít gào liền từ trong điện thoại di động truyền ra.

"Con mẹ nó, những nữ nhân kia đều là họa thủy, Lão Từ cũng không phải điên rồi, làm sao có thể đính hôn?" Tiếng Trung tiếng Anh hỗn loạn mắng, oanh tạc tai Bối Lý thiếu chút nữa gây điếc, ngay cả người bên cạnh đều nghe được nhất thanh nhị s ^ "Tôi bạn muốn chết, ông không cần lấy loại vấn đề này đến phiền ta!" Theo sau đó lại là một chuỗi thô tục, sau đó điện thoại bị cắt đứt, chỉ còn lại tiếng điện thoại sau khi dừng cuộc gọi đô đô đô.

Bối Lý bị chửi thối đầu, chậm rãi thu hồi di động, vô tội nhìn cô.

"Xem đi, tính tình của hân nóng nảy lại thiếu kiên nhẫn, hồi trước mỗi lần đều đem nữ nhân dọa chạy, làm sao có thể có người dám gả hân!"

Oa Oa chỉ cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển.

Cô thầm mến Trương Triệt Nhất nhiều năm, đương nhiên hiểu được cá tính của hân. Người nam nhân kia dám làm dám chịu, trực lai trực vãng, ngay cả lời nói dối đều lười không muốn nói, nếu hân nói không có đính hôn, vậy tuyệt đối là không có.

Như vậy, vì sao tin tức cô nhận được, lại là hân đã có vợ sắp cưới kiều diễm xinh đẹp, nhưng chỉ là ham tiền tài của hân?

Bối Lý nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xem ra thất hồn lạc phách, tò mò đặt câu hỏi: "Rốt cuộc là ai nói cho người biết, hân đã đính hôn?"

Những lời này đánh thức cô!

Là Lăng Vân! Đây hết thảy là Lăng Vân nói cho cô biết! Là hân nói cho cô biết, Trương Triệt Nhất có hôn thê; là hân nói cho cô biết, Trương Triệt Nhất ưa thích mỹ nữ thành thực nóng bỏng kiều diễm; là hân nói cho cô biết, bộ dáng sinh non này của cô, căn bản không hợp khẩu vị Trương Triệt Nhất; là hân nói cho cô biết, cô phải hảo hảo "luyện tập" —

Oanh!

Sự thật như là tiếng sấm giữa trời quang, ầm ầm đánh trúng cô.

Holmes nói, khi hết thảy mọi khả năng đều bị phủ định, cái duy nhất không có khả năng, sẽ là đáp án.

Kim Điền cũng nói, hết thảy đáp án đều giải khai.

Mà cô đương Oa Oa nói —

Cái tên đáng chết tình tròng lên não kia lừa cô! [#Ri: mắng người như thế là không tốt a.=.]

Nhớ ngày đó, Lăng Vân mở miệng nói muốn giúp cô thì cô giống như thấy trên đầu của hân di động một vòng quang quỳnh, mà sau lưng có đôi cánh thánh khiết. Nay, quang quỳnh cõi sắc, cánh cũng từ màu trắng thuần khiết, chuyển thành màu đen tà ác. [#Ri: ha ha ha]

"A!" Oa Oa hét lên chói tai, nắm lên cái bàn trước mặt, đột nhiên hướng trên vách tường ném. Cô giống Godzilla nổi điên, trong phòng phóng hỏa bão

nổi, dùng hết những gì thô tục mình biết, nguyên rửa nam nhân kia.

Bọn người hầu nhanh chóng gục xuống, ngay tại chỗ tìm kiếm chỗ trốn, Bối Lý cũng tránh ở phía sau sô pha, lạnh phát run, không rõ mình nói sai cái gì, thế nhưng làm cho tiểu nữ nhân xinh đẹp lại lần nữa "biến thân".

Phanh!

Ngay cả sô pha cũng bị khiêng đi gặp trở ngại rồi, Bối Lý không có vật che đậy, bị Oa Oa tức sùi bọt mép lòi ra.

"Cái tên vương bát đần chết tiệt kia đang làm gì?" Cô nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

"Ai ai ai —— ai a?" Hấn sợ tới mức lia khỏi xác, thanh âm cũng đều phát run.

Oa Oa một cước bước trên đầu vai hấn, thu lên cả vật của hấn, đối mặt hấn gầm rú. "Còn có ai? Đương nhiên là cái tên Lăng Vân không biết xấu hổ kia!"

Lửa giận trời rung đất chuyển, đem Bối Lý oanh cháy sạch sứt đầu mẻ trán, hấn không dám chần chờ, lập tức nói ra chỗ của bạn tốt. "Hấn ở phòng khách của hội trường triển lãm."

Trong Cáp Lạc Tư bách hóa, tụ tập không ít thương cổ lưu danh.

Nguyên bản đám người tao nhã thông thả, chợt nổi lên một trận xôn xao, một nữ nhân phương Đông nhỏ nhắn phát điên vọt vào trong đám người, thẳng đến hội trường triển lãm.

Nhóm bảo vệ nhận ra Oa Oa, thấy sắc mặt cô không đúng, đang muốn tiến lên hỏi, ai hiểu được cô tức giận văng đầu, những ai dám can đảm tới gần cô, tất cả đều bị cô gọn gàng ném qua vai, thật mạnh ngã văng ra ngoài.

Các phú thương kinh hoàng, thấy cô dừng mãnh như thế, đã sớm đều tránh thoát, giống như Moses vượt Hồng Hải, tự động nhường một cái hoạn lộ thênh thang, mời cô thuận lợi đi qua, một đường thẳng đến phòng khách.

Phanh!

Cô đằng đằng sát khí, một cước đá văng cửa lớn phòng khách.

"Lăng Vân, anh, tên khốn kiếp này ——" cô nổi trận lôi đình chửi ầm lên, thấy mục tiêu, nhào tới tung một quyền. "Chịu chết đi!"

"Tiểu béo?" Lăng Vân thân thủ theo phản xạ, ngăn trở quả đấm của cô.

Cô lại đá ra một cước.

"Không cho phép bảo tôi Tiểu béo! Ngươi này đê tiện, vô si ——"

Lăng Vân giữ lấy quyền của cô, thối lui mấy bước rồi xa bên cạnh bàn, chỉ sợ cô tức giận căm phẫn quá, sẽ túm cổ vị Công Tước ngồi ở một bên bàn đang ở thương thảo đặt hàng thương phẩm ném lên trên tường, dẫn đến vấn đề quốc tế. Hấn đỡ lấy chân cô đá tới, một tay kia đón thêm một quyền khác cô vung đến, sau đó đem hai tay cô bắt chéo sau lưng, chặt chẽ kiểm chế trong ngực.

"em làm sao vậy?" Hấn ôn nhu hỏi.

"Sao lại thế này? anh còn có dám hỏi tôi là chuyện gì xảy ra? Ngươi này đại lừa gạt!" Oa Oa nhanh chóng mà hung mãnh hướng chỗ yếu giữa hai chân hấn đá tới, ai biết thế công bị đỡ lại, cả người càng bị chống đến bên tường.

Lăng Vân chỉ dùng một chân, đã đem hai chân của cô áp chế đến sát sao, cô hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Nam nhân này có thể dễ dàng chế phục cô? Hấn không phải sợ đau nhuyển chân tôm sao? Làm sao có thể thoáng chớp mắt đã đem cô áp đến bên tường?

Rầm rầm rầm!

Trong đầu liên tục đánh xuống vài cái tiếng sấm, oanh cô không thể hô hấp.

"anh ——" cô mất hạnh trùng lớn hơn nữa, nháy mắt tỉnh ngộ lại, càng thêm giận không kềm được, tức giận rít gào ra tiếng. "Anh biết vô! Anh là kẻ lừa đảo đáng chết, buông ——"

"Tôi cho tới bây giờ chưa nói qua tôi không biết." Lăng Vân thân thủ xoa gương mặt của cô, trong mắt tới đuôi lông mày đều là ý cười. Này nhiều lắm chỉ có thể nói là không thông báo, có thể nào cũng coi là kẻ lừa đảo?"

Oa Oa thờ dốt, nghe rằng trọn mắt đã nghĩ cần hấn, lại bị hấn tỉnh táo phát hiện.

"Em rốt cuộc đang giận cái gì? Chuyện tối ngày hôm qua sao?" Hấn cúi người tựa vào bên tai cô, khẽ cắn tai cô một phát. "Tối nghỉ đến, tối hôm qua người chịu thiệt là tôi."

"Anh ——" cắn không đến hấn lại đánh không được hấn, cô tức giận oa oa thẳng rống. "Trương Triệt Nhất căn bản không đánh hôn, lấy đâu ra vị hôn thê? Nói cái gì phải giúp tôi làm ‘trọng điểm tăng mạnh’, kết quả anh anh anh —— anh từ đầu tới đuôi, căn bản chính là đùa bỡn tôi!"

Nghe vậy, Lăng Vân thu lại mặt cười, ánh mắt lạnh xuống.

"Tôi không có."

"Cái gì không có? Anh dám nói người không gạt tôi?" Cô tức giận cắn phần chất vấn.

"Đúng vậy, là tôi lừa em." Con người đen của hấn nhú lại, hít sâu một hơi. "Nhưng là, tôi không có đùa bỡn em."

"Không có? !" Lừa giận đều nhanh chảy sạch tóc của cô rồi, cô rống lớn kêu. "Vậy anh mấy ngày nay tới giờ, không ngừng chiếm tiện nghi của tôi, nói hươu nói vượn dạy lại xem như cái gì?"

Lăng Vân trả lời mặt không hồng thò không gấp được.

"Cho em nhận rõ sự thật mê hoặc."

Oa oa đương trường há hốc mồm, khiếp sợ thay hấn mặt dày vô sỉ, thậm chí đã quên muốn giãy dụa.

Hấn buông tay cô ra, véo nhẹ ở người của cô, cúi người cúi đầu, phi thường phi thường tới gần cô, gần đến cơ hồ có thể gặp được môi của cô. "Tiểu bèo, em cũng không phải ái mộ Trương Triệt Nhất, em chính là sùng bái hấn so với em lợi hại, như thế mà thôi."

"Mới, mới không phải ——" cô phản bác, nhưng bởi vì Lăng Vân tới gần, lại nghĩ tới đêm qua đủ loại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ bừng làm thêm một chút, cũng không chỉ vì phần nộ.

Lăng Vân nhìn kỹ lấy cô, chém đinh chặt sắt mở miệng.

"Hấn căn bản không thích hợp em, em cũng không thích hợp hấn."

Cô hòa đại phục hồi tinh thần lại, thân thủ đẩy hấn ra, then quá hóa giận kháng nghị. "Ai nói tôi chỉ là sùng bái hấn? ! Tôi phải dùng chín năm, biến thành hình dáng hiện tại này, cho dù nếu thêm chín năm, mới có thể biến thành bộ dáng hấn thích tôi cũng nguyện ý!"

Con người đen phía sau kính mắt viền vàng, phụt ra ra ánh lửa.

"Em sẽ không cần chín năm nữa !" Lăng Vân trán nổi gân xanh, cắn răng hí mắt, cố gắng khắc chế dục vọng muốn lấy tay lắc lắc cái đầu ngọc của cô.

"Vì sao?"

Thấy hấn nói được kết luận như thế, Oa oa buồn bực không cam lòng hỏi lại.

Lăng Vân trừng mắt, hoàn toàn bị tiểu nữ nhân này đã bại. Hấn thò dài một hơi thật mạnh, biết nếu không đem sự thật đặt tại trước mắt cô, cô vĩnh viễn sẽ không thông suốt.

"Bởi vì, tôi sẽ không đem em tặng cho Trương Triệt Nhất." Hấn nhìn kỹ lấy cô, đem lời nói rõ ràng dễ hiểu.

"Gì?" Cô vẫn là không hiểu.

Lăng Vân lại thò dài một hơi, miệng bắt đầu dĩ nói cho cô biết. "Tôi thích em."

Hấn thích cô, thích cô toàn bộ, thích cô mềm mại, thích cô thô bạo, thích cô lực lớn vô cùng, thích cô ——

Phản ứng của Oa oa, là thưởng một quyền thẳng đến trước ngực hấn.

"Đồ lừa đảo!" Cô không tin!

Cô không tin hấn thích cô, nam nhân này chính là lừa cô, lại lại trêu đùa cô, nhất định là ——

"Như vậy lừa gạt tôi, đùa bỡn tôi, có phải hay không? Anh thật không biết xấu hổ vương bát đần, đại lừa gạt! Tránh ra, tránh ra ——" cô tức giận toàn thân phát run, một trận nhiệt khí bùng mãnh vào hốc mắt, nước mắt từ chỗ sâu trong nội tâm của cô, rầm chảy ra.

Oa oa dùng sức đẩy hấn, hấn cũng bất động như núi, cô sa vào tại chính mình thương tâm, nước mắt lại mơ hồ ánh mắt của cô, cô không có phát hiện sắc mặt hấn đột nhiên trắng bệch, như là cô vừa mới nói ra khỏi miệng, so với cái kia vô địch thiết quyền lực sát thương càng mạnh.

"Tiểu bèo ——"

"Câm mờ!" Cô giận nói, mãnh lực đẩy, bỏ ra hai tay hần."Tôi đây bối từ cũng không muốn nhìn ... anh nữa ——" cô rống xong liền quay thân hướng ra bên ngoài.

Lăng Vân nắm chặt hai đấm, thân hình cao lớn có chút lung lay sắp đổ, nước mắt của cô đầm vào ngực hần thấy đau, nhất thời không kịp phản ứng, cứ nhiên khiến cô lao ra phòng khách.

"Đáng chết!" Hần nống một tiếng, bước đuổi theo, không nghĩ tới cô đã sớm gạt ngã hết thấy chướng ngại vật, nhanh như chớp lao xuống lầu, thân mình nhỏ nhắn nhảy mất liền mất đi bóng dáng.

"Uy, cậu muốn đi đâu? Công Tước còn đang chờ người ký hợp đồng a!" Bối Lý thờ không ra hơi đuổi theo, bắt lấy cánh tay Lăng Vân, cúi đầu thở nặng nề.

Hoàn hảo Công Tước sợ tới mức chân nhuyển, không có biện pháp đảo tẩu, bằng không hợp đồng lớn này khẳng định liền bay.

"Buông tay!" Lăng Vân thấp giọng, nhìn quanh ngã tư đường đông đúc, nóng vội truy tìm thân ảnh của cô, trong con người đen tràn ngập lo âu, bình tĩnh ngày thường sớm không còn sót lại chút gì.

"Đừng tìm, cô ở Luân Đôn không biết nhiều người, còn có thể đi nơi nào? Nhất định là quay về khách sạn đi." Gặp bộ dáng muốn đánh người của Lăng Vân, Bối Lý vội vàng buông tay.

Hần quay đầu xoay người, hướng khách sạn phóng đi.

"Vân Vân, Vân Vân, cậu tốn nhiều công phu như vậy, nhất định là muốn cưới cô đi? Nhưng là, tổng yếu giữ lấy một mạng, mới có thể làm chủ rê a! Theo khuynh hướng bạo lực của cô, người bây giờ đuổi theo chẳng khác gì là không công chịu chết." Vì lấy đại cục làm trọng, Bối Lý chịu nguy hiểm đến tánh mạng, bất chấp cái gì quý tộc trước mặt con, kéo lại Lăng Vân bước nhanh về phía trước, cả người cứ như vậy bị Lăng Vân kéo theo lên phía trước.

Lăng Vân ở trên phương diện tình cảm xưa nay lãnh đạm như nước, nếu hần hội trăm phương ngàn kế, phí nhiều công sức bày ra thiên la địa võng, chỉ vì làm cho tiểu nữ nhân kia mắc câu, có thể thấy được cô đối với hần trọng yếu đến cỡ nào.

"Tôi nói là người buông tay!"

"Không, không!" Bối Lý liên tục hít vào, cố gắng khuyên bảo, cầu nguyện có thể đem bình tĩnh nhét quay về trong óc Lăng Vân."Cậu bây giờ nói cái gì, bọn tôi nghe không vào, không bằng trước hết để cho cô bớt giận, đợi buổi tối triển lãm chấm dứt, hướng cô chậm rãi giải thích." Hần ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nhìn khuôn mặt tuần tú xem ra đã biến thành màu đen."Nói sau, không chỉ là Công Tước, trong hội trường cũng không có thiếu khách đợi ký hợp đồng, người như vậy vừa đi, chẳng phải là muốn hủy diệt tâm huyết mấy ngày liên tiếp của mọi người sao?"

Lăng Vân giận trừng mắt nhìn hần, rốt cục dừng bước lại, tuy rằng trên tình cảm vẫn vì nước mắt Oa Oa mà bối rối, lý trí nhưng cũng hiểu được, Bối Lý nói hữu lý. Trải qua Oa Oa nhất náo loạn tràng như vậy, trong hội trường khẳng định lòng người bàng hoàng, nếu ngay cả hần cũng mất đi bóng dáng, tất đối công ty tạo thành thương tổn không thể bù lại, ý thức trách nhiệm bẩm sinh mãnh liệt, làm cho hần không thể bỏ qua.

Sau một hồi lâu, hần nắm chặt hai đấm, bất buộc chính mình tỉnh táo lại.

"Trở về." Lăng Vân nói đơn giản, quyết tâm chậm lại đối với cô giải thích. Cô nhất định sẽ giận kêu, bão nổi, sẽ trở mặt, sẽ ném đồ đạc lung tung, nhưng là hần sẽ dùng hết thấy biện pháp, thuyết phục cô nghe tâm ý của hần ——

Hần hít sâu một hơi, cuối cùng nhìn phương hướng khách sạn liếc mắt một cái, mới xoay người hướng triển lãm đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Dương Oa Oa Vô Dịch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Ánh mặt trời chói mắt, nước biển xanh lam, sóng biển vỗ vào bờ cát, cảnh hoa trắng rung rinh. [#Ri: sao cái đoạn tả cảnh này nó lại liên quan thế hà trời ==]

Trên bờ biển đứng sừng sững một loạt những ngôi biệt thự nhỏ, rất nhiều người từ thành phố đến nơi này mua nhà gần biển, để dùng khi nghỉ hưu nhàn, thưởng thức cảnh biển xinh đẹp, hưởng thụ gió biển mát lòng người.

Trong đó một ngôi biệt thự, thiết kế phá lệ bất đồng, trừ bỏ căn phòng ngoài rộng lớn, còn có sân luyện tập rộng mở tràn ngập ánh sáng, bên trong bày

đầy các loại máy tập thể hình, giữa sân, còn treo một cái bao cát thật to .

"Đồ lừa đảo!" Một chút ngoan tuyệt sườn đá trọng kích, đem bao cát đá chớp lên không thôi.

Oa Oa cắn chặt răng, phát điên đầu tấu bao cát, phát tiết phần nộ trong lòng cùng uể oải. Mạnh mẽ gió biển thổi tiến bên trong, vung quá cô mồ hôi đầm đìa da thịt, cô lại hoàn toàn không cảm thấy lạnh, lại càng không cảm thấy mệt, chính là mùi quáng địch đánh bao cát.

"Tên đáng chết!" tiếng gầm rú High-decibel [#Ri: nguyên tác của tác giả đó, nếu ai không hiểu thì từ này để chỉ âm độ cực cao, tương đương của máy bay trực thăng á ^^] lại truyền ra từ sân luyện tập, dây thừng treo bao cát , không chịu nổi mấy ngày tàn phá liên tục của cô, đã tràn đầy nguy cơ muốn đứt.

Sau khi vạch trần âm mưu của Lăng Vân , cô cũng không có ở lại Luân Đôn, cho hấn bất cứ cơ hội nào giải thích, mà là trước tiên cầm hộ chiếu, đi thẳng đến sân bay, mất đồ hoe đặt về chuyến bay đầu tiên về Đài Loan, ngay cả hành lý đều đặt trong tiệm cơm không có thu thập.

Sau khi trở về, cô tránh sự quan tâm của mọi người trong nhà, một mình tránh ở trong biệt thự ba mẹ đã mua vài năm trước này. Cô ăn không vô cũng ngủ không được, chính là mỗi ngày không đầu không đuôi luyện quyền, hốc mắt thủy chung đỏ rưng rục , đôi môi nhuyển nộn lại chưa từng mỉm cười nữa.

Cô không chỉ là tức giận Lăng Vân lừa gạt, còn tức giận mình ngu xuẩn.

Đáng giận đáng giận đáng giận! Vì sao cô rõ ràng biết, hấn chính là lừa bòn cô, trong lòng lại còn không quên được hấn? Thân ảnh của hấn ở trong lòng cô in dấu sâu như vậy, căn bản không thể bôi diệt.

Đáng giận!

Cô liền thanh mát , lại đập mạnh bao cát một cước, dây thừng treo bao cát lên tiếng trả lời lại cọt kẹt.

Trở về nhiều ngày như vậy, cô mỗi đêm đều mơ thấy tuấn dung của hấn, mơ thấy hấn mỉm cười, hấn nhìn chăm chú, hấn ôn nhu cùng với biểu tình khi hấn nói thích cô. Cô nhớ rõ, trong nháy mắt đó, cô như là chiếm được toàn bộ hạnh phúc trên thế giới này , trong lòng tràn ngập thiết nhiều thiết nhiều khoái hoạt ——

Nguyên nhân chân chính khiến cô chạy, là cô bối vì câu nói dối kia đột nhiên tỉnh ngộ, chính mình nhưng lại đối với nam nhân này ——

"Nha! Đáng chết!" Oa Oa tâm phiền ý loạn, lại chém ra vô địch thiết quyền, không lưu tình hạ xuống.

Cuối cùng dây thừng cũng đứt, bao cát rốt cục không chịu nổi chà đạp, phịch một tiếng bay ra ngoài, bên trong đều là vụn gỗ văng đến khắp nơi, bao cát trên không trung vẽ ra một đường vòng cung, dừng ở cửa sân luyện tập .

Cửa chẳng biết lúc nào đã đứng đầy người, trừ bỏ bốn anh em Trung Hiếu Nhân Ái, còn có nam nhân khiến cô tưởng niệm tâm thần không yên kia, thế nhưng cũng rõ ràng ở đây.

Là Lăng Vân!

Sắc mặt cô trắng bệch nhìn hấn, còn tưởng rằng mình là đang nằm mơ.

"Tiểu muội, người kia nói muốn tìm ngươi." Trung Quốc quan sát vẻ mặt của cô, bàn tay to ở trước mắt cô quơ quơ, hy vọng có thể gọi thần trí của cô quay về.

"Đến , nói cho tôi biết, hấn không phải là cái tên chọc giận ngươi khóc chứ ?" Ái Quốc cuộn cuộn xắn tay áo lên, bộ dáng chuẩn bị đánh người .

Nhân Quốc vung quyền, thương tứ đệ một phát đập.

"Mẹ nhỏ nói qua, không thể động đến một cây lông tơ của hấn!"

"Ai a, mẹ nhỏ lại không ở nơi này, tôi vụng trộm đánh hấn không được sao?" Hấn xoa đầu khiển trách , chính là xem nam nhân tướng mạo ẻo là này không vừa mắt.

Trước đây mấy giờ, Lăng Vân xông vào Dương gia, kiên trì muốn gặp Oa Oa. Mấy đại nam nhân lập tức đoán được, hấn cùng tiểu muội đã nhiều ngày rầu rĩ không vui kia tránh không được chắc chắn có quan hệ, cũng không cần lên tiếng hỏi chân tướng, liền vung nắm đấm đón trước, là mẹ nhỏ đứng lúc mở miệng, mới ngăn trở một hồi đại chiến.

Nam nhân Dương gia tròn mắt nhìn chăm chăm bên trong, mẹ nhỏ cùng Lăng Vân gấp rút nói chuyện, cuối cùng hạ chi thị, muốn bốn huynh đệ đưa Lăng Vân đến biệt thự ở bờ biển, để cho hấn cùng Oa Oa gặp mặt nói chuyện.

Trung Hiếu Nhân Ái không cam tâm tình nguyện mang theo Lăng Vân lại đây, nhìn lên gặp biểu tình thất hồn lạc phách kia của tiểu muội, lại lần nữa xác định dự đoán lúc trước .

Bên trong , qua thời gian thật lâu, trở nên yên lặng, chỉ còn lại có Oa Oa càng lúc càng thờ hồn hèn.

"Người tới nơi này làm cái gì?" Cô lớn tiếng chất vấn, coi thường trong lòng mừng như điên, lại tự nhắc nhở chính mình, Lăng Vân chỉ là kẻ lừa đảo. Hắn không phải chân chính thích cô, không phải —

Thẳng đến khi thấy tuần dung của hắn, cô mới hiểu được bản thân tưởng niệm hắn đến cỡ nào. Chỉ như vậy trong nháy mắt, cô cơ hồ muốn nhào tới ôm hắn.

Nha, cô xong đời, cô cư nhiên đối kẻ lừa đảo này động tình!

"Tôi tìm người muốn nói rõ ràng." Lăng Vân nhanh hướng cô đi tới, không ngại biểu tình hung ác của cô, trong tròng mắt đen sau kính mắt viền vàng đích toát ra liệt hỏa, đối khát cần nuốt thân ảnh của cô.

"Người lại muốn đến đùa bỡn ta?" Oa Oa giận kêu một tiếng, giọng chân hướng bên sườn đá.

Hắn sớm có chuẩn bị, nửa người trên phía bên trái khẽ xoay, dùng tay phải chắn cú đá này. "Tôi đã nói rồi, tôi không đùa bỡn người!"

"Đồ lừa đảo!" Cô trọng tâm không thay đổi, lập tức hướng bụng và đầu hắn xoay người đá hai lần liên tiếp.

Lăng Vân phản ứng linh mẫn, nhảy ra phía sau, liên tiếp tránh đi hai lần công kích uy lực mười phần.

Cô lại phần nộ, buông chân trái, xoay người một cái đá sang bên phải, không nghĩ tới chiêu đắc ý nhất này của mình, cư nhiên cũng bị hắn dễ dàng phát hiện.

"Người học võ từ bao giờ?"

"Trước kia, từ hồi học trung học." Lăng Vân tiếp được đòn của cô, vừa nói vừa cẩn thận khống chế lực đạo, không muốn mây may thương tổn đến cô.

Hắn trước đây luyện võ, nhưng chỉ là dùng để cường thân kiện thể, chưa bao giờ dùng để quất tháo đánh nhau, trừ bỏ người nhà cùng với bạn bè thân cận, không có ai biết một chút gì về thân thủ của hắn.

Bí mật giấu diếm nhiều năm này, lại làm cho Oa Oa nổi giận gầm lên một tiếng, buồn bực liên tục vùng quyền, tung đòn dày đặc hơn.

Đáng giận! Hắn rõ ràng chính là sói đội lột dê, thế nhưng giấu giếm cô nhiều chuyện như vậy, chẳng những lừa nộ hôn của cô, lừa thân thể của cô, thậm chí còn lừa gạt cô, nói thích cô — [#Ri: người tôi lừa hai cái kia thôi, còn cái cuối người tôi nói thật đó a *thờ dài*]

Nhiệt khí tràn vào trong hốc mắt, cô cố gắng muốn đem nước mắt lau sạch, tiếp tục vùng quyền, nước mắt lại ven theo má phả, tích tấp rơi xuống, rơi trên nắm đấm của cô, cũng rơi trên người Lăng Vân.

Thấy những giọt nước mắt này, Lăng Vân đột nhiên rung mình, thân hình cao lớn đột nhiên chấn động. Con người đen của hắn lộ ra tia buồn bã, không né tránh cước bộ nữa, thậm chí buông lỏng tư thế phòng vệ, dùng huyết nhục chi thân tiếp trọng quyền của cô. [#Ri: tức là để chị ấy thoải mái đánh đó =.= người đầu mà đại thể (]

Quyền cước lời đình vạn quân lung tung dừng ở trên vai, trên ngực của hắn, hắn nhếch môi, nắm chặt hai tay, không lảng tránh cũng không phản kháng, cứ như vậy đứng ở tại chỗ, tùy ý cô lung tung đánh đấm.

Trung Hiếu Nhân Ái đứng ở bên sân, tất cả đều nhìn xem mồ hôi lạnh chảy ròng, lúc trước muốn đánh Lăng Vân, ngược lại bây giờ bắt đầu vì hắn lo lắng, lo lắng có phải hay không nên gọi trước điện thoại kêu xe cứu thương.

Oa Oa một bên thở dốc một bên rơi lệ, đánh đến hai tay đau nhức, đốt ngón tay thấy đau, lại phát hiện hắn bất động như núi, chính là chỉ ngưng mắt nhìn cô, trên vàng trán không có nửa phần trêu tức, mà bất quá lại là còn thật sự chuyển chú cực nóng.

"Người làm chi không tránh?" Thanh âm của cô bởi vì khóc mà run rẩy.

"Tôi lừa gạt người, thật sự là tôi không đúng. Nếu như vậy có thể làm cho người hết giận, người liền tận lực đánh đi!" Hắn ôn nhu nói, thật sâu nhìn kỹ cô, một tay cầm nắm tay của cô, đặt trên lòng ngực.

Này không công bằng! Khi hắn dùng biểu tình này nhìn chăm chú cô thì cô cho dù là phần nộ, ý chí sắt đá, chỉ sợ cũng không hạ thủ được.

Nháy mắt, cô bị ai biết, chính mình vĩnh viễn không thể chinh phục nam nhân này. Tình cảm ẩn giấu ở trong lòng cô, khiến cô căn bản luyện tức không thể xuống tay.

"Cút ngay!" Cô kêu khóc, muốn bỏ tay hắn ra.

"Trừ phi tôi chết." Lăng Vân trả lời rất kiên quyết, thuận thế đem cô kéo vào trong lòng.

Hơi thở nam tính ấm áp phả vào mặt, cô khóc giã dựa, khí lực toàn thân lại biến mất hầu như không còn. Cô vô lực phản kháng, chỉ có thể mềm nhũn tựa vào trên ngực của hắn.

"Ngươi không thể buông tha tôi sao?" Cô hai mắt đầm lệ hỏi.

"Không thể." Hắn ôn nhu lại mãnh liệt vuốt ve cô, cảm nhận được cô giấu ở bên trong yếu ớt, chỉ thấy một trận đau lòng. "Tiểu bèo, chẳng lẽ trong lòng ngươi không có tôi sao?"

"Không có!"

Oa Oa dùng sức lắc đầu, nước mắt bay loạn, chính là không chịu nhìn hắn. Chính là đầu nhỏ mới lung lay vài cái, mặt của cô đã bị bùng lấy, môi mỏng nóng rực phồng lên của cô, nuốt lấy câu trả lời khẩu thị tâm phi của cô.

Hắn dùng đầu lưỡi trạc phá lời nói dối của cô, trước động đến cánh môi run rẩy của cô, lại nhẹ nhàng cắn cắn, dụ dỗ cô thành thực thân mình, chỉ dùng vài giây, đã khiến cho cô quên hết thảy, vươn tay nhỏ bé vòng qua cổ hắn, toàn tâm toàn ý hôn trả lại hắn. [#Ri: chị để bị dụ quá chị ơi :P]

Sau một hồi lâu, hắn mới chấm dứt nụ hôn này, ngón cái khẽ vuốt đôi môi đỏ mọng sưng lên của cô .

"Tiểu bèo, hãy nghe tôi nói." Hắn thẳng tắp nhìn sâu vào trong mắt cô. "Tôi chỉ muốn ngươi, muốn kết hôn với ngươi, muốn cùng ngươi cả đời, bằng không một đêm ở Luân Đôn kia, tôi sẽ không mê hoặc ngươi đối với tôi muốn làm gì thì làm"

Ở phương diện nào đó mà nói, hắn còn là một nam nhân kiêu cũ, có quan niệm kiêu cũ, chuyện nam nữ, hắn cả đời này thậm chí chỉ cùng một nữ nhân duy nhất.

Cô vừa khóc, thút tha thút thít đâm vào người hắn, lực đạo lại nhẹ rất nhiều.

"Ngươi ở nơi này ——"

"Đúng vậy, tôi ở trong này."

"Thế công việc thì sao?" Cô hỏi ra điều nghi vấn trong lòng.

"Tôi để cho Hường Cương chủ trì." Cũng bởi vì khẩn cấp điều Hường Cương đi Luân Đôn gánh vác nốt công việc, hắn mới phải lùi lại thời gian về nước, làm cho cả hai phải chịu dày vò nhiều thêm mấy ngày.

Câu trả lời đơn giản này, làm cho Oa Oa trong lòng đột nhiên sáng lên một tia ánh sáng. Cô biết Lăng Vân lòng trách nhiệm rất lớn, công tác cùng mạng của hắn giống nhau trọng yếu, nếu hắn chỉ là muốn đưa bốn cô, cũng sẽ không ném đi công tác, xa vượt trùng dương trở về tìm cô.

Nói như vậy, Lăng Vân thật sự có một chút để ý cô sao? Thậm chí là giống hắn theo lời, là —— là —— thích cô? [#Ri: không phải 1 chút mà là rất nhiều chị ơi *ha ha ha*]

Kỳ thật, trong lòng cô cũng rõ ràng, bản thân đã yêu hắn, nhưng là cô vẫn là hảo không yên, không có dũng khí đi xác nhận, chỉ sợ chính mình sẽ từ Thiên Đường ngã vào Địa Ngục.

Bề ngoài vô địch cường hãn, lòng của cô kỳ thật mềm cảm, thậm chí là yếu đuối tự ti ——

"Tiểu bèo, tôi thích ngươi." Lăng Vân thờ dài một hơi, hôn lấy tóc của cô, nhìn ra cô đang dao động cùng khiếp đảm.

"Không, không chỉ là thích, tôi yêu ngươi." Hắn không hề giấu diếm cô bất cứ chuyện gì, thiệt tình thành ý thông báo.

Nước mắt tràn vào hốc mắt, cô cúi đầu, khắc chế không nhìn tới hắn, sợ liếc mắt nhìn hắn một cái, sẽ yếu thế rơi nước mắt.

Thanh âm trầm thấp ôn nhu, ở phía trên đầu cô vang lên.

"Ngươi không tin tôi thích ngươi, yêu ngươi sao?"

"Ngươi yêu tôi chỗ nào?" Cô hỏi lại.

"Tất cả." Hắn lại lần nữa nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, bắt buộc cô nhìn thẳng vào hắn, không cho phép cô tránh né, ánh mắt kia nghiêm túc nhưng cũng ôn nhu. "Ngươi mềm mại, ngươi thô lỗ, ngươi đáng yêu, bộ dáng khi ngươi tỉnh, tư thái khi ngươi ngủ ——"

Toàn bộ? ! Hắn yêu "toàn bộ" của cô ?

Những lời này mang theo ma lực thần kỳ, lặng lẽ chảy vào trong lòng cô. Cô nắm chặt bàn tay nhỏ bé ở trên áo hắn, khó có thể tin tưởng to mắt, biểu tình vừa chờ mong lại sợ bị thương tổn.

Trong mắt hắn, là chân thật, trăm phần trăm là cô, hắn chẳng những không có bị dọa chạy, ngược lại còn yêu cô sao?

"Ngươi khi nào thì bắt đầu yêu ta? Lúc nhìn thấy tôi lần đầu ở "Phúc nhĩ ma sa" sao ? Hay là lúc mỗi ngày ép tôi tã ca ? Hoặc là sau khi bọn anh đi Anh quốc về?" Cô truy vấn, trong lòng còn thiết nhiều không tin, nhanh chóng muốn hỏi ra hết thảy chi tiết lẫn lộn, chứng minh hắn lời nói không giả.

"Có thể là chín năm trước." Lăng Vân cười khổ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xem ra nửa mừng nửa lo. "Tôi xem qua là thư người viết cho A Nhất."

"Người nhìn lên thư của ta?" Cô ngạc nhiên, thuận tay thưởng cho hắn một quyền, trừng phạt hắn, lực đạo lại nhỏ, không kém vuốt ve là bao nhiêu.

Lăng Vân gật gật đầu.

Năm đó mười tuổi Lăng Lung đem thư giao cho hắn, muốn hắn chuyển gửi, nhưng hắn hiểu rất rõ thái độ Trương Triệt Nhất đối với người ái mộ, phong thư tình này nếu giao ra, nhất định sẽ trực tiếp bị ném vào thùng rác. Vừa vặn, hắn cũng không phải là cái gì chính nhân quân tử, vì không lãng phí khổ tâm của cô, đơn giản liền mở ra để thường thức.

"Lúc trước, tôi vừa mới đối với người cảm thấy hứng thú, người liền tiêu thất, tôi thậm chí không kịp nói cho người biết, người đừng từ có bao nhiêu đáng yêu." Hắn nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ, lại một lần nữa ấn xuống một cái hôn trên đôi môi đang khẽ nhếch của cô.

Qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn nhớ rõ cặp mắt to tròn kia, lúc trước nhìn thấy cô thì trong mắt của cô chứa đầy nước mắt, làm cho hắn nhìn xem rất đau lòng. Thời điểm nhìn thấy cô sau này, hắn liếc mắt một cái liền nhận ra, cô bên ngoài có thể cải biến, nhưng là cặp mắt kia không hề thay đổi.

Lăng Vân trả lời, giải khai khúc mắc của Oa Oa. Nếu một nam nhân không phải đối một nữ nhân thiết tình, làm sao có thể nhớ thương tới chín năm?

Một trăm ngàn đóa hoa hồng, đồng thời ở trong lòng cô nở rộ, hồ sâu trong lòng cô, nháy mắt cũng bị bỏ quên. Cô lệ rơi đầy mặt, khóc ròng một tiếng, chủ động nhào vào trong ngực của hắn, ôm chặt lấy hắn.

"Hừ, đừng khóc." Hắn ôm cô, đem khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt dán tại trên lồng ngực.

"Hào ——"

"Tiểu béo, gả cho ta."

"Hào ——"

"Bọn anh ngày mai sẽ đi công chứng kết hôn."

"Hào ——"

Thẳng đến khi hai người hiểu lầm tiêu tan, tỏ tình với nhau xong, Trung Hiếu Nhân Ái ở một bên xem cuộc vui trọn mắt há mồm, mới có cơ hội nhắc tay đặt câu hỏi.

"Muốn làm gì thì làm?" Dương Hiếu Quốc giơ tay lên, rất lễ phép mở miệng đặt câu hỏi. "Tôi nhưng xin hỏi một chút, vậy là ý tứ gì?"

"Cô đem tôi đi." Lăng Vân lại hôn lên tóc cô, mới quay đầu nhìn về phía bốn cậu cả, phi thường rõ ràng thừa nhận.

Bốn đại nam nhân mở to mắt, đều khiển trách ra tiếng.

"Người này phải làm chồng của em gái bọn anh nha!"

"Khó trách mẹ nhỏ không cho bọn anh động đến hắn."

Ái Quốc về mặt sùng bái, liền tiếp chấp tay.

"A, đáng bội phục, đáng bội phục." Nam nhân này lại có bản lĩnh đem tiểu muội nắm lại trong tay nha! Đây không phải là cùng "thuần thú" không sai biệt lắm sao?

"Cái này người không nghĩ gả hắn cũng không được, nếu đã bị ăn rồi, ba mẹ chắc chắn sẽ không ngồi xem mặc kệ."

Mấy ca ca giao tương xen mồm, không khí lãng mạn bên trong trở thành hư không, ngược lại trở thành tranh cãi ầm ĩ không thôi.

Oa Oa đem mặt chôn ở trong ngực Lăng Vân, cảm thấy then thùng không thôi. Cô hé miệng, đang muốn mấy con dê kia cảm miệng cút đi, lại đột nhiên phát hiện, một nam nhân cao lớn trầm mặc, khuôn mặt thủy chung vẫn lạnh, không kiên nhẫn đứng ở một bên.

"Sự tình giải quyết xong rồi đi?" Trương Triệt Nhất lạnh lùng hỏi, lười xem bọn hắn người người toa.

"A!" Oa Oa khẽ kêu một tiếng, hai má hiện hồng, cho đến lúc này mới phát hiện hắn đã ở trong đó này giờ.

"Tôi tìm hắn làm người làm chứng cho bọn anh đăng ký kết hôn." Lăng Vân đem khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận xoay lại, không cho tầm mắt của cô có cơ hội phiêu hướng một bên. "Người đã đồng ý gả cho ta, không được nhìn nam nhân khác mà đồ mắt." Hắn bá đạo nói cho cô biết.

"Nha ——" cô rũ mắt xuống, xoa lấy lồng ngực của hắn đã bị nước mắt thấm ướt. "Đây chỉ là thói quen, giống như là nhìn thấy ngôi sao thần tượng, cũng sẽ nhìn không được hưng phấn thét chói tai ——"

Cô vẫn không thể giải thích rõ, một tiếng ầm ầm nổ vang lại chấn động cả gian phòng, một chiếc xe jeep cư nhiên phá khai vách tường, thẳng tắp tiến vào.

Mấy người thần kinh vận động vốn đều là tài trí hơn người, gặp gỡ tình huống đột phát loại này, tất cả đều trong nháy mắt kịp phản ứng, gọn gàng nhảy ra ngoài cửa sổ, từ sân luyện tập lui tới đình viện gần biển .

Xe jeep tiến công vào trong phòng, rồi đột nhiên dừng lại, hai nam nhân ngay cả chào hỏi cũng không kêu một tiếng, liền lấy ra súng máy, hướng về mọi người bắn phá một trận.

Xem ra thật đúng là cô nói trúng rồi, cái công ty "Sa Ha" đối nghịch kia, không có bởi vì triển lãm khai màn mà chết tâm, mà là nện xuống càng nhiều tiền mặt, mướn sát thủ, một đường đuổi tới nơi này , muốn đẩy Lăng Vân vào chỗ chết.

Oa Oa động tác kỳ quái, quay lại chạy về phía Lăng Vân cùng Trương Triệt Nhất.

"Cẩn thận, mau cúi xuống!" Cô lớn tiếng cảnh cáo , hai tay đẩy, trước đem hai người đẩy dõng đi khỏi tầm mắt, lại thấy có một loạt đạn bắn qua, nhanh chóng nấp sau núi giả trong đình viện.

Bốn huynh đệ Trung Hiếu Nhân Ái thường đánh đi lên, không cho hai tên sát thủ có cơ hội trở lại bắn phá, hai người một tổ nhào tới trước, nhanh chóng tước vũ khí, lôi bọn họ xuống xe, tiếp theo chính là một trận quyền đâm cước đá.

"Con mẹ nó, hai tên không biết tốt xấu ngu ngốc, dám đến Dương gia tác quái, quả thực chính là muốn chết!"

"Đéo đỡ được! Lão Từ đầu tuần vừa mới đổi ga giường mới, các người cũng dám đem xe phi lên!" [#Ri: TQ mà cũng có câu chửi như vậy sao :(*khóc ra nước mắt*]

"A, hoa lan của ta, mẹ nó! Tôi tìm hai năm rồi mới nuôi ra một chậu này, hai năm rồi nha! Người một phát liền đem nó hủy mất!"

Oa Oa tránh ở phía sau núi giả, thấy nguy cơ đã qua, lập tức nổi trận lôi đình xông lại, hét lớn một tiếng.

"Hết thầy tránh ra cho ta!"

Hai tên sát thủ bị tấn bắt thành nhân dạng, vẫn chưa thể làm rõ ràng vì sao mấy người đang đánh lại dừng tay, một trận quyền cước cùng mắng chửi mãnh liệt đã đánh thẳng đến.

"Hỗn đản, các người ngày nào đó không chọn cho tốt, thế nhưng chọn hôm nay muốn đến phá hư? Hắn đang cầu hôn với tôi nha!" Oa Oa đá chân ngoan độc, chuyên chọn bộ vị trọng điểm giữa hai chân nam nhân đá.

Trung Hiếu Nhân Ái bốn người mắt thấy tiểu muội hung tàn như thế, tất cả đều lạnh run, nhìn không được thân thủ bảo vệ tự thân yếu hại.

"Đù, Tiểu béo, bọn họ đều bất tỉnh, đá tiếp sẽ gây án mạng đó ." Ái Quốc bây giờ nhìn không nổi nữa.

"Không cho phép gọi tôi Tiểu béo!"

Oa Oa ngẩng đầu nhất rống, dùng sức lại đá chân tiếp theo.

"Ách, hảo hảo hảo, " hần vội vàng sửa miệng."Oa Oa, người tạm tha bọn họ một mạng đi!"

Ô ô, đầu gối khác biệt a, nam nhân kia gọi cô Tiểu béo, không thấy cô có nửa điểm phản kháng — di, vân vân, nam nhân kia như thế nào không thấy đâu? [#Ri: =)) đẩy người tôi rồi mắt tiêu mà ko biết]

"Quái, hai nam nhân kia đâu?" Nhân Quốc cũng phát hiện không thích hợp.

Oa Oa đến lúc này mới dừng động tác lại, nhìn lại, quả nhiên phía sau không có một bóng người, Lăng Vân cùng Trương Triệt Nhất đã sớm không thấy bóng giáng đâu.

trí nhớ trong đầu cô nhanh chóng phục hồi , chỉ nhớ khi đó nguy hiểm hết sức, chính mình dùng hết toàn lực đưa bọn họ đẩy lùi ra sau —

Thảm !

Đình viện phía sau, căn bản là một vùng đại dương mênh mông rộng lớn a!

Cô kích động tiến lên, đi đến bên thảm cỏ, quả nhiên thấy hai nam nhân kia đã bị cô đẩy xuống biển, đang ở trong tình trạng ba chìm bảy nổi a. (bánh trôi nước – Hồ Xuân Hương)

Chỉ chần chờ một giây, cô liền thả người nhảy xuống trong biển, như giao long trong biển bơi về hướng nam nhân đang ngập đầu trong nước kia.

Nước biển lạnh như băng, cô nhanh chóng bơi tới, vòng ra phía sau nam nhân, từ đằng sau ôm trụ hần, đỡ lấy thân hình nặng trĩu của hắn, gian nan bò lên

trên bờ, sau đó cho hắn nằm thẳng xuống dưới.

Nam nhân kia sau khi lên bờ vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ, cô không chút suy nghĩ, vờn hai tay ấn mạnh vào ngực hắn, một chút lại một chút ấn xuống, trực tiếp làm động tác sơ cứu hắn. Chính là sau khi làm liên tục làm động tác sơ cứu hắn khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống, chuẩn bị động tác hô hấp nhân tạo, lại đột nhiên dừng lại.

Khuôn mặt ngăm đen của tên Trương Triệt Nhất bản thân cô gấp gỏi, lảng lảng nhìn hắn đến gần người.

Lúc này đây, cô có lý do quang minh chính đại, có thể “Nhúng chàm” Trương Triệt Nhất, nhưng là trong lòng cô không có dục vọng, căn bản không nghĩ đi hôn hắn, thậm chí liên ngay cả tiếp xúc cấp cứu cần thiết, đều làm cho cô chần chờ không thôi.

Oa Oa rốt cục hiểu được, lòng của cô sớm bị một nam nhân kia chiếm lĩnh, nam nhân yêu thô lỗ của cô, yêu mềm mại của cô, yêu lực đại vô cùng của cô, yêu của toàn bộ cô.

Hoàn hảo là kế hoạch “bắt chồng” không hề thành công, nếu Trương Triệt Nhất thật sự bị cô “Quải” Đến, nguyện ý lấy cô làm vợ, khẳng định chính là một tai nạn khủng khiếp, cô sẽ vĩnh viễn mất đi nét chân thật của chính mình ——

Một cái dài cánh tay đưa đến, chặn ngang đem cô ôm dậy.

“A!” Oa Oa khẽ gọi một tiếng, đang muốn tiến sát vào khuôn ngực ấm áp quen thuộc kia, lại phát hiện Lăng Vân sắc mặt xanh mét, con ngươi đen đang còng đầy hừng hực lửa giận.

“em muốn làm cái gì?” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, bình tĩnh kiềm chế, nhìn thấy cô lòi Trương Triệt Nhất hướng lên bờ, tất cả đều biến mất không thấy.

“Ách, thay hắn làm hô hấp nhân tạo ——”

“Không, được, phép!” Lăng Vân ghen ghét dữ dội, nhả nhặn mất hết, nhắc chân liền hướng Trương Triệt Nhất lòi hai chân dậy.

Nam nhân hôn mê, đột nhiên sắc khú đứng lên, học ra nước biển nhờ bạn tốt đối xử thô bạo mà tỉnh táo.

Lăng Vân chẳng xem cũng chẳng liếc mắt hắn một cái, trực tiếp tự đem Oa Oa kéo sang một bên, hai tay ba một tiếng, đâm vào vách tường, dùng thân hình cao lớn đem cô vây hãm ở góc tường.

“Anh, anh làm sao vậy?” cô trừng lớn mắt, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hắn.

Từ lúc chào đời tới nay, cô chưa từng có sợ qua cái này cái nọ, nhưng mà Lăng Vân trước mắt thực sự dọa đến cô.

“Em! Em cứ nhiên dám đâm Trương Triệt Nhất trước?!” Về mặt của hắn gần như dã man, con ngươi đen lóe sáng ngọn lửa ngực lý, một tay nắm chặt tay cô, một tay nắm giữ chặt thắt lưng cô, giận không thể át chửi ầm lên.

“Em —— em em em em —— kia là —— đó là bởi vì ——” con mắt đen của cô sợ, bị hắn đạo đến muốn rơi lệ, ngay cả nói cũng nói không tốt. “Hắn hắn —— hắn không biết bơi lội a ——”

Vừa mới ở bên bờ cô liếc mắt cũng đã thấy, Lăng Vân ở gần bờ cũng khôn có gì quan trọng, Trương Triệt Nhất lại tái nhợt, cơ hồ sắp ngập đầu, cô thấy việc nghĩa bản năng hăng hái tiếp quản tất cả, không chút nghĩ ngợi liền nhảy xuống đem Trương Triệt Nhất đang có khả năng chết chìm kia lôi lên

Không khí bén nhọn bao trùm (ôi chiến tranh đang diễn ra tại nơi đây), Lăng Vân hai mắt nhoe lại nhìn khuôn mặt đang tỏ ra vô (số) tội kia.

Tuy rằng hắn biết cô nói đúng, cũng hiểu được lòng của cô luôn thuộc về hắn. Nhưng là trong lý trí của hắn có thể nhận ra, tình cảm lại chịu không nổi, vừa nhìn thấy cô chạm đến Trương Triệt Nhất, hắn liền ghen tị đến nỗi sắp điên cuồng.

Xem ra, vì tránh cho đêm dài lắm mộng, hắn không thể đợi cho đến ngày mai, phải lập tức khiêng cô đi pháp viện, lập tức lập tức thú cô làm vợ.

Thấy vẻ mặt hắn tức giận, Oa Oa không biết vì sao, trong lòng nổi lên một tia ngọt ngào ấm áp. Cô xem khuôn mặt tuần tú đang xanh mét kia, trong lòng linh quang hiện ra, không khỏi mở to mắt, môi đỏ mọng giờ lên, cười đến giống con mèo nhỏ vừa được cưng chiều, thật ấm áp.

“Em cười cái gì?”

“Ghen.” cô cười ngọt ngào, nhẹ nhàng tiến sát trong lòng hắn, xác định nam nhân này yêu cô thật lòng. “anh đang ghen, đúng hay không?”

“Đừng anh ghen!” Hắn thẳng thắn thừa nhận, cúi người che lại đôi môi đỏ mọng, đem cô hôn đến không còn không khí.

Một lúc sau, Lăng Vân mới chịu rời môi của cô, làm cho cô có thể thở dốc, đầu óc choáng váng, chỉ có thể mềm nhũn ngã vào trong lòng hắn.

“Lần sau nhớ rõ phải cứu anh trước đã, biết không?” Hắn hôn nhẹ lên trán cô, thâm tình chăm chú nhìn cặp mắt đẹp kia đang mơ mơ màng màng.

“Vâng.” Oa Oa nắm đầu vai hắn, đem hắn kéo xuống dưới, không cho hắn rời đi đâu.

“Hôn em đi.” cô yêu cầu, dùng môi đỏ mọng chạm đến bạc môi của hắn.

Lăng Vân nụ cười gọi lên khóe miệng, một lần nữa hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, thuận theo yêu cầu hôn môi của cô.

Gió biển thổi, thổi mãi, bên cạnh truyền đến thanh âm của những người khác, cô căn bản không nghĩ sẽ phải để ý tới, chính là vẫn ở trong lòng hắn, dùng các phương thức hắn trước đây dạy cô, nhiệt tình dào dạt hôn hắn.

Cô háo hức hôn hắn, dùng nụ hôn này bù đắp lại sự dằn vò, tương tư của cô trong nhiều ngày qua. Sau đó, đợi cho nụ hôn này chấm dứt, cô sẽ đưa hắn về nhà, chính thức giới thiệu cho ba mẹ —

Cô muốn nói cho mẹ hai biết, kiếp này cô đã tình được tình yêu chân thành của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Dương Oa Oa Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.